ସଚିତ୍ର

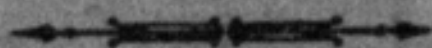
ଭଜନସାର

ପ୍ରଥମଭାଗ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଭାଗ

ଶ୍ରୀ କାଶୀନାଥ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଓ ସଂଗୃହୀତ

ଶ୍ରୀ ପ୍ରମଥଲାଲ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ତୃତୀୟବାର ପ୍ରକାଶିତ ।

PRINTED AND PUBLISHED BY SARAT CH. ROY
AT THE ANGLO-SANSKRIT PRESS,
51, SANKARITOLA,
CALCUTTA.
1921.

ମୂଲ୍ୟ ଦୁଇଅଣା ମାତ୍ର ।

ସୂଚୀପତ୍ର ।

ସୂଚୀପତ୍ର ।

—o—

ଭଜନସାର ।

ପ୍ରଥମଭାଗ ।

ତାଳ—ଠୁମୁରି ।

ଅହେ ମହେଶ୍ୱର, ବାରେ ଭବଘୋର ଭ୍ରାନ୍ତି ଦୂରକର ।
କେତେ ବେଳ ହେଲା ଅତି ଭୟଙ୍କର, ନାହିଁ ତୁମ୍ଭ ବିନା ପ୍ରତିକାର । ପଦ ।
ନିରନ୍ତର ନାନା ପ୍ରଲୋଭନ । ବଳାଏ ଅବାଚ୍ୟ ପଥେ ମନ । ଅସାର
ସମ୍ପଦ ପାଇଁ ସାଧୁବାଦ ସୁସମ୍ପ ହେଉଅଛି ଦୂର । ୧ । ସତେ ଦୀନ-
ନାଥ କେତେ କାଳେ । ସୁପଥ ମିଳିବ ଭାଗ୍ୟବଳେ । ତୁମ୍ଭ ସୁମଧୁର
ନାମ ହୃଦହାର । କେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ସାଧ ମୋର । ୨ । ଶୟନେ
ସ୍ୱପନେ ଅହର୍ନିଶ । ପ୍ରେମନାମ ହେବ ପରକାଶ । ସେହି ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ
ଗଣ୍ଠିଧନ ସମ । ଭଲେ ମନରୁ ନୋହିବ ଦୂର । ୩ । ଅହେ କରୁଣା-
କର ପରାତ୍ପର । ସଂସାର ସାଗର କର୍ଣ୍ଣଧାର । ଅନାଥର ନାଥ ଫେଡ଼
ମୋ ଆରତ । ପଦ୍ମପାଦତଳେ ଦାସ କର । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳ ଆଡ଼ ଖେମଟା ।

ନମଃ କାଳିକେ ରକ୍ତପାଳିକେ ମୁଣ୍ଡମାଳିକେ ହର ମୋହିନୀ ।
'ଦାନବଦଳନି ଦୁର୍ଗତିନାଶିନି ଭୂଭାର୍ ହାରିଣୀ ତାରିଣି । ପଦ ।

ନବନୀଳଘନ ବରନ କାନ୍ତି, ତ୍ରିନୟନ ଦଶନ ସୁଦନ୍ତି । ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦରେ ଶିବଙ୍କେ ଭବରେ ସୁଖରେ କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣି । ଚତୁର୍ଭୁଜା ନର କର ଶୋଭିତ, ମୁକ୍ତକେଶି ଶ୍ରୀମଦୟ ହାରିଣି । ତ୍ରିପୁରପାଳିନି ନାଶିନି ଅମ୍ବିକେ ଅସୀମ ମହିମା ଧାରିଣି । ୨ । ଯେ ଯେଉଁଭାବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭଜଇ, ତା ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣକର ଦୟାମୟି । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭଞ୍ଜନି ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନି । ଅଭୟ ବର ବିଧାୟିନି । ୩ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭାଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭ ଅନୁଗତ । ଯକ୍ଷ ନାଗ ସୁରାସୁର ବନ୍ଦିତ । କର କୃପା ହର ଅଜ୍ଞାନ-ତିମିର ଘେନ ସନ୍ତାନର ଦୟିନୀ । ୪ ।

ତାଳ—ଛଠକା ।

ଦୟାନିଧି ବୋଲି ନାମ ବହିଅଛ କାହିଁପାଇଁ ।
ଦୟାପଦ ହୃଦରେ ନାହିଁ । ପଦ ।

ସତ୍ୟଯୁଗେ ଦୈତ୍ୟରାଜ । ଛଳିବାକୁ ଦେବରାଜ । ବାମନମୂରତି ହୋଇ ବିଜୟ ତହିଁ । ଭକ୍ତିଭାବେ ପୂଜା କଲା ସେ ନରସାଇଁ ।

ଯାଦେ ଗୋପୀ ଛଳପୁରେ ରଖିଲ ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ । ୧ । ତ୍ରେତୟାରେ ରଘୁନାଥ ଦଶରଥଙ୍କର ସୁତ ପିତାସତ୍ୟ ପାଳି ବନବାସକୁ ଯାଇଁ । ସୀତାହତେ ନାଶ କଲ ସେ ଲଙ୍କସାଇଁ । ସେ ସୀତା ବନେ ପେଷିଲ ଜାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଭାବକୁ ବନ୍ଧ । ୨ । ଦ୍ୱାପରରେ ମଧୁପୁରେ ଜନ୍ମି ଦେବକୀ ଉଦରେ । ଗୋର ପ୍ରାପ୍ତ ନନ୍ଦଘରେ ଲୁଚିଲ ଯାଇଁ । ରାଧାଭାବେ କୃଷ୍ଣନାମକୁ ଅଛବନ୍ଧ, ସେ ରାଧାକୁ ପାସୋରିଲ କୁବୁଜା ପୁରେ ରହି ॥ କଳିକାଳେ ନୀଳାଚଳେ ବାସ କରି ସିନ୍ଧୁ କୂଳେ ବଉଦ ରୂପରେ ଅଛ ମଉନ ହୋଇ । ସନ୍ନ୍ୟାସରେ ଦ୍ୱିଜ ସୁଦର୍ଶନ କହଇ । ମିଛେ ପତିତପାବନ ବାନା ଉଡ଼ାଅ କିପାଇଁ । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଅଭୟ ପାଦପଦ୍ମକୁ କରି ଭୁ ଆଶା ।
ଚିର ନୁହେ ଏ ଶରୀର ଅଛୁ କି ଦଶା । ପଦ ।

ଅକାରକୁ କର ଠାବ । ଇକାରେ ଲଗାଅ ଭାବ । ଉକାରଟି ସବ-ଶୁଦ ଏ ତିନି ମିଶା । ୧ । ସ୍ୱୟଂଶୂନ୍ୟପରେ ଶୂନ୍ୟ ତଥିପରେ ନିରଞ୍ଜନ । ନାହିଁ ଯହିଁ ବାଇ ଛର ଦିବସ ନିଶା । ୨ । ପଞ୍ଚମାତ୍ରା ପଞ୍ଚସ୍ଥାନ । ପଞ୍ଚସ୍ୱରେ କର ଜ୍ଞାନ । ପଞ୍ଚାଶଦଳ ଭେଦିଣ ଖେଳାଅ ହଂସା । ୪ । ନାମକୁ କର ଭଜନ । ଅନାମେ ପଶ ଶରଣ । ଭାବେ ଦାସ ରଘୁନାଥ ଶୂନ୍ୟ ଭରସା । ୫ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ମଣିମା ଗୁଣିମା ହେଉ ଗର୍ବ ଡ଼ାକ ।
ନିରସ ଜନକୁ ରଖ ପଙ୍କଜମୁଖ । ଘୋଷା ।

କୃପାସାଗର କାହିଁକି, ମୋ ବେଳକୁ ଗଲ ଶୁଖି, ଜାଣିଲ ମୋ କର୍ମ ବାଙ୍କ ନୋହେ ସଳଖ । ୧ । ଅକଳଙ୍କନାଶନବାନା ନ ଶୁଣ ଭୃତ୍ୟ

ବେଦନା, ଏବେ ହୋଇଯିବ ମନା କେ ଦେବ ଡ଼ାକ । ୨ । ଦାସ ଯେବେ ନାଶ ଯିବ, କୀର୍ତ୍ତିରେ ଅକୀର୍ତ୍ତି ହେବ, କାରଣଭନ୍ଦ୍ରେ ଲାଗି-ଯିବ କଳଙ୍କ । ୩ । କହେ ସ୍ୱପ୍ନାନନ୍ଦ ଛାର, ନାହିଁ ଆନ ପ୍ରତୀକାର, ଏ ହୀନ ଅବସ୍ଥା ମୋର କେଣେ ନ ଦେଖ । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ।

ଦୟାନିଧି ଦୟା କି ପାସୋର ।
ଦୁଃଖେ ଡ଼ାକି ଡାକି ମୋ ତନୁ କାତର । ପଦ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ ବୋଲି ଆଶ୍ରେ କଲି ତୁମ୍ଭର । ଭାସୁଛି ଅଗାଧ ନୀରେ ନ ପାଇ ତୀର । କୃପାତରଣୀ ଦେଇ, କୂଳେ ଲଗାଅ ନେଇ, ନ ରଖିଲେ ଗୋସାଇଁ, ରଖନ୍ତା କେହି ନାହିଁ, କଷ୍ଟୁର ନୁହ ରଙ୍ଗଅଧର । ୧ । ଯାହା ମନୋବାଞ୍ଛା ରମା ଏ ଭବପୁର । ତା-ଭୃତ୍ୟଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ ବୋଲ ଏହୁ ସଂସାର । କମଳନେତ୍ରେ ହରି, ଚାହିଁ ଦେଲେ ମୁରାରି, ରତ୍ନ-ଭଣ୍ଡାର ସରିଯିବ ନାହିଁ ତୁମ୍ଭରି; କଷ୍ଟୁର ନୁହ ନନ୍ଦକୁମର । ୨ । ଦୁଷ୍ଟ-ଚିନ୍ତାଜ୍ୱର ଆସି ମିଳି ସତ୍ୱର । ଏ ଦିବ୍ୟ ତନୁକୁ କଲା ସେ ଜାରଖାର । ନାମାମୃତ ଔଷଧି, ଦେଇଣ ଦୟାନିଧି, ଚିନ୍ତାଜ୍ୱରକୁ ବଧି, ଦିଅ ଯେବେ ଔଷଧି ନୋହିଲେ ଇଚ୍ଛା ଯାହା ତା କର । ୪ । ଚାହିଁ ଚାହିଁ ମୋ ଚକ୍ଷୁରୁ ଶୁଖିଲା ନୀର । ଶୁଣି ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମୋର ହେଲା ବଧିର । ଜଣାଣ କଲେ ଯେତେ, ତାହା କହିବି କେତେ, ହେଜ ଆପଣା ଚିତ୍ତେ, କେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥେ, ଦୀନ କାଶୀକି କର ଉଦ୍ଧାର । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଦୁଃଖ ନାଶନ ଗରୁଡ଼ାସନ ହରି ଦୁଃଖ ଜଣାଇବି କାହାକୁ ।
ଦୀନନାଥ ଥାଉ ଅନ୍ଧାର ଘୋଟୁଛି ଏବିଦା ହୋଇବ କାହାକୁ । ପଦ ।
ଚିନ୍ତାନାବ-ପରେ ବସାଇ କରି, ପେଲିଦେଲ ବୁଡ଼ି ଯାଉଛି ମରି ।

କାହାକୁ ଡ଼ାକିବ ରଖରଖ ବୋଲି ଲଜ୍ଜା ହେବ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାହାଙ୍କୁ । ୧ ।
ସୁଦାମ ଦାରିଦ୍ର୍ୟଭଞ୍ଜନ କରି, ରଖିଛ ପାଣ୍ଡବେ କୁରୁ ସହାଇ ।
ଜଳର ଭିତରେ ଗଜକୁ ରଖିଲ, ଛେଦି ପକାଇଲ ଗ୍ରାହାକୁ । ୨ ।
ଅଜାମିଳ ନାମେ ସେ ମହାପାପୀ, ଉଦ୍ଧରିଗଲା ପୁତ୍ର ନାମକୁ ଜପି ।
ନାଟେକ ମାଇଲା ଶ୍ରୀବତ୍ସବ୍ରାହ୍ମଣ ହୃଦେ ବହିଅଛ ତାହାକୁ । ୩ ।
ଯେଉଁ ନାମ ଧରି ପବନସୁତ, ଡେଇଁ ସମୁଦ୍ର ଆଣିଲା ସଙ୍କେତ ।
ସେ ପାଦେ ଶରଣ କାଶୀବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର, ବ୍ରହ୍ମା ନ ପାଇଲେ ଯାହାକୁ ॥

ତାଲ—ଆଡ଼ାଖେମଟା ।

ଜଗବନ୍ଧୁ ପରି ଜଣେ ସାମନ୍ତ ; ନାହିଁ ନାହିଁତ ।
ଚଉଦଭୁବନ ବାରତା ଜାଣନ୍ତି ରହିରେ ଛେଦନ୍ତି ଆରତ । ପଦ ।
ଯେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ଗୋପପୁରେ ଥିଲେ ଅକ୍ରୁର ଆଣିଣ ଗଲାତ ।
ଗାଇ ଦୁହିଁ ଦୁହିଁ କେଶ ଫିଟିଗଲା ଚତୁର୍ଭୁଜ ହେଲେ ଅନନ୍ତ । ୧ ।
ସୁଗ୍ରୀବର ସଙ୍ଗେ ମଇତ୍ର ହୋଇଣ ବାଳିକି ବିନାଶ କଲେତ ।
ରାବଣଭ୍ରାତା ଯେ ଶରଣ ପଶିଲା ଲଙ୍କାଗଡ ତାକୁ ଦେଲେତ । ୨ ।
କୁରୁ-ସଭା-ତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକିଲା କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦିଆଇଲେତ ।
ଭାରତଯୁଦ୍ଧରେ ଭରତିଆପକ୍ଷୀ ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଲେତ । ୩ ।
ଏମନ୍ତ ସାମନ୍ତ ତ୍ରିଭୁବନେ ନାହିଁ ନାଶିନେ ଆରତ ଘୁରତ ।
କହେ ଦୀନକୃଷ୍ଣ ଦାସ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପଦ୍ମପାଦେ ଚିତ୍ତ ଧ୍ୟାୟିତ । ୪ ।

ତାଲ—ଖେମଟା ।

ମହାପ୍ରଭୁ ଡ଼ାକିଲେ ନ ଶୁଣ କାହିଁକି ।
ପତିତପାବନ ବାନା ବୋଲି ତୋର ଦୁଃଖ ଜଣାଉଛି ତହିଁକି । ପଦ ।
ଅଲୁଡ଼ଶାଳରେ ଷୀର ଦେଲାବେଳେ ମାଇଲ ପୂତନା ଧାଇକି ।
ଗର୍ଭର ଭିତରେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦେଖାଇଲ ନିଜ ଅଇକି । ୧ ।

ମଥୁରାରେ ପଶି ଗଜବଳ ନାଶି ମାଇଲ ପୂତନାରାଇଙ୍କି ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଛଳେ କୁରୁଙ୍କୁ ନାଶିଲ ଏମନ୍ତ ବାନ୍ଧବ ପାଇ କି । ୨ ।
କୁରୁ ସଭାତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକନ୍ତା କୋଟିବସ୍ତ୍ରତାକୁ ଦେଇ କି ।
ମୃଗଣୀ ଆରତ କେତ୍ରେ ଆରମ୍ଭିତ କବେ ଦେଲ ମୁକୁଳାଇ କି । ୩ ।
ନୀଳାଚଳେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଣ ଦାରୁଣ ହେଉଛ କାହିଁକି ।
କହଇ କିହାଶି ପର୍ଶୁରାମ ଦାସ ଭକାନୟନକୁ ଚାହିଁ କି । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ।

ଭୁଜତଳେ ମୋତେ ରଖ ମହାବାହୁ । ବାହୁତଳେ ମୋତେ ରଖ ।
ବିପୁଳ ଭୁଜ ବିସ୍ତାରି ଦେଲେ ଛାର କି କରି ପାରିବ ଦୁଃଖ । ପଦ ।
ସଜ ହୋଇଥିବ ନନ୍ଦଘୋଷରଥେ ମୁଁ ଥିବି ତୁମ୍ଭ ସେବାରେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇଲେ କି ବୋଲିବେ ଏ ସଂସାରେ ॥
ଏ ଗଜରାଜ ସମ୍ପତ୍ତି ଛିଡ଼ିପଡ଼ି ରହିବ ତୁରଇ ନାହିଁ ।
ଭାସି ଯାଉଅଛୁ ଏ ଭବସାଗରେ ରକ୍ଷା କର ଜୀବିତ୍ରାହି । ୨ ।
ଦିନକୁ ଦିନତ ଦୁଃଖ ଅଧିକେକ ସୁଖତ ଦିଶଇ ନାହିଁ ।
ଭୁବନମୋହନ ଚକା ନୟନକୁ ଯେତେବେଳେ ଦେଲି ଚାହିଁ । ୩ ।
ମୁଁ ଅତି ପତିତ ଭରସା କରିଛୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ।
ଶ୍ରୀବୀରକେଶରୀ ମହାରାଜା ଭଣେ ଦୟାକର ମୋରେ ବେଳେ । ୩ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

କହଇ ସୁମନ; ଧେନ ମୋ ବଚନ ।
ଅନାଦି ଏକାକ୍ଷର ଭଜନ । ଘୋଷା ।

ପ୍ରଥମ ଓମତି ପରେ । ଦୀନ ବିନ୍ଦୁ ଦେଖ ଧୀରେ । ଅଣାକ୍ଷର ତା
ଶିଖରେ । ରହିଛୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ । ବତ୍ରିଶାକ୍ଷର ହେ । ମନ୍ତ୍ର ତହିଁରେ
ହେ । ଦ୍ୱାଦଶସ୍ୱରେ ବାଦ୍ୟ ବାଜୁଅଛୁ ଘନ ଘନ । ୧ ।
ଆସୁଛୁ ଯାଉଛୁ କୀର । ଏ ବାରକୁ ସେ ବାହାର । ବାର ପରେ

ତାର ଘର । ଲୀଳା ଯେ ଦିବାମ୍ବର । ରାଧା ସଙ୍ଗର ହେ । ବୃନ୍ଦା-
ବନର ହେ । ଅମଳ ମଧ୍ୟରେ ରଖି କର ତାଙ୍କ ଧିଆନ । ୨ ।
ଶୁକ ସନକାଦ ଯତି । ଭାବ ତାହାଙ୍କୁ ନ ପାନ୍ତି । ଧ୍ୟାୟି ତାହା
ପଶୁପତି । ଅଜାମର ହୋଇଛନ୍ତି । ଭାବଲେ ଭକ୍ତି ହେ । ନାହିଁ ଦୁର୍ଗତି
ହେ । ଭାବନା କର ଗୁରୁଦେବଙ୍କର ଚରଣ । ୩ । ତୋ ଆଗେ କହୁଛି
ମୁହିଁ । କାଆଗେ କହିବୁ ନାହିଁ । ଗୁପତଭାବରେ ରହି । ଭଜନ
କରିବୁ ତୁହି । ମନ ମଜାଇ ହେ । ଚିତ୍ତ ରଞ୍ଜାଇ ହେ । ପାଇବୁ
ସଦଗତି କହେ ରଘୁନାଥ ହୀନ । ୪ ।

ଚାଲ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଅଭଜନା ଭଜରେ ବାବୁ । ଯେବେ ଭବୁ ତରିବୁ ।
ଦନ୍ତ ଜିହ୍ୱା ଯହିଁ ନ ଲାଗଇ ତାକୁ ଭଜିବୁ । ପଦ ।

ଆଠ ମଠ ଷୋଳ ଘାଟ । ଗୁମ୍ଫାକୁ ଗୋଟିଏ ବାଟ । ଲାଗିଛି
ଯୋଡ଼ କବାଟ । ଫେଡ଼ ପଶିବୁ । ୧ । ନ ପଢ଼ି ପଢ଼ିଲା ପାଠ । ପଢ଼ା
ଗୁରୁଙ୍କୁ ଅଦେଷ୍ଟ । ହିଲ ଧାଡ଼ ତଳେ ହାଟ କିଣି ବିକିବୁ । ୨ । ଚଉ-
ବନରୁ ବାହାର । ଅବନା ଶ୍ବର ଅକ୍ଷର । ଚତୁର୍ବେଦ ପରେ ସାର ।
ତରଙ୍କିଥିବୁ । ୩ । ନିଶବଦରୁ ଶବଦ । ବାରମ୍ପୁଣ ଯାଏ ଭେଦ ।
କାହିଁ ବି ମଣ୍ଡଳନାଥ । ଚଳେ କରିବୁ । ୪ । ଓଁକାର ମୂଳ ଅଟଇ ।
ନିଗମ ସ୍ଥାନଟି ସେହି । ଜପ ମନ୍ତ୍ରମାଷ ନାହିଁ । ମୁଖେ ଭଜିବୁ । ୫ ।
ତୋ ଆଗେ କହୁଛି ମୁହିଁ । କାଆଗେ କହିବୁ ନାହିଁ । ବୋଲେ
କାଶୀନାଥ ଦ୍ୱିଜ । ବାରେ ଭଜିବୁ । ୬ ।

ଚାଲ—ଛପକା ।

ଆହେ ନୀଲଗିରି । ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଭୁଜେ ଦର୍ପଣ କେଣି କେଣି । ପଦ ।
ତୁଳସୀ ଚଉରା ପାଶେ ଜଗି । ବସି ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି କେତେ ଯୋଗୀ ।
ବ୍ୟାଘ୍ରଚର୍ମ ପାଡ଼ି ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି । ଜପୁଛନ୍ତି ନାମ ସଙ୍ଖ୍ୟା କରି । ୧ ।

ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ଦେଖି ହେଲ ତୋଷ । ରେଣୁମାନ୍ଧ ହେଣୁ କଲ ଗ୍ରାସ ॥ ଷୀଶ୍ରୀ ଖେଉଡରେ ଶତ୍ରୁ ନ ବୋଧଇ । ଠେଙ୍କ ତୋରଣିରେ ମନ ତୋଷ । ୨ । ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପଡ଼େ ବେତବାଡ଼ି । ବାଜନ୍ତେ ପାଁଚକ ଯାଏଶ୍ଳଡ । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଏକକୁ ଆରେକ ହୁଡ଼ା-ହୁଡି । ୩ । ବାଇଶ ପାବଚ୍ଛ ଗଲ ସୁଖେ । କୈବଲ୍ୟ ପସରା ବେଲ ପାଖେ । ଚଣ୍ଡାଳଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶୂଦ୍ର ପରିଯନ୍ତେ । କୈବଲ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ମୁଖେ ମୁଖେ ॥ ବୈତ୍ରଣୀ ପାହୁକା ଲୁଣ୍ଡ ରଜ । ସିଂହ ମାଡବହିଅଛୁ ଗଜ । ସତେ କି ଏ ଜନ୍ମ ସୁଫଳ ହୋଇବ । କାକ ପତି ହେଲ ଚତୁର୍ଭୁଜ । ୫ । ଗରୁଡ ପଛରେ ରହି ଦେଖ । କି ଶୋଭା ପାଉଛୁ ପଦ୍ମମୁଖ । ହୀରା ନୀଳା ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ ଜଡ଼ୁଛୁ । ହୃଦେ ଲମ୍ବିଅଛୁ କ୍ୟାଘ୍ରନଖ । ୬ । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାକୁରାଣୀ । ସୁବର୍ଣ୍ଣଥାଳୀରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଆଣି । କଲା ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ବନ୍ଦାଣ କରନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଦ୍ୟନ୍ତି ହରିଧ୍ୱନି । ୭ । କହେ ସାଲବେଗ ହୀନ ଜାତି । ଶ୍ରୀ ରଙ୍ଗାରରଣେ ରହୁ ମତି । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଜଣାଣ କରୁଛୁ । ବାରେ ରକ୍ଷାକର ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି । ୮ ।

ଚାଲ—ଦକ୍ଷିଣ ଯତି ।

ହେ ଜଗନ୍ନାଥ । ନ ଜାଣ କି ମୋହରି ଆରତ । ପଦ ।

ଗଜ ପୁଣି ଯେ ମୃଗିଣୀ । ତାକ କର୍ଣ୍ଣେ ଅଛ ଶୁଣି । ପ୍ରହଲାଦ ଭକ୍ତି ଜାଣି । ସ୍ତମ୍ଭ ଜାତ ହେଲ ପୁଣି । ଶୁଣିଅଛୁ ଏଡ଼େ ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେ ।୧। ଲବକୁ ନିକଟ ହରି । ସୁଗ୍ରୀବରେ ମିତ୍ର କରି । ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଦେଲ ଶବରୀ । ତାହା ଦେଲ ଗ୍ରାସ କରି । ବାହୁଥିଲ ପରା ପାର୍ଥରଥ ହେ ॥ ଶରଣ ଯେ ବିଭୀଷଣ । ଲଙ୍କେ କଲ ନୃପରାଣ । ସମୁଦ୍ରେ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧଣ । ସଙ୍ଗେ ଘେନି କପିଗଣ । କାଟି ପକାଇଲ ଦଶମାଥ ହେ ॥ ଶ୍ରୀ ଆଲକନ୍ଦରେ ରହି । ତାକ କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଭୁ ନାହିଁ । ଏଡ଼େ ନିଷ୍ଠୁର ସେ ଦେହୀ । ଦୀନ ପଦନ କହଇ । ପଦ୍ମପାଦେ ରହୁ ମୋର ମାଥ ହେ ॥

ଜଗନ୍ନାଥାଖ୍ୟୋ ନମୋ ନମଃ ।

ଢାଳ—ଛପକା ।

ଜୀବ ପରମ ହୁହଁଙ୍କର ହଗ୍‌ର ।
ଗଲ ଏ ଘରୁ ହୋଇଯିବା ବାହାର । ପଦ ।

ଧରଣୀ ଯେ ଜଟିଅଛୁ ସୁନାଭଣ୍ଡାର । ସେହୁ ଘୁମାଇଲେ ଘରେ ପଶିବ ଚୋର । ପାଞ୍ଚ ପଚାଶ ଲୋକ ଅବଶ୍ୟ ଦେଲେ ଦୁଃଖ । ଛଡ଼ ଅଇଣ୍ଡ ମିଶି କରିବେ ଝିଙ୍କା ଝିଙ୍କି । ଦୟା ନାହିଁ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେବେ ଅପାର । ଛାତିରେ ଲଦିଦେବେ ପଥର । ୧ । ସୁମନ ମିଶି-ଲାଣି ଦମନ ସଙ୍ଗର । ସୁମନଙ୍କୁ କୁମନ ମାଗୁଅଛୁ ହଗ୍‌ର । ସେମାନେ ଘାଟ ଭୁଠ ରୁନ୍ଧଦେବେ ସେ ବାଟ । ଅବଇ ମଣ୍ଡଳଙ୍କୁ ଦନେ କରିବେ ନଷ୍ଟ । ଆସି ମିଳବେ ଖଣ୍ଡ ଭାଙ୍ଗିବେ ଗୋଲାହାଟ । ଲୁଟି କରିଣ ନେବେ ବଜାର । ୨ । ଅଖଣ୍ଡଲ ଦୀପ ଲଭି ହେବ ଅନ୍ଧାର । ଆମ୍ଭେ ଚଳିଗଲେ ବୁଡିଯିବ ସଂସାର । ଯମୁନା ବଢ଼ିଯିବ ଘାଟଅଥଲ ହେବ । ଅଣଚ୍ଛଣ ବହିବ ମେରୁକୁ ବୁଡ଼ାଇବ । ପ୍ରଳୟ କାଳେ ନାବ କେଉଁଠି ସ୍ଥିତ ହେବ । ପାଣି ପଶିବ ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦର । ୩ । ଏତେ କହିଣ ସେ ଘରୁ ହେଲେ ବାହାର । କି କରିବା ଭିଆଇଅଛୁ ନନ୍ଦକୁମର । କହଇ ଗଣ୍ଡାଧର ବିଶ୍ୱକରମା ଘର ଛତିଶ ଦନକରି ସାରିଲା ଯଣକର । ପାଣି ଫୋଟକାଠାରୁ ହୀନ କଲା ଶରୀର । ଶୂନ୍ୟ ପବନ ମିଶେ ଶୂନ୍ୟର । ୪ ।

ଢାଳ—ଖେମଟା ।

ଦଅଁ ଦେଖିଯିବା ଗୋ ସହି ।
ଦେଉଳରେ ଦଅଁ ଦେବତା ନାହିଁ । ପଦ ।

ଦଅଁ ଦେଖିବାକୁ ମନରେ ଶରଧା ଦେଉଳ ଭିତରେ ପଶିଲି ଯାଇଁ । ୧ । ସୂତ୍ରମୂନେ ବାଟ ଦଅଙ୍କୁ ନିକଟ ଯୋଗମାୟା ଘାଟ ଉପରେ ଯାଇଁ । ୨ । ବଂଶୀବଟ ତଟ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ମଠ ଦ୍ୱାଦଶ ଯୋଜନ ରାହାସ ଯହିଁ । ୩ । ଅଷ୍ଟକୁଳନାଗ ଘେରିଣ ବିହାର କନକ-

ଶଯ୍ୟନ ଉପରେ ଯାଇଁ ।୪। ସିନ୍ଧୁ ତଟ ବଟପୃଷ୍ଠରେ ବିଜୟେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଯହିଁ ବାରଣ ନାହିଁ ।୫। ଜାଉଁଳୀ କବାଟ ବସିଅଛୁ ହାଟ ରୋହଣୀ-କୁଣ୍ଡ ପାରୁଶରେ ରହି ।୬। କହଇ ସାଧୁଆ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଥିଲେ କମଳପୃଷ୍ଠରେ କଲାକହାଇ ।୭।

ଚାଳ—ଏକତାଳ ଆଡ଼ାଖେମଟା ।

ଭଜ ମନ ଏକାକ୍ଷର ଶୂନ୍ୟ ଭଜନ ।
ମହାଶୂନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମେ ଲଗାଅ ଧ୍ୟାନ । ପଦ ।

ବ୍ରହ୍ମାଦି ତେତିଶ ଦେବ । ନ ପାନ୍ତି ତହିର ଭାବ ଜାଣି ତାହା ସଦାଶିବ କରନ୍ତି ପାନ ।୧। ଓଲଟ ସମୀର ଟେକ । ଅମନ ମନ୍ଦରେ ରଖ ପଞ୍ଚନାଡ଼ୀରକୁ ଯୋଖ ନିଗମସ୍ଥାନ ।୨। ଝରୁଛି ତ୍ରିବେଣୀ ଝର । ଝରନ୍ତି କେତେ ମଧୁର ଝରଣିରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଯୋଗ ଜାଗିଣ ।୩। ସନ୍ତ ସାଧୁସଙ୍ଗେ ବସ ପାଇବ ପରମହଂସ ଗୀତେ କହେ ରଘୁଦାସମୂଢ଼ ଅଜ୍ଞାନ ।୪।

ଚାଳ—ଯତି ।

ନରହାଟକୁ ଗମନରେ ମନ ରେ । ପଇସା କଉଡ଼ି କିଛୁ ଲୋଡ଼ା-ନାହିଁ ଦୟା ଶାନ୍ତି କ୍ଷମା ଘେନ ରେ । ପଦ ।

କ୍ଷୀର ସିନ୍ଧୁ ତୀରେ ହାଟ ବସିଅଛୁ ଚଉଷଠି କୋଶ ସନ୍ଧି ଗ୍ରାମ । ଗୋଲ-ହାଟ ବୋଲି ନାମ ବୋଲାଇଛୁ ଗଡ଼ ନାମ ତା ତ୍ରିକୋଣ ରେ ।୧। ହାଟର ନିକଟେ ବଟବୃକ୍ଷ ଅଛୁ ବାଞ୍ଛାନିଧି ତାର ନାମ । ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବହିଁ ପଶ୍ଚିମ ବସନ୍ତି ବଜାରିମାନ ରେ ।୨। ଚତୁର୍ବର୍ଗଫଳ ପସରା ବସିଛୁ ଚଉବନ ଛନ୍ଦମାନ । ଷଡ଼ରଥୀ ତହିଁ ହାଟେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ସୁମନ ତହିଁ କରଣ ରେ ।୩। ଦଣ୍ଡିଆ ତହିଁରେ ଚାଅଁଳଇ ଭୁଲ କରନ୍ତି ଏମାନ । ଟେକି ଦେଉଥାନ୍ତି ସୁହୃଦ ପଣରେ ଭକ୍ତି ମୁକ୍ତି ଅର୍ଥମାନ ରେ ।୪। ଠିକ ଅବାରୁ ନୃପ ହାଟକୁ ଗମିବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ବାଞ୍ଛାମାନ । ଠିକେ ରଘୁଦାସ ବାହୁଡ଼ି ଆସିଲା ବାଟେ ହେଲା ଭଣ ଭଣ ରେ ।୫।

ଛାଲ—ଯଣ୍ଡ୍ ।

ହରି ଚରଣେ ତୁ ଦୃଢ଼େ ଧ୍ୟାନ ଲଗା ରେ । ମନ ବଗା । ଆଁଗପଛ ଭବ ନାବହିଁ ଦଦବ ହେତୁ ଧରି କୂଳେ ଲଗା ରେ । ପଦ ।

ରାଗ ଅହଂକାର କପଟହିଁ ଛନ୍ଦ ବୁଝି ନ ବୁଝ ଅବୁଝା । ଏମାନେ ତୋ ଦେହେଁ କପଟେ ଅଛନ୍ତି ଘରଖଣ୍ଡି କଲେ ଭଙ୍ଗାରେ । ୧ । କାୟାର ଭିତରେ ପାଞ୍ଚନାଗ ଛନ୍ତି ପାଙ୍ଗେହେଁ ସେ ନବଯୁବା । ପଞ୍ଚଶ ଶ୍ରେଣୀ ଆ ପେଲ ଖେଳୁଛନ୍ତି ଢୋଢେ କଲେଣି ଅଲଗା ରେ । ୨ । ଶରୀର ଭିତରେ ପରବାସୀ ଅଛୁ ପରରେ ନୋହିଲୁ ଦେଖା । ଛାଡ଼ି-ଯିବ ବୋଲି ଡଗର କରୁଛୁ ତାକୁ ଯାଇଁ ବେଢ଼ୁଁ ଜଗାରେ । କୁସଙ୍ଗେ ନ ପଶ ସୁସଙ୍ଗରେ ବସ ସତପଥରୁ ଧରିଥା । ଦାସ ରଘୁନାଥ ମାରଣ ଅଟଇ ହରିନାମ ଅଯୋଗା ରେ । ୪ ।

ଛାଲ—ଅଠତାଳି ।

କାହିଁକି ବୋଲାଇଛ ବନବିହାରୀ ।
ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ବଡ଼ ମୂଢ଼ ଥିଲି ଯାହା ଅନୁସରି । ପଦ ।

ହରିନାମ ଶୁ ପ୍ରକରି । ଶୁ ପ୍ରଗୀତାରେ ବିଚାରି । ନୟନେ ହେରି । ନଳନୀପତ୍ରରେ ଯେସନେ ନ ରହେ ବାରି । ରଖିବ କି ନ ରଖିବ ହୃଦପଦ୍ମରେ ବିଚାରି । ୧ । ଗଜେ ଅନୁଗ୍ରହ କରି । ଚେତେ ସଙ୍କଟରୁ ତାରି । ଦେଲେ ଉଦ୍ଧରି । ଛୟାଳିଶ ପଟଳରେ ଅଛୁ ମୁଁ ସାର କରି । ବଡ ଦାରୁଣ ହୋଇଲି ଦାବାଗ୍ନି ଜାତକରି । ୨ । ଭଣାରଣ୍ୟରେ ଭ୍ରମଣ । କରୁଛ ଯାହା ଆପଣ । ଯୋଗେ ଇମିରି । ଯୋଗିଜନ ନ ପାରନ୍ତି ସେ ଠାବ କରି । ସାଧନା ଅଙ୍ଗରେ ହିଙ୍ଗି ଆଦ୍ୟଶକ୍ତି ବଶ-କରି । ୩ । ଷୋଡ଼ଶ ଆଡ଼ରେ ଯାନ୍ତ୍ରୀ । ଦ୍ୱାଦଶ ଦ୍ୱାରରେ ମନ୍ତ୍ରୀ । ରଖିଛ ଠାରି । ଯିବ ବୋଲି ପାଞ୍ଚ ଅଛୁ ବାଇଶେ ଉଦେ ଗିରି । ବଡ ବିରାଳସ୍ଥ ସ୍ଥାନ ଛଡସ୍ଥାନରେ ସେ ପରି । ୪ । ଅଚ୍ଛନ୍ନୁ ଯେ ବିଷ୍ଣୁଦାନ । ଖେଳରେ ଯେସନେ ମୋହନ । ଦେଇଛ ହରି । ମୋହ

କର୍ମକୁ ଈଶ୍ବର ହେଲ କିପରି । ମାୟାଜାଲ ମେଲିଅଛ ଦେବ କି ଛେଦନ କରି । ୫ । ତାକତରକେ ଜାଗତ । କେହି ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ । ଅନନ୍ତଗିରି । ଅବାରଣକୁ ବାରଣ ବାଣରେ ସରି । ବାଣରେ ଶୁଣିଲେ ହିନା ଭବଅଂଶର ଅଇରି ॥ ଦ୍ଵିଜ ଗଜସିଂଜ କହି । ଗୁମରେ ଅଛଇ ରହି । ମୁକୁନ୍ଦଧାରୀ । କି ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଯେତୋ ଦଶେ କେଶରୀ । ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ଅଛୁ କିସ ମନରେ ବିଗିରି । ୨ ।

—o—

ତାଲ—ଛପକା ପହପଠ ।

ମନ ନ ମଜ୍ଜିଲୁ ତୁ ହରି କଥାରେ ।
ତୋର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ଗଲା ବୃଥାରେ । ପଦ ।

ଏ ଧନ ସମ୍ପଦ ପୁତ୍ର ନାରୀ ମିଥ୍ୟାରେ । ଦୁଃଖର କାରଣ ସୁଖ ନାହିଁ ସଂସାରେ । ସବୁ ବୋଲୁ ମୋହରି । କେହି ନୋହେ କାହାରି । ସାତ ଖାତକ ପରି ଲାଗିଛୁ ଧରା ଧରି । ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ପରି ଜୀବ ଯିବ ବାହାରି । କି ଘେନି ଯିବୁ ଗଲେ କଥାରେ । ୧ । କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ମନ ଏଥି ଉତ୍ତାରେ । ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ସାର ସଂସାରେ । ତୋ ଦେହ ନାନା କ୍ଲେଶ । ଯନ୍ତ୍ରିତ ମାୟାପାଶ । ବିଷ ମଣୁ ପୀୟୂଷ । ପୀୟୂଷ ମଣୁ ବିଷ । ତାର ନୋହେ ଆୟୁଷ । ସରୁଛି ତୋ ବୟସ । ରସରେ ମାତି ଉନମତ୍ତରେ । ଧର୍ମ କର୍ମ ପରମାର୍ଥ ସତ୍ୟ କଥାରେ । କାହାକୁ କି ଦେଇଅଛୁ ଜାଣୁ ତୁ ତାରେ । ଛଡ଼ ଯେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ ଯଶ କୀର୍ତ୍ତି । ସର୍ବଦା ସଜୀବତ ପୁରାଣେ କହୁଛନ୍ତି, ତୋ ତହୁଁ ହୀନ-ମତି । ହୋଇଲୁ ତୁ କୁମତି । ମାତୁ ଅସତ ସଙ୍ଗେ ବୃଥାରେ । ୩ । ଯୋଡିଲେହେଁ ଯେତେ ତୁହି ମାଲ ମତାରେ । ମଲେ ଗଲେ ତୋତେ ଦେବେ ଛିଣ୍ଡା କନ୍ଥାରେ । ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ । ସଙ୍ଗତେ କର ଭାବ । ଗଲେ ଲଭିବୁ ଲାଭ । ତରିଯିବୁ ଏ ଭବ । କାଲ ଦେଖି ଡରିବ । ଦୂରୁଁ ପଲାଇଯିବ । କହିଲେ ନ କରୁ ଏ କଥାରେ । ୪ । କହେ ଭାଗ୍ୟାନନ୍ଦ ନନ୍ଦସୁତ ଚିନ୍ତାରେ । କର ମନ ରସ ଦବା ଏହି

ଦ୍ୱାନ୍ତାରେ । ତ୍ୟଜ ମାୟା କପଟ । ନାନାବ ଛନ୍ଦ କୁଟ । ଛୁଟିଗଲେ ଦେହ ଘଟ । ସବୁ ସବୁ ନଷ୍ଟ । ସେ ଯେଉଁ ବଂଶୀବଟ ଇଥିମଧ୍ୟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଟ । ତା ପାଦେ ଲଗାଅ ତୁ ମଥାରେ ! ୫ ।

—o—

ରାଗ ଯତି ।

ସ୍ୱାମୀ ହେ କହ ବିଷମସନ୍ଧ ।

କେଉଁ କମଳରେ ଭ୍ରମର ବନ୍ଧ । ପଦ ।

କାଳିନ୍ଦ୍ରୀ ହ୍ରଦରେ ପାରୁଆବସା । ସେଠାରେ ସିଂହକୁ ଗିଳୁଛି ଶଶା ॥
ହଂସ୍ତ୍ରୀ ମଣ୍ଡୂକରେ ଲାଗିଛି ଯୁଦ୍ଧ । କମଳେ ଫୁଟିଛି ଯେ କୋକନଦ ॥
ଦେଉଳ ରହିଲ ନେଉଳ ତୁଣ୍ଡେ । ଶଙ୍କର ରହିଲ ଈଶ୍ୱର ମୁଣ୍ଡେ ॥
ଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡପରେ ବାଜୁଛି ବୀଣା । କେଉଁ ଠାରେ ଅଛୁ ଗୋପପାଠଣା ॥
କହଇ ଗୋରକ୍ଷ ଶୁଣ ରେ ବାଇ । ସଦଗୁରୁ ସେବା କଲେ ତା ପାଇ ॥

—o—

ରାଗ—ଏକତାଳି ।

ସୁମନ ଆରେ ମୋ ବୋଲ କର ସୁସଙ୍ଗେ ସୁପଥେ ଯାଅ ରେ ।
ଅଗାଧ ଜଳ । ନ ପାଇ ସ୍ଥଳ । ହରିନାମ ମୁଖେ ଗାଅ ରେ । ପଦ ।

ସୁମନ ପଥାକୁ କୁମନ କଣ୍ଟା ବିନ୍ଧୁ ଜଗଇକି ଯାଅ ରେ । ହେତୁ କେଉଁଠି ମଙ୍ଗକୁ ଘୁଞ୍ଚା ଆଗପଛ କରି ବାହାରେ । ଦ୍ୱିଗୁଣାମାରି ରିପୁ ଅନ୍ଧାରି ଅଠ ଆଖଡ଼ାକୁ ଚାହାଁ ରେ । ଯମ ଯେମନ୍ତେ ଯିବ ପରଛେ ଯିବା ଆସିବାର ଚାହାଁରେ । ୨ । ଷଢଅଇରି ଛରସା ଭରି ଭଜ ବଣିଜରେ ଥାଅରେ । ସାଧୁ ସଙ୍ଗରେ ବଣିଜ ଯେତେ ମୂଳରଖି ଲାଭ ଖାଅ ରେ ॥ ନ କର ହେଳା ବୁଡିବ ଭେଳା ବହିବଟି ବଡ଼ ବାଆ ରେ । ଯଶୋବନ୍ତ ଦାସ ପାଦରେ ଶରଣ ନୋହିବେଟି କେହି ସାହା ରେ । ୪ ।

ତାଳ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଏକ ଶିଷ୍ୟରୁ ଛନୋଟି ଗୁରୁ ।
ଶୁକଦେବ ଜନ୍ମ ହେଲା ତହିଁରୁ । ପଦ ।

ଲୀଳା ହେଲା ଷୋଳ କଳାରୁ ପ୍ରେମ ହେଲା ଅର୍ଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗରୁ । ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଜଳ ଅର୍ଦ୍ଧେ ଅନଳ । ବ୍ରହ୍ମା ଜନ୍ମ ହେଲେ ତହିଁ ମଧ୍ୟରୁ ॥ ଯୋଗମାୟା କଳପତରୁ । ଯୁଗଟି ଜନମ ହେଲା ତହିଁରୁ । ଅଙ୍ଗେ ବିରାଟ କରନ୍ତି ନାଟ ଧୂର୍ଜଟି ବଜାନ୍ତି ଷୋଳ ଡମ୍ବରୁ । ୨ । ସିଦ୍ଧିକରି ବିଧି ମୁଖରୁ ଋଦ୍ଧିକରି ପାଇଁ ସେଠାରୁ । ପ୍ରତାପସିନ୍ଧୁ ପରମବନ୍ଧୁ ଉଚ୍ଛୁଳା ଯନ୍ତ୍ରୁ ମଧ୍ୟରୁ ॥ ଆଦି ଅନାଦିଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରୁ ଏହା ସହି ରହିଛି ମେରୁ । ଭଣେ ଭରତ ପରମତତ୍ତ୍ୱ ତୋହ ମନ ତୋତେ ତାରୁ ନ ତାରୁ । ୪ ।

—୦—

ତାଳ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଷଟ୍‌ଚକ୍ର କେବଣଠାର, ହାଟ ବସେ କେଉଁଠାର, ଶକତି ରହିଛି କାହିଁ । ଶିବ କାହାକୁ ଜପଇ । ମନ ସତ କହ । ଯାଇ ଯାଇ ବୁଲୁଅଛୁ କେଉଁ ଦିଅଁ । ୧ । ବିଷମ ଅର୍ଗଳ ଦ୍ୱାର । ଲୋଭ ମୋହ ମାୟା ତାର । ରାସ ଉତ୍ସବ ଲାଗିଛି । ଜାଣିଥିଲେ କହ କିଛି । ମନ ମହା ସନ୍ଧି । ମତ୍ତଗଜ କେଉଁଠାରେ ଅଛି ବନ୍ଧି । ୨ । ଭାଗୀରଥୀ ଗଙ୍ଗା ହୋଇ । ବାରୁଣୀ ପଡ଼ୁଛି ଯହିଁ । ଫୁଟିଛି କେବଣ ପୁଷ୍ପ । ପାଖୁଡ଼ାରେ ନାହିଁ ବାସ । ମନ ଅନୁସର । ଅନାମିକ ଦିଅଁ ଅଛି କେଉଁଠାର ॥ ଧ୍ୱନି କାହିଁରୁ ହୋଇଲା । ଦିବାନିଶି କାହିଁ ହେଲା । ଥୋକେ ଘରେ ଆଉଯାଉ । ତ୍ରିଗୁଣେ ହୋଇ ଯନ୍ତ୍ରିତ । ମନ ନାମ କହ । ନାମକୁ ଜପୁଣ ଅଛି କେଉଁ ଦିଅଁ ॥ ଡାକୁଣୀ ଭିତରେ ବାସ । ଡୋଳା ଗୋଠା ପଞ୍ଚଦଶ । ଠଣା କରି ରହିଅଛି ଝାଣି ଯୋଗୀବ ବାଛି । ମନ ଅଣାମୃତ । ଅଣାକାରେ ମିଶିଅଛି ବୀଣାଯନ୍ତ୍ର । ୫ । ଝାଡ଼ର ଭିତରେ ଦିଅଁ । ଜାତ କି ଅଜାତ କହ । ଛୁଡ଼ାହୋଇ ଏକପାଦ । ଶୈର ହୋଇ କରେ ନାଦ । ଘର ଓଗାଢ଼ିପରେ ।

ଅନନ୍ତ ଗୁପତ ଫଣି କେଉଁଠାରେ ॥ ଘରେ କି ବାହାରେ ଦିଅଁ । ଗୁପତ ନ କରି କହ, ଝୁଣ୍ଟିଥିଲେ ଗୁରୁପାଦ । କହିବୁ ଏଥିର ଭେଦ । ବେନି କର ଯୋଡ଼ି । କହେ ଗଣ୍ଡାଧର ସାଧୁପାଦେ ପଡ଼ି । ୭ ।

ଢାଳ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

କାଳନ୍ଦୀହ୍ରଦେ କମଳ ଫୁଟିଛି । ଖିନ୍ନନାଳେ ନିରଞ୍ଜନ ଖେଳୁଛି । ଗୋଲହାଟ ଯେ ଗଗନଶିଖରେ । ଘଟେଶ ପୁରୁଷ ବିଜେ ସେଠାରେ ହୋ । ବାଇମନ । ଉଦେଅସ୍ତ ହୁଇତାଇ । ଜୀହାନ୍ତା ବହନ୍ତା ଶୋରତା ବକତା ଏକାଘରେ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ । ୧ । ଛନ୍ଦ ରଉବନ ଛପନେ ରଖ । ଜୀବ ପରମ ଏକାଘରେ ଦେଖ । ଝର ଝର ତିନିଝର ବହୁଛି । ନାବ ଖଞ୍ଜାଇ ତରାଇ ଧରୁଛି । ବାଇମନ । ଟେକି ତୁ ବାହା ଉଜାଣି । ଠୁଲଶୂନ୍ୟରୁ ଆଉଯାଉ ହେଉଛି ଗୁରୁସେବା ଥିଲେ ଜାଣି । ୨ । ଡିଗର ଫୁଟିଛି ତାତୁ ଦୁଆରେ । ଢେଉ ପବନ ମାରୁଛି ନାସାରେ । ଅନହଦରୁ ଶବଦ ଶୁଭୁଛି । ବିପୁରା ବିପୁରା ବାସ କରୁଛି । ବାଇ-ମନ । ଥିର କର ପଞ୍ଚମନ । ଦେଉଳ ଦୁଆରେ ଦେବତା ରହିଛି ପାରିଲେ କର ଦର୍ଶନ । ୩ । ଧ୍ୟାନକୁ ନେଇ ନାସାରେ ରଖିବୁ । ନାସିକାରେ ନିରଞ୍ଜନ ଦେଖିବୁ । ପଲକ ନ ପାଡ଼ି ରହିବୁ ଯେବେ । ଫୁଙ୍କାବନ୍ଧେ ନୃତ୍ୟଦେଖିବୁ ତେବେ, ବାଇମନ; ବଟଯୁଟେ ବିଜେ ହରି । ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଅନୁସରି ଅଛନ୍ତି ଘଟେ ଘଟେ ଛନ୍ତି ପୂରି । ୪ । ମୁକୁନ୍ଦ ମାଧବ ମଧୁ ସୂଦନ । ଜୀବପରମ ନୋହେ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ । ଯଉରି ଶବଦ ଶୂନ୍ୟରୁ ଆଣି । ଲହରି ମିଶାଇ ମାରୁଛି ଫେଣି । ବାଇମନ । ବଙ୍କନାଳେ ଆତଯାତ । ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଯେ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଛି ଜପୁଅଛି ପରମାର୍ଥ । ୫ । ସକାର ମକାର ଅକାର ତିନି ଓଁକାର ଉପରେ ବେଦରକ୍ଷିନି । ହରି ଆଠଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମାଦି ଗିରି । କ୍ଷୀଣ ରିକ୍ଷର ସ୍ୱୟଂ-ଅକ୍ଷର । ହୋ ବାଇମନ । କ୍ଷମାକର ମୋର ଦୋଷ, କ୍ଷମେ ଅଧମ ଗଣ୍ଡାଧର କହଇ ପଦ୍ମପାଦ ତଳେ ଆଶ । ୬ ।

ଚାଲ—ଖେମଟା ।

ଶୂନ୍ୟେ ଭ୍ରମର ଖେଳ ଲଗାଇଛୁ ଜୀବ ସଙ୍ଗର ।
ସହଜ ସହଜ ସାଧନ ସାଧିଲେ ଅମର । ଘୋଷା ।

କହେ ମନଉଇଚନ ଶୁଣ ତୁ ମୋର ବଚନ ଗୁରୁକହିଛନ୍ତି ଭେଦ ବାଟ । ଅଲେଖ କମଲପରେ ମୃଣାଳସୂତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଧୂନିକରି କରୁଛନ୍ତି ନାଟ ସେ । ୧ । ନିଜ ଗଗନରୁ ଜଳ ଅମୃତ ମରୁଛ ଠୁଲ ଦୃଢ଼େ ଧର ଏହି ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରା । ତ୍ରିବେଣୀ ଶିଖରେ ରହି ଦର୍ଶନ କର ତୁ ଯାଇ ଯହିଁ ନାହିଁ ମହାକାଲନିଦ୍ରା ସେ । ନିରଞ୍ଜନ ନିରାକାର ନିରତେ ଭକ୍ତ ଥକାର ନେତ୍ରପଥୁଁ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି କ୍ଷଣେ । ଅଖଣ୍ଡ ନିର୍ମଳଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତି ପରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଯେଣିକି ଚାହିଁଲେ ଦିଶେ ତେଣେ ସେ ॥ ଦଶଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟେ ସାର ତହିଁ ଅଛି ଏକ ଦ୍ୱାର ତହିଁରେ କବାଟ ଅଛି ପଡ଼ି । ରଘୁନାଥ ଭାବେ ଭଣି ଗୁରୁ କୃପାକଲେ ଜାଣି ପଶି ଯିବୁ ସେହି ଦ୍ୱାର ଫେଡ଼ି ସେ । ୪ ।

ଚାଲ—ଖେମଟା ।

ବନ୍ଦୀ ମାୟାରେ ଜୀବ ନୋହେ ଜାହାର ।
ଦିନେ ନ ଭଜୁ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଛାହାର । ପଦ ।

ଯେତେବେଳେ ମାତାଗର୍ଭେ ହେଲୁ ସଞ୍ଚାର । ଅଣାକାର ଭୂମି ସେ ଯେ ନାହିଁ ଆକାର । ପ୍ରଥମ ମାସେ ତୁ ଯେ ହେଲୁ ଧବଳବର୍ଣ୍ଣ । ଦ୍ୱିତୀୟ ମାସେ ତୁ ଯେ ଜଳେ ଯେସନେ ମୀନ । ତୃତୀୟ ମାସେ ତୁ ଯେ ଶୂନ୍ୟେ ମେଲିଲୁ ଡ଼ାଳ । ଚତୁର୍ଥେ ଅସ୍ଥି ଖଞ୍ଜା ତୋହର । ୧ । ପଞ୍ଚମେ ନାଭିକମଳ କଲା ଭିଆଣ । ଷଷ୍ଠରେ ବାସ୍ତୁରି ନାଡ଼ୀ ଖଞ୍ଜିଲା ଜାଣ । ସପ୍ତମେ ନାସା ଜିହ୍ୱା ମୁଖ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଜାଣ । ଚକ୍ଷୁ ଭ୍ରୂଲତା କାମକମାଣରେ ନିର୍ମାଣ । ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ନଦୀ ବହଇ ଅନୁକ୍ଷଣ । ଅପେ ମନକୁ କଲା ସ୍ଥିର । ୨ । ଅଷ୍ଟମେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ହସ୍ତ ପାଦ ଖଞ୍ଜିଲା । ନବମାସେ ଉମଡ଼ାକୁ ଚାଙ୍କୁଣି ଦେଲା । ଦଶମାସରେ ଶେଷ କଲା ହୋଇ ହରଷ । ସ୍ତୁତି ଯେ କଲୁ ତୁହି ଭୋ ଦେବ ନନ୍ଦ ଶିଷ୍ୟ ।

ଯାଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ମୁହିଁ କରିବି ବାସ । ତୋ ନାମ ଗାଉଥିବି ସୁମରି । ୩ । ଯେଉଁ ବକ୍ଷାଣି ତୋତେଟି କଲ ଭିଆଣ । ସେହି ତୋ ଦେହେଁ ରହିଲା ଏହା ତୁଳାଣ । ରକ୍ଷିଲା ଦଶବାଟ ଲଗାଇଲା କବାଟ । ସୁଷୁମ୍ନା ଦୁଆରେ ରହିଲେ ନନ୍ଦଘଟ । ଯେବେ ପାଇବୁ ଭେଟ ମାୟାକୁ ତୁହି କାଟ । ଗୁରୁ ସେବଣ ଦେଖ ଘାରି ॥ ଜନମ ହୋଇ-ପଡିଲୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳ । କୁଆଁ ବୋଲନ୍ତେଣ ସବୁ ଗଲା ପାସୋର । ଅନ୍ନୁଭଶାଳେ ରହି ହରି ଭଜିଲୁ ନାହିଁ । ପାଞ୍ଚ ବରଷ ଗଲା ବାଲ-ଭାବରେ ବହି । ଦଶ ବରଷେ ଧୂଳିଘର ଖେଳିଲୁ ତୁହି । ବାର ବରଷେ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧୁ ହରଷ ହୋଇ । ତେବେ ନ ବୋଲୁ ମୁଖେ ଶ୍ରୀହରି । ୫ । ପନ୍ଦର ବରଷେ ହେଲୁ ଅମରମତା । କୋଡିଏ ବରଷେ କଲୁ କାମିନୀ ଚିନ୍ତା । କାମିନୀ ସଙ୍ଗେ ରହି ଦିନ ହରିଲୁ ତୁହି । ସେ ରୂପେ ଗଲା ତୋର ଯୁବାବୟସ ବହି । ହରି କଥାକୁ ଦିନେ ମନେ ନ କଲୁ ତୁହି । ହେବୁ କେମନ୍ତେ ଏ ଭବୁଁ ପାରି । ୬ । ବୃଦ୍ଧବୟସ ଯେ ଏବେ ହେଲା ତୋହରି । ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିବୁ ଥରେ ଶମନପୁରୀ । କହଇ ଯଶୋବନ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସେବାକର । ସେ ନାମ ଧରି ହୃଦେ ଭବୁଁ ହୋଇବୁ ପାର । ବସିବୁ ବଇକୁଣ୍ଠ ଅବୋରି । ୭ ।

ତାଲ—ଆଠତାଳି ଯତି ।

ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରଟ ରେ ।
କେତେଦିନ ରହିବ ତୋ ମାଟି-ପିଣ୍ଡ ଘଟ ରେ । ପଦ ।

ଧନ ଦାରାସୁତ ଦେଖି ମନ କରୁ ମୋଟ ରେ । ମୋର ମୋର ହୋଇ ଛୁଡଅଛୁ ଧର୍ମବାଟ ରେ । ଯମୁନା-ତଟ ନିକଟ ଅଟେ ବଂଶୀ-ବଟ ରେ । ତ୍ରିଭଙ୍ଗଭଙ୍ଗିମା ଛନ୍ଦେ ଉଭା ନନ୍ଦଘଟ ରେ । ୨ । ହରେ କୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ଅନୁକ୍ଷଣେ ରଟ ରେ । ରାମନାମ ଖଣ୍ଡା କରି ପାପ ତାପ କାଟ ରେ । ୩ । ଭାବେ ଭାଗବତ ବାଣୀ ଶୁଣ କର୍ଣ୍ଣପୁଟେ ରେ । ଭାବରେ ଭଣିଲେ ଏହା ଅବଧୂତ ଘଟ ରେ । ୪ ।

ଢାଳ—ଅଠତାଳ ଯତ୍ର ।

ମାନଭୃଞ୍ଜାରଣ କର ହେ ତାରଣ
ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଦ ତଳେ । ପଦ ।

ଅନାଥର ନାଥ ନୀଳଗିରିନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ନୀଳାଚଳେ ।
ମହାଦଧିକୂଳେ କଳ୍ପବଟମୂଳେ ବିଜେ କରିଛ ବଡ଼ ଦେଉଳେ ।୧।
ଲକ୍ଷଯୋଜନରେ ବାରଣ ଡାକିଲା ତା ଡ଼ାକ ଶୁଣିଲ ପଣାଖେଳେ ।
ମାରକଣ୍ଡ ଋଷି ଯାଉଥିଲେ ଭାସି ଉଦ୍ଧରି ଧଇଲ ବାହୁବଳେ । ୨ ।
କିଷ୍କିନ୍ଧ୍ୟାକୁ ଗଲ ବଳୀ ବିନାଶିଲ ବନ୍ଧ ଯେ ବାନ୍ଧିଲ ସିନ୍ଧୁଜଳେ ।
ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ବଧିଲ ଆପଣ ଜନକନନ୍ଦନୀ ସୀତା ଛଳେ । ୩ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲେ ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲ ଭୋଜନ କଲ ବିଦୁର ଘରେ ।
କୁରୁ ସଭାତଳେ ପଞ୍ଚାଳୀ ଡାକିଲା କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଲ ଅବହେଳେ ।
ବନ ପୋଡ଼ିକାଳେ ଘୋର ଦାବାନଳୁ ଉଦ୍ଧାରି ରଖିଲ ବ୍ରଜବାଳେ ।
ଭଣେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କବିକୁଳଚନ୍ଦ୍ର ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଦତଳେ । ୫ ।

ଢାଳି—ଅଡ଼ଖେମଟା ।

ବାଇମନ ଅବନାବନ । ଅବନା ବନ୍ଧିଲେ ଅମିଶା ମିଶିବ
ଅମାପରେ ମାପ ହେବ ତୋ ଧନ । ପଦ ।

ଅମାବସ୍ୟା ଭଣୀରେ ଷୋଳ କଳା ଚନ୍ଦ୍ର ସର୍ବଦା ଭଣୀରେ ରବି ଦର୍ଶନ । ଅହର୍ନିଶା ଯହିଁ ପ୍ରଦୀପ ଜଳୁଛି ଦୀପ ତେଜେ ଅଣଶ୍ୱାସ-ପବନ । ୧ । ଭର୍ଝର କନ୍ଦରେ ହଂସ ପହଁରୁଛି ଅଗାଧ ଜଳେ ହରିଣୀ ଆସନ । ଶଶ ଛୁଆ ଯେଣ୍ଡ ଖେଳୁଛି ହରିଣୀ ବାଘ ଆଣିତାକୁ ଦିଏ ଭୋଜନ । ୨ । ଭଣବନ୍ଦି ଘରେ ନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶବଦରେ ନାହିଁ ହରିଜଭନ । ଶୁଦ୍ଧମେଘେ ମିଳ ବୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ମରୁଡ଼ରେ କୃଷି ହେଲା ଦହନ ।୩। ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟରେ ଦେଉଳ ହୋଇଛି ଦେଉଳ ଗୋଟିକ ଅଯେ ଭର୍ମାଣ । ଭଲା ସେ ବିନ୍ଧାଣୀ ଗଢ଼ିଅଛି ପୁଣି ଅମୁହାଁ

ଦେଉଳେ ଦେଅଁ ଦର୍ଶନ । ୪ । ଈର୍ଷନର ଘର କହିଲେଲେ ମୋର ମୋର ବସି ଦାଣ୍ଡେ କରେ ରୋଦନ । ଧନ୍ୟ ହେଲେ ମୋର ହୁଅନ୍ତା ଅମର କହଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଢ଼ ଅଜ୍ଞାନ । ୫ ।

ଚାଳ—ଖେମଟା ।

ଭୁଲମନ ଭୁଲୁ କହିଁକି । ମରିଯିବୁ ବୋଲ ଜାଣୁ ନାହିଁକି । ପିଣ୍ଡ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିଯିବ ଯୋଡ଼ିଯିବେ ତୋତେ ମଡ଼ା ଭୂଇଁକି । ପଦ ।

ମାତାଗର୍ଭେ ଥିଲୁ ଭୁହି ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟ କରିଥିଲୁ ଯହିଁ-ପାଇଁକି । ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷାସି ନରଲୋକେ ମିଶି ସତ ଶାନ୍ତି ଦୟା ମନେ ନାହିଁ କି । ୧ । ନାମକୁ ହେଜ ତୁ ହିତତ୍ତ୍ୱବୀଜ ସେ ନାମ ଧାର-ଣାରେ କହନ୍ତୁ ଡାକି । ମିଳଣ ସନ୍ବରନେବେ ତତପର ଦୋ ଗଳାରେ ଦେଇ ଦଉଡ଼ିକି । ୩ । ନାନାତୀର୍ଥେବ୍ରତ କରୁଥାଉ ମନ ସଂସାର ଲୋକଙ୍କର ଦେଖା ଦେଖି । ବଢ଼ ଛଡ଼ା ବଡ଼ା ଥାଲ ମାଜ ସବୁ ଉଦର ଲମନ୍ତରେ ଠକାଠକି । ପଡ଼ ଏ ଭବରେ ଦଦରା ନାବରେ ନାହିଁକି ହେଉଅଛୁ ଝିଙ୍କାଝିଙ୍କି । ଛୁଟିବ ଅଝାଲ ବୁଡ଼ ଯିବ ନାବ ଦାସ ବୃନ୍ଦାବନ କହେ ଡରକି । ୪ ।

ଚାଳ—ଛପକା ।

ଆରେ ମନ ମୋର ।

ମୁଁ ଯେ କହୁଛୁ ସ୍ୱରୂପ ତୋଆଗର । ପଦ ।

ଧୂଳ ଗୃହପାଖ ଜ୍ୟୋତ ଘର । ଧବଳ ରୂପକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର । ଧାତ୍ରି ଅଛୁ ଜୀବ ପରମ ସଙ୍ଗତେ ଧାପ କରିଅଛୁ ନିରନ୍ତର । ୧ । ଦେଉଳ ଦୁଆରେ ଦେଅଁଘର । ଦେଅଁ ପୂଜିବାକୁ ତତପର । ଦେଉଳେ ପଶିଲେ ଦେଅଁ ତୁ ଦେଖିବୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବୁ ନିରାକାର । ୨ । ତ୍ରିକୁଟେ ତ୍ରିବେଣୀ ତ୍ରିନିଧାର । ବହନ୍ତା ନନ୍ଦା ବିଲୟେ ନିକର । ବଙ୍କୁନାଳପାଣି

ଟେକନ୍ତେ ଉଜାଣି । ଉଡଯିବ ତୋର ହଂସାଘର । ୩ । ଧ୍ୟାୟି ଗୁରୁପାଦେ ଆଶ୍ରେ କର ଫିଟିଯିବ ଭବଭୟ ତୋର । ଭଜ ନ ପାରିଲେ ପାମର ଅଚ୍ୟୁତ । ଭୁଗାରି କରୁଛୁ ନାରଖାର । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଏକା ଗୁରୁ ସିନା ଜଗତେ ବ୍ୟାପିଛୁ ଆନଗୁରୁ କର ହେଲା ।
ଅନାମରୁ ନାମ ଜନମ ହୋଇଣ ଭବରେ କରଇ ଲୀଳା । ପଦ ।

ଥାଇ ନ ମିଶଇ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟେ ସେହି ନ ଯେଉ ହୁଅନ୍ତି ବଣା । ସତ ରଜ ତମ ଅନାମୁଁ ଜନମ ସବୁଠାରେ କରେ ଠଣା ॥ ଅରୂପାନନ୍ଦ ରୂପ ହୋଇଅଛୁ ଦେଖ ଲୋଚନ ଦୁଆରେ ! ଅର୍ଦ୍ଧେକ ମାଇ ତା ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଅଙ୍ଗେର ଏକରୂପ ପ୍ରକାଶରେ ।୨। ସେ ପଦ ଆଶ୍ରିତ କରି କଲେ ତତ୍ତ୍ୱ ତହିଁ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ନାହିଁ । ପଚିଶ ରହିରୁ ସକଳ ଦେଖିରୁ ଥିଲେ ପୂର୍ବ ହେତୁ ରହି । ୩ । ଯେ ଜୀବ ପରମ ସଙ୍ଗେ କରି ସମ ଅଖିଳ ସଂସାରେ ଥାଇ । ବେଳୁଁ ବେଳୁଁ ପିତୁ ପ୍ରବଳ ହୁଅଇ ଏଥିରେ ସଂଶୟ ନାହିଁ । ୪ । ଆପଣ ମହତ ବୋଲ ସିନା ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଖି ଦେଲେ ପଠିଆଇ । ଅଧମ ଅରକ୍ଷ ଅଟଇ ମୂରୁଖ ଏହା ସେ ଜାଣିବ କାହିଁ । ୫ । ଯାହା ସେ ଶୁଣିଲି ତାହା ଲେଖି ଦେଲି ଦୋଷ ମୋ କ୍ଷମା କରିବ । ଲେଖିଲ ଏମାନ ଜଗତେ ପ୍ରଧାନ ପଥକୁ ଯାହା ପାଇବ । ୬ ।

ତାଳ—ଛପକା ।

ବଙ୍କନାଳକୁ ଗଲ କହୋ ସୁମନ ।
ବ୍ରହ୍ମରନ୍ଧ୍ରୁ ବନ୍ଧୁଅଛୁ ପବନ । ପଦ ।

କଅ ଯେ କମଳ ସେ ଯେ କଜ୍ଜଳ ବର୍ଣ୍ଣି । କୃଷ୍ଣରୂପ ଅଟେ ସେ ଯେ ଦେଖ ପ୍ରମାଣ । ଖଅ ଯେ ଖର କ୍ରୋଧ ଗଅ ଗୁପତେ ତେଜ । ଘଅ ଯେ ଘଟେ ଘଟେ ଘୋଟିଅଛୁ ଅଗାଧ । ଙ ଯେ ଊର୍ମି ଧୂମ୍ରି

ଉପରକୁ ଶବଦ । ଗଅ ଗଡାଟି ଅଟେ ଗଦନ । ୧ । ଘଅ ଯେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଡେରେ ନୟନ । ଙଇଲୀ ରାଧିକା ଯହିଁ କରନ୍ତି ଧ୍ୟାନ । ଜଅ ଜ୍ୟୋଇ ବଢ଼ଦା ଝଅ ଝରୁଛି ସୁଧା । ଞ ଯେ ନିରଞ୍ଜନ ନିରତେ କରେ ଧ୍ୟାନ । ଟଅ ଯେ ଟଙ୍କଧର ଟାଣେ ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା । ଠଅ ଠାକୁର ଅଟେ ଜୀବନ । ୨ । ଡ ଯେ ଡୋଲା ପିଙ୍ଗୁଳା ଡେରେ ନୟନ । ଢରେ ଝଟିଥାନ୍ତି ସର୍ବ ଦେବତାଗଣ ॥ ତଅ ତୋରେ ଅମୃତ । ଣଅ ଯେ ଅନାହତ । ତ ଅଟେ ତରାଇ ତରିବାକୁ ମହତ । ଥଅ ଯେ ଥକା ଘର ତୋ ଚତ୍ର ଅମୃ କର । ଦଅଁ ଦେବତା କର ଦର୍ଶନ । ୩ । ଧଅ ଯେ ଧୂନି ଜଳୁଛି ରହିଛି ଶୂନ୍ୟ । ଧୀର ମତି ହୋଇ ବାରେ ଲଗାଅ ଧ୍ୟାନ । ନଅ ଅଟେ ଲଲାଟ । ପଥ ପରମ ମଠ । ଫଅ ଫଣି ଉଲଟେ । ଫୁଙ୍କା ବନ୍ଧୁକୁ ବାଟ । ବଅ ବଜ୍ରକିଳଣୀ ପଡଅଛୁ କବାଟ । ଭଅ ଭକତଙ୍କର ଜୀବନ । ୪ । ମଅ ଯେ ମଣି-ମୁକୁଟ ମସ୍ତକ ଚଢ଼ । ମହାମାୟା ସେହିଠାରେ ହୋଇଛି ଲୀନ । ଯଅ କେୟାଭ ଉପମା ଯୁବତୀ ରତି କାମ । ରଅ ରାଧିକା ରାମା ଲଅଟି ତରେ ଯମ । ବଅ ଅଟେ ଇଅଁଳା । ଶଅ ଅଟେ ପିଅଁଳା । ରତୁସମ ବୋଲାଇ ତରୁଣ । ୫ । ଷଅ ଯେ ସୁଷୁମ୍ନା ଷାହାରି ସ୍ଥାନ । ଶେଷ ଦେବ ସିଂହାସନେ ସଦା ଶୟନ । ସଅ ଛନ୍ଦଇ ବାଣ । ଶରକୁ କରି ଟାଣ । ଅହ ଓଁକାରୁଅଛୁ ହଲାଉଛି ନିର୍ଗୁଣ । କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଣ୍ଡାଇ କହେ ଅଜ୍ଞାନ । ୬ ।

ତାଳ—ଯୋସ୍ତା ।

ବାଞ୍ଛୁ କେ ନାମ ଦେଲା ଦଇତ୍ୟାରି ଦୟାନିଧି । ଦଇତ୍ୟାରି ଦୟା-ନିଧି ଦୟାକୁ ରାମହରି । ନିର୍ଦ୍ଦୟ କିପାଁ ହେଲ ନିରବଧି । ପଦ । ଭକ୍ଷଣ ଯେ ପାଦାମ୍ବୁଜ । ହେଲେ ତରିଗଲା ଗଜ । କାହୁଁ ଫୁରିଲା ତାର ବଳ ବୁଦ୍ଧି । ୧ । ତାରିଲ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ । ଭକ୍ତପାଇଁ ବିଷାଦ । ସ୍ତମ୍ଭ ବାହାରି ତା ପିତାକୁ ବଧି । ୨ । ଗୋପେ ରକ୍ଷି ଗୋକୁଳ । ଗିଳିଲ

ହେ ଦାବାନଳ । କଲ ଗୋପୀଙ୍କର କାମନା ସିଦ୍ଧି । ୩ । କହେ ଖାଲିବେଗ ହୀନ । ଏହି ମୋର ନିବେଦନ । ସେ ପାଦେ ରତି ଥିବୁ ନିରବଧି । ୪ ।

ରାଗ—ଆଡ଼ାଖେମଟା ।

ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଧରିବ କିଏ ।
ଏମନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖା ନ ଯାଏ । ପଦ ।

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପେଟ ଅଣ୍ଟା, ଫିଟାଇ କହୁଛି ଗୋଟା । ନର ଦେହ ବହି ତାଙ୍କୁ କଳିବା ନୁହେ । ତାଙ୍କ ପରି ଶାନ୍ତପଣେ । ନାହିଁ ତ୍ରିଭୁବନେ ଜଣେ, ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତି ହାନି ଲାଭ ସକଳ ସହେ । ୧ । ଭକ୍ଷଣ ନାହିଁ ଆହାର । ରଜ ବୀର୍ଯ୍ୟରୁ ବାହାର । କ୍ଷୁଧା ତୃଷା କଲେ କ୍ଷୀର ନୀର ନ ପିଏ । ନ ଲାଗଇ ଅଙ୍ଗେ ଧୂଳି । ବିଗିଛି ଦଶାନ୍ତ ବଳି । ନିଦ୍ରା ଘୁମାଇଲେ ଉଷାଆସନେ ଶୁଏ । ୨ । ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଆନ୍ତି ଭ୍ରମି । ଭକତ ଭାବକୁ ପ୍ରେମୀ । ଶୁଣି ଗୃହିଁବାକୁ ଚକ୍ଷୁ କର୍ଣ୍ଣ ନ ଥାଏ । ନାହିଁ ମୁଖ ଜିହ୍ୱା ନାସା । ଉତ୍ତର ନ ଦିଅନ୍ତି ଭାଷା । ଆଗ ପଛ ଜାଣି ଧୀରେ ସମୀରେ ରହେ । ୩ । ଉଲଟି ପାଲଟି ନୋହି, ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଦେହୀ, ମୁଖବାଟେ ଜିହ୍ୱା କଣ୍ଠେ ବଖାଣି ନୋହେ । ସଦା ଜ୍ୟୋ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ । ପାଇଲେ ଚରଣେ ବନ୍ଦ । ନିରନ୍ତରେ ସେ ଅକ୍ଷୀତ ଧୂଭରେ ଭେଦ । ୪ । ନାହି ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ । ଅଶେଷ ରୂପରୁ ଭିନ୍ନ । ସକଳ ଧର୍ମ ବିଧାନ କରନ୍ତି ନ୍ୟାୟେ । ଆସିବା ଯିବା ହେଉଛି । କରି ସବୁ କରାଉଛି । ଭଣୀକାମଯୋଗେ ନିଜ ନାମକୁ ଧାଏ । ୫ । ସେ ବ୍ରହ୍ମର ତେଜ ଝାସେ । ରହି ନ ପାରଇ ପାଶେ । ନିଷ୍କାମପଥରେ ଏକା କରିଛି ଲୟେ । ଗୀତରେ ଭୀମ କହଇ । ପୂର୍ବ ଦଶେ ଇନ୍ଦ୍ର ରହି । ଦୁଃଖ ସୁଖ ଜଣାଇବି ଭେଟିଲେ ପାୟେ । ୬ ।

ଢାଳ—ଛପକା ।

ଆରେ ବାଇବର । ମିଛ ପସରାକୁ ବୋଲୁଅଛୁ ମୋର । ପଦ ।

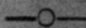
ନଳିନୀପତ୍ରରେ ଯେସନେ ନୀର । ପବନ ବହିଲେ ଢଳଢଳ । କାହିଁରେ ମାଇଛୁ କିଛୁ ନ ବୁଝୁଛୁ ଜଳ ବିମ୍ବ ପ୍ରାପ୍ତ ଜୀବ ତୋର । ଜନନୀଜଠରେ ଥିଲୁ ରହି । କି କି ଆଣିଥିଲୁ ସଙ୍ଗେ ବହି । ଯିବା-ବେଳେ ତୋର ସଙ୍ଗେ କେ ନ ଯିବେ ଯିବୁ କାହାସଙ୍ଗେ ଏକା ହୋଇ । ୨ । ଏଗାର ଦିନକୁ ଲମ୍ଫକର । ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବାଦ ହେବେ ମେଳ । ତୋର ଲାଗି ମେଳା ମହୋତ୍ସବ କର ବାରଦିନେ ଯିବେ ଯେଝାଘର । ୩ । ପିତା କାନ୍ଦୁଥିବେ ବସି ଘରେ । ପୋଷଣାହାସ ମୋ ଗଲା ଦୂରେ । ଗର୍ଭଧାରି ତୋର ବସି କାନ୍ଦୁଥିବ କ୍ଷୀର ଦେଇ-ଥିଲି ତୋ ତୁଣ୍ଡରେ । ୪ । ବାଲବନ୍ଧଠାରେ କଲୁ ଘର । ମାରିବ ଲହରୀ ହେବ ଜଳ । ନବୀନ ବାଇଆ ଜଳରେ ଭାସୁଛି ସାଧୁଜନ-ମାନେ ପାରି କର । ୫ ।

ଢାଳ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଅହେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀମହାବାହୁ । ଶରଣ ଯୋଦର ନୋହିଲେ ଆଉ । ପଦ ।

ଦିନୁ ଦିନ ଦୁଃଖ ହେଲା ଅଛରେକ ବଢ଼ୁଛ ଜଞ୍ଜାଳ କଲେଣି ସାଉ । ଅନ୍ନ ଜଳ ଥିଲେ ଭଉଣ ନ ମିଳେ ଜାଲ ବିନା ପଡ଼ି କିରୁପେ ପାଉ ॥ ଆସନ ନ ଥାଇ ଶୟନ କରୁଛୁ ତେଲ ବିନା ତନୁ ଖରସି ଥାଉ । ଯେକ ଯେଣ ଅନ୍ନ ଗର୍ଭକୁ ପେଷିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ନ ଲାଗେ ଆଉ । ୨ । ଯେତେ ଯେତେ କଥା କଲ ହେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନ୍ୟ ଜାଣି-ବାକୁ କେ ଅଛୁ ଆଉ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହରି କଲୁ ଏତେସରି ପାଦ-ପଙ୍କଜରେ ଜୀବ ମିଳାଉ । ୩ । ଛଇଆ ଗ୍ରାମରେ ପଡ଼ିରହିଅଛୁ ତୁମ୍ଭ ମନରେ ଥାଉ କି ନ ଥାଉ । ଯାମର ହାଣ୍ଡିଆ ଭାସି ଯାଉଅଛୁ ସାଆନ୍ତ ହନ୍ତା କେ ତୁଲେ ଲଗାଉ । ୪ ।

ଚାଲ—ଯତି ।

ଭ୍ରାନ୍ତିମନ ଭଜେ ଭର୍ଗ ଯିବ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗମନ ରେ । ପଦ ।
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖକୁ ଦେଇ । ହୋଇ ଥାଉ ସଦା ମାନୀ । ସଦୁପଦେଶନ ଦେଇ ମତ୍ତ ହୋଇ । ନେଉଅଛୁ ଦିନ ରେ ॥ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଯୁବାକାଳ ଭଣ୍ଡବାକୁ ଭଣ୍ଡମଳ । ସାର କର ଧର୍ମବଳ ଦୃଢ଼େ ସେବ । ପତିତ-ପାବନ ରେ ।୨। ଘେନ ଘେନ ସୁବିଚାର । ନ ସେବ ଆଉ ସଂସାର । ସେବିଲେ ଦୁଃଖ ଅପାର ସୁଖଲେଶ । ନାହିଁ କଦାଚନ ରେ । ୩ । ଈଶ୍ୱର କରୁଣାପର । ସତତ ନିର୍ଭର କର । ଯେ ଦୟା ଲାଗି ସଂସାର । ଚମତ୍କାର । ଶୋଭାରେ ଶୋଭନ ରେ । ୪) ନରହିବ ମାଂସପିଣ୍ଡ । ଧର ପଞ୍ଚବାଣ ଦାଣ୍ଡ । ଛୁଟିବ ପାପ ପ୍ରଚଣ୍ଡ । ଯୋଗ ନଦେ । ମନ୍ତ୍ର ବହନ ରେ । ୫ ।

—ଃ✵ଃ—

ଚାଲ—ଏକତାଲି ।

ଏବା ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନ କର ଭାବନା ।
ଗୁରୁହସ୍ତେ କଞ୍ଚ କୋଲପ ସିନା । ପଦ ।

ଏକଗୋଟି ଘର ତହିଁ ଦଶଦ୍ୱାର ତହିଁପରେ ସୁଷୁମ୍ନା । ତହିଁ ଗୋଲହାଟ ସୂତାରନ୍ଧ୍ର ବାଟ ସେଠାବଲୁ ମନ ଧାଇଁବୁ ସିନା । ୧ । ଗୁରୁନାମ ଗୋଟି ଶିଷ୍ୟରେ ବିଖ୍ୟାତ ଭଜନ କର ଆହେ ସୁଜ୍ଞଜନା । ଗୁରୁଙ୍କୁ ଭଜିଲେ ମୁକତି ପାଇବୁ ଅନ୍ୟ କାହିଁରେ ନ କର ଭାବନା ॥ ଆହିଥିଲା ଜୀବ ହରିନେଲା ଶିବ ଘେନି ଉଡିଗଲା ମନ ପବନା । ଗୋପପୁର ନାରୀ ଅନାଥ ହୋଇଲେ ଅକ୍ରୂର ଭଗାରି ହୋଇଲା ସିନା । ୩ । ଗୁରୁପାଦେ ଧ୍ୟାନ କରେ ଯେଉଁ ଜନ କହିବା ତାହାର ପୂର୍ବ ବାସନା । ସେହି ଦେହ ଘେନି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନମିଛି କେତେ ରତି ତହିଁ କେତେକ ଛନା । ୪ । ମନେ କରି ସତ୍ୟ ମାଇଲା ତା ପୁଣି ନାହିଁ ଘୁମୁରହିଁ ପୂର୍ବବାସନା । କହଇ ପଦନ ମୁରୁଖ ଅଜ୍ଞାନ ଅଭୟପଦ୍ମରେ କର ଭାବନା । ୫ ।

—○✵○—

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଶୂନ୍ୟେ ଶବଦ । ଅନୁମାନ ଚାରେ ବେଦ । ଅକଳଣା ଭଗବାନ୍‌ଙ୍କ ନାମ ମହିମା ଅଗାଧ । ପଦ ।

ଗମ୍ୟ ନାହିଁ ଅବଧର୍ମ । ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୱାଳା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଧୂର୍ମ । ବ୍ରହ୍ମାବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଭ୍ରମ ଏମନ୍ତ ସେ ଯେଉଁ ପଦ । ୧ । ଯେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନନ୍ତ କୃଷ୍ଣ-ଚନ୍ଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ । ଅବିଯୁଗ ଅବତାରେ ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସିଦ୍ଧ । ୨ । ଋକ ଯଜୁ ଶ୍ୟାମାଥର୍ବ । ହ୍ରୀଂ ଶ୍ରୀଂ କ୍ଲୀଂ ବୃତ୍ତି । ଦଶ ଆକାଶରେ ଭ୍ରମି ଲୋଡି ନ ପାଇଲେ ସ୍ୱାଦ । ୩ । ପୃଥ୍ୱୀ ପଞ୍ଚଭୂତ ବାଇ । ଜ୍ୟୋତିତେଜ କଳା ବନ୍ଧ । ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ହୋଇ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ ଆଦ୍ୟ । ୪ । ଛପନକୋଟି ଯେ ଜୀବ, କରି ନ ପାରିଲେ ଠାବ । ମୁନି ତପସ୍ୟାରେ ବସି ମନରେ ହେଲେ ସ୍ତବଧ । ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ଯେହୁ । ରୂପ ରଚନାରେ ନାହିଁ । କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନାମେ ରହିଲା ଭେଦ । ୫ ।

—୦—

ତାଳ—ଯୋସ୍ତା ।

କୃପାସିନ୍ଧୁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଘତମ ଇନ୍ଦୁ ହେ ।
କୃପାକରି କର ପାରି ବେଗେ ଭବସିନ୍ଧୁ ହେ । ପଦ ।

ମାୟା ମୋହ ଫାନ୍ଦେ ପଡି ସୁପଥ ଛୁଡିଲ ହେ । ପାପ ତାପ ମାରେ ଅବଶେଷରେ ପଡିଲି ହେ । ୧ । ଭ୍ରମନଦି ବିପୁରଣି ଅତି ଆଗ୍ରେ ଧରି ହେ । ଏଣେ ତେଣେ କରୁଛନ୍ତି ଓଟରାଓଟରି ହେ । ବ୍ୟଥିତ ଚିତ୍ତ ଆରତ ହୋଇଲା ପ୍ରବଳ ହେ । ସରିଲାଣି ବୁଦ୍ଧି ସୁଖ ଅଙ୍ଗେ ନାହିଁ ବଳ ହେ । ୩ । ତୁମ୍ଭ ନାମ ଚାନ୍ଦବା ଚେତନା ହେଲେ ଉଦେ ହେ । ଦଣ୍ଡିଷିକା ଦେଖାଇ ଭୁଲାଏ ଭ୍ରମବାଦେ ହେ । ୪ । ବୁଡିଲ ବୁଡିଲ ବୃଥା ଲୋଭେ ମତ୍ତ ହୋଇ ହେ । ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ମାନବ ଜନ୍ମ ଦୁଃଖରେ କାଟଇ ହେ । ୫ । ପଶିଲି ତୁମ୍ଭ ଅଭୟ ପଦରେ ଶରଣ ହେ । ଭଣେ ଭାଗୀରଥୀ ଦେବ କର ପରିତ୍ରାଣ ହେ । ୬ ।

ତାଲ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଲାଗିଛୁ ଲୀଳା ନୀଳାଚଳଙ୍କେ ।
ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଏକଅଙ୍ଗ ଯା ସଦାକାଳରେ । ପଦ ।

ଅନନ୍ତ ମସ୍ତକେ ଫଣି ଫଣିପରେ ଦିବ୍ୟ ମଣି । ତାପରେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଣି ସହସ୍ରଦଳରେ । ୧ । ଆସୁଛୁ ଯାଉଛୁ ବାର ଏବାରରୁ ସେ ବାହାର ବାର ଭେଦ ଠାବ କର ତେର ମୂଳରେ । ୨ । ଝିର୍ମି ଧୂର୍ମି ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୱାଲା, ପ୍ରକାଶ ଏ ଗୃହକଲା । ତାପରେ ଲାଗିଛୁ ଲୀଳା ମୂଳ ଶୂନ୍ୟରେ । ୩ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ନୀଳକନ୍ଦ । ଯହିଁ କିଜେ ଆନନ୍ଦ । କହେ ଦାସ ହୃଦାନନ୍ଦ ପାଦତଳ ରେ । ୪ ।

ତାଲ—ଆଡ଼ଖେମଟା ।

ଅହେ ବିଶ୍ୱବନ୍ଦନ ତବ କୃପାରେ ବିଶ୍ୱନନ୍ଦନ ହେ । ପଦ ।
ଯେତେ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭର, ସବୁହିଁ ହିତକର, କେ କରି ପାରେ ବେଦ କଳନ ହେ । ୧ । ରବି ହୁଅନ୍ତେ ଶେଷ, ରାଜ ପିକ ବାୟସ ବିସ୍ତାର ତବ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ ହେ । ୨ । ଆକାଶେ ଦିନକର, କର କରି ବିସ୍ତାର, ତମରାଶି କରନ୍ତି ଛେଦନ ହେ । ୩ । ଜନେ ତେଜି ଶୟନ, ନିତ୍ୟାବ୍ରତ ସାଧନ, କରନ୍ତି ଇଷ୍ଟମୁଖେ ବହନ ହେ । ୪ । ସୁଶୀତଳ ସମୀର, ବହଇ ଧୀର ଧୀର, ଅଶେଷ ସୁଖକରେ ପ୍ରଦାନ ହେ । ୫ । ତରୁଲତା ସମସ୍ତ, ହୁଅଇ ଆନ୍ଦୋଳିତ, କରଇ ନେତ୍ର ମନ ରଞ୍ଜନ ହେ । ୬ । ଚିନ୍ତିଲେ ହୃଦୟରେ, ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମବାରେ, ଭକ୍ତିରେ ମନ ହୋଏ ମଗନ ହେ । ୭ । ସେ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ, ଜଗତେ ପ୍ରୟୋଜନ, ଆପେ ତା କରିଅଛ ସୃଜନ ହେ । ୮ । କୁତୁହଳ ମାନସେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶେଷେ, କର୍ମାଣି ଦେଇଅଛ ସେ ମାନ ହେ । ୯ । ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ମହିମା, କେ କରି ପାରେ ସୀମା, ପାପୀର ପାପମନେ ନ ଘେନ ହେ । ୧୦ । ଅସୀମ ସ୍ନେହ ବହି, ସୁପଥ ଦିଅ କହି, ପୁଣି ରଖାଅ ନିଜ ସଦନେ ହେ । ୧୧ । ହେ କ୍ଷମା ଜଳନିଧି, ମୁଁ ଅତି ଅପରାଧୀ, ନ

ଜାଣେ କିଛୁ ଧ୍ୟାନ ଭଜନ ହେ । ୧୨ । ପାଦେ ପଡ଼ି ଭୂମୀର, କରୁଛି ନମସ୍କାର, ଭାଗୀରଥୀଙ୍କ କର କାରଣ ହେ । ୧୩ ।

—୦✱୦—

ତାଳ—ଦକ୍ଷିଣୀ ।

ଘୂରେ ଚକାଡୋଳା । ଭକ୍ତଭାବକୁ ବାଞ୍ଛାଶୂନ୍ୟେ ଭେଲା । ପଦ। ଆସୁଥିଲା ବର୍ଷା ନ ଆସିଲା । ମହାନାଟପରେ କମ୍ପିଲା । ଛଳ, ଟୋପାପ୍ରାପ୍ୟେ କବାଟ ଲାଗିଛି । ତହିଁ ମତ୍ତଗଜ ଗଳିଗଲା ।୧। ଏକା ଚକେରଥ ଚଳୁଥିଲା । ବେନି ଚକେ ରଥ ନ ଚଳିଲା । ମହାନାଟ-ପରେ ଅନଳ ଜଳୁଛି ତଇଲ ପଡ଼ନ୍ତେ ଲିଭିଗଲା ।୨। ମୂଳ କାଟଠାରୁ ଛିନ୍ନ କଲା । ଷୋଳ ଗୁମ୍ଫାରେ ବଢ଼ିଶଜଲା । ମହାନାଟ ପରେ ଅମୃତ କୋଗାଡ଼ି ଧାଉଁ ଧାଉଁ ବର୍ଷା ନ ରହିଲା ।୩। ବନ୍ଧ ନ ଥିଲାକୁ ପାଣି ଥିଲା । ବନ୍ଧ ହେଲା ପାଣି ନ ରହିଲା । ସେ ବନ୍ଧ ହାଣନ୍ତେ ତଳକୁ ଖସନ୍ତେ ଉପରକୁ ପାଣି ବହିଗଲା । ୪ । ଗ୍ରୀଷ୍ମ ପାହିଣ ଦିବସ ହେଲା । ନିଜ ପଥ ଘୁଞ୍ଚି ନ ଦିଶିଲା । ବିହାଗୀ କହଇ ସେ ପାଦକୁ ଧ୍ୟାଇ ଅତି ରସେ ରସ ପାନକଲା ।୫।

—୦✱୦—

ତାଳ—ଛପକା ।

ଆରେ ଗୁଖା, ଝଡ଼ ଝଡ଼ ।

ମିଛ ମାୟାରେ ପଡ଼ି ହେଉ ଲଡ଼ବଡ଼ ଲଡ଼ବଡ଼ । ପଦ ।

ଚତୁର୍ଥ ବୟସ ହେଲେ ଅନ୍ତି । ଜନମ ହୋଇବେ ରୋଗଗ୍ରାସି । କଫ ସନ୍ନିପାତ ଚୁଙ୍କି ବାତ ପିତ୍ତ ଚଣ୍ଡି ଗୁଡ଼ୁଥିବ ଘଡ଼ ଘଡ଼୨ । ୧ । ପିଣ୍ଡରୁ ପରାଣ ଯିବ ଛୁଟି । ଶ୍ମଶାନକୁ ନେବେ ଘୋଷାଡ଼ି । ଜାତି ଭାଇ ବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ସହିତେ କାଠ ଖଞ୍ଜିଦେବେ ବଡ଼ବଡ଼୨ । ୨ । ନେଇ ଥୋଇ ଦେବେ ତହିଁପରେ । ଦୟା ନ ବହିବେ କଣ୍ଠତରେ । ତଳମୁହାଁ କରି ହାତଗୋଡ଼ ପୁଣି । ଭାଙ୍ଗି ଦେବେ ଧରି ମଡ଼ମଡ଼୨ ॥ ଦଶମ ଦିନରେ ଦଶଘର । ଏଗାର ଦିନରେ ଷୋଡ଼ଶର । ତେର

ଦିନେ ଅନ୍ନବ୍ୟଞ୍ଜନ କ୍ଷୀରଷା ବହି ଖାଉଥିବେ ସଡ଼ୁସଙ୍ଗ । ୪ । କହେ
ଗଦାଧର ହେତୁ କର । ଖୋଜ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତେ ବିହର । ଯେବେ ଏ
ସଂସାରୁ ତରିବୁ ମନ କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମେ ପଡ଼ ପଡ଼ । ୫ ।

—✱—

ତାଳ—ଯତି ।

ଏହୁ ମନ ସ୍ଥିନା ରହୁର୍ଦ୍ଧା ମୂରଛି ହେ । ମୂଢ଼ମତି । ପଦ ।
ମନ କହେ ଶଲଭନ । ହେଲୁରେ ଦେଖିବୁ ବ୍ରହ୍ମ । ଏ ତତ୍ତ୍ୱ ଗର୍ବ
କେଦେଣ । ଦଣ୍ଡିବେ ନାହିଁ ଶମନ । ସନକାଦି ମୁନି ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି
ହେ । ୧ । ନ ଖୋଲ ତଡାଗ କୂପ । ଦେଉଳେ ତୋଷ୍ଟା ନ ଲୋପ,
ସ୍ଥାପନା ଦିଅଁ ନ ସ୍ଥାପ । ନ ଯା ବୃନ୍ଦାବନ ଗୋପ । ନ ଯା ଭୃଗୁ
ପ୍ରୟାଗ ଗୋମତୀ ହେ । ୨ । ଏ ଜ୍ଞାନ ହୃଦେ ନ ଧର । ତିଳକ ମାଳା
ନ କର । କନ୍ଥା କୌପୀନ ନ ଧର । ଭସ୍ମ ଅଙ୍ଗୁ ପରିହର । ଗଙ୍ଗା-
କୂଳେ ନାହିଁ ସଦଗତି ହେ । ୩ । ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମାରେ ଦେଖ ।
ଦେଖିଲେ ପାଇବୁଂ ସୁଖ । ତୋର ଦେହେ ଭୁଷ୍ଟ ଦେଖ । ବସୁଅଛନ୍ତି
ଜଗ ଜଗ । ଭବି କହେ ପାମର ଅର୍ଥୀ । ୪ ।

—✱—

ତାଳ—ଯତି ।

ଫନ୍ଦା ଲଗିଛୁ ହୋ ହରିନାମ ବିଆରିରେ ।
ଲହସି କଲ୍ପନା କରୁଅଛୁ ବଣା ଧୋଇ ହେଲା ବିରଲ୍ଲରେ । ପଦ ।
ମୁଣ୍ଡକଲ ମୁଣ୍ଡା, ଜିହ୍ୱାକଲ ଫାଲ, ଦଉଡ଼ି ବଳାଇଲ କେଶ । ହୁଳ
ବାହୁ ହୁଳ ବଳଦ ଯୋଡିଲେ ହୃଦରୁ କାଢ଼ିଲ ଈଶ । ପାଞ୍ଚ
ପଚାଶକୁ ନେତୃଷ୍ଟ କରି ମୁଁ କରିଥିଲି ଫନ୍ଦା ଖଣ୍ଡେ । ତ୍ରିବେଣୀ
ନଦୀରୁ ପାଣି ବୁହାଇଲି ବୋହି ଗଲା ରାଜଦାଣ୍ଡେ । ୨ । ପାଞ୍ଚ ମନ
ତହିଁ ଧାନବୃକ୍ଷ କଲି ଉର୍ମିକୁ କଳ ମୁଁ ହର । ନବ ଦ୍ୱାରେ ନବ
ବଳଘା ପଡିଲା କେବେ ନ ରହିଲା ନୀର । ୩ । ପଚାଶ ମୁଲିଆ ଧାନ
ବାଛୁ ଗଲେ ହଗାଇ ଅଇଲେ ମୂଳ । ତ୍ରିବେଣୀ ନଦୀ ସେ ତହିଁ ଯେ

ବଢ଼ିଲା ଖାଇ ଗଲା ବେଳ କୂଳ । ୪ । ଯେତେବେଳେ କ୍ଷେତ ପୋଖତ ହୋଇଲା ଚୈତନ୍ୟ ଜଗୁଆ ଥିଲା । କହେ ପଣ୍ଡୁ ଗ୍ରାମ ଭୂଇଁଆ ମୂଷା ତା ବାହନ ବୁଡାଇ ଦେଲା । ୫ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଫୁଲଫୁଟିଛି ଜଗତେ । ଫୁଲର ବାସନା ଏକା ଜାଣନ୍ତି ଭକତେ । ପଦ ।
ଏକାକ୍ଷରେ ଫୁଟେ ଫୁଲ ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣ ରଙ୍ଗ । ସେ ଫୁଲକୁ ଯେ ଚାହଇ ଅଜାମର ଅଙ୍ଗ । ୧ । ସେ ଫୁଲର ନାମ ଅଟେ ଅମର ଔଷଧି । ସେ ଫୁଲକୁ ଯେହୁ ଚାହେ ଲଭଇ ସେ ସିଦ୍ଧି । ୨ । ସେ ଫୁଲ ଫୁଟିଛି ଏକ ବୈଷ୍ଣବ ମଠରେ । ଛାଡ଼ିଥିଲ ଯାଶୋଧିଲ ଜନନୀ ଜଠରେ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ଫୁଟିଛି ଫୁଲ ତୋଳି ଯେ ନ ଆସେ । ଅଚ୍ୟନ୍ତ ସୌରଭ ଫୁଲ ଆଘ୍ରାଣେ ନ ବାସେ । ୪ । ସେ ଫୁଲର ଆଦି ଅନ୍ତ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହୁ । ରାମଦାସ କହୁଛନ୍ତି ନୟନ ପୂରାଇ । ୫ ।

ତାଳ—ଯତି ।

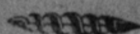
ମନ ଭ୍ରମର ରେ ଏ ଫୁଲରେ ନାହିଁ ବାସ ।
କାହିଁ ପାଇଁ ଲୁବ୍ଧ ବାଇ ହୋଇଅଛୁ ତହିଁ ପାଇବୁ କି ଯଶ । ପଦ ।
ଫୁଟି ମଲ୍ଲୀ ରମ୍ଭା ଛନ୍ତି ଗଲାଣି ବାସି ହୋଇଲାଣି ବାସ । ବାର ବାର ତୋତେ ମନା କରୁଅଛୁ ପାଇବୁଟି ଅପଯଶ । ୧ । ପର୍ବତ ଶିଖରେ ପଦ୍ମ ଫୁଟିଅଛୁ ଉଲଟି ରହିଛି ପୁଷ୍ପ । ଯେବେ ତୁ ପାଇବୁ ସେଠାବକୁ ଯିବୁ ନଷ୍ଟିନେ ହୋଇବୁ ତୋଷ । ୨ । ସେଠାରୁ ତ୍ରିବେଣୀ ବହୁଛି ଉଜାଣି ତହିଁରେ ଖେଳୁଛି ହଂସ । ଅମୁନି ଦେଖିଲେ ପଣ୍ଡ ବାଜୁଅଛି ନାହିଁ ରଜନୀ ଦିବସ । ୩ । ଅଣସୂତ୍ର ମାଳ ବାମକରେ ଧରି ବସି ଅଛନ୍ତି ମହେଶ । ମାଳା ହଜିଗଲେ ଭେଳା ବୁଡିଯିବ କହଇ ଗୋରେଖ ଦାସ । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ବାଇମନ ହୋ । ବସି ହଂସକୁ ଖେଳା । ହଂସ ଉଡିଗଲେ ବୃଥବ ହେଲା । ପଦ ।

ପୋଖରୀ ଗୋଟିକ ଚାରି ତୀରସ । ଉମ୍ଭ ଉଡିଗଲା ଅଣ୍ଡିରା ହଂସ । ଶୁଖିଲା ପୋଖରୀ ମାରେ ଲହଡ଼ୀ । ଉମ୍ଭ ଅଛି ଢୁଆ ଗଲାଣି ଉଡି । ୨ । ଉମ୍ଭ ଗୋଟିକେ ଭଲ୍ୟ ଢୁଆ । ସୁଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଲେ କହନ୍ତୁ ଏହା । ୩ । ସର୍ପକୁ ମଣ୍ଡୁକ୍ୟା କରୁଛି ଗେଲ । ଯୁଇବୃକ୍ଷେ ଅଛି ମନ୍ଦାର-ଫୁଲ । ୪ । ଏକ ଦେଉଳରେ ଦଶ କବାଟ । କେଉଁଠାରେ ଅଛି କଳପବଟ । ୫ । ଗୀତ ପାଞ୍ଚପଦ ଅର୍ଥ ବନ୍ଧୁତ । ଭାବରେ ଭଣିଲେ ଦୀନ ଅଚ୍ୟୁତ । ୬ ।

ତାଳ—ଯତି ।

ଅମଳ କମଳଚରଣକୁ ମନ ଭ୍ରମର ତୁ ଉଡି ଯାଆରେ ।
କମଳାସେବିତ କୋମଳ ଚରଣେ ନିରନ୍ତର ଚୁମ୍ବୁଥାରେ । ପଦ ।

ଯେଉଁ ପଦ୍ମପାଦେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ତୀର୍ଥ । ଗଙ୍ଗା ଆଦିକରି କୋଟି ତୀର୍ଥମାନ । ଝରୁଅଛି ସଦା ଅକ୍ଷୟ ଅମୃତ । ପାନକର ତୁ ମଜାରେ ॥ ଯେଉଁ ପାଦ ଲାଗି ଅହଲ୍ୟା ମୁକତ । ଯେ ପାଦ ଧୋଇ ପିଇଲା କଇବର୍ତ୍ତ । ସେହି ପାଦ ଧ୍ୟାଇ ରାବଣର ଭାଇ । ଲଙ୍କାକଣ୍ଟକ ରାଜାରେ ॥ ଯେଉଁ ପାଦ ସେବି ଋଷି ମାର୍କଣ୍ଡ । ପ୍ରଳୟଜଳରେ ଦେଖିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ସେହିପାଦେ ଲେପି ଅଗରଚନ୍ଦନ ସୁନ୍ଦରୀ ହେଲା କୁବ୍ଜାରେ । ୩ । ବଳୀ ଉଗ୍ରସେନ ସୁଗ୍ରୀ ହନୁମାନ । ଯେଉଁ ପଦ୍ମପାଦେ ପଶିଲେ ଶରଣ । କୁମ୍ଭୀଳ ଜଳରେ ଗଜ ଉଦ୍ଧାରଣ । ସେହି ପାଦେ ରହ ଯା ରେ । ୪ । ଧ୍ରୁବ ପ୍ରହଲାଦ ଦ୍ରୌପଦୀ ନାରଦ । ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ ସେବିଲେ ଯେଉଁ ପାଦ । ଭାବି ସେହି ପଦ ରହ ସଦାନନ୍ଦ । ଦୁଷ୍ଟ ସଙ୍ଗକୁ ନ ଯା ରେ । ୫ । ଯେଉଁ ପଦ୍ମପାଦେ କରି ଯୋଗଲୟ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜିଣିଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ । କୃତାର୍ଥ ଗତିକି ସେପଦ ଅବ୍ୟୟ । ଚନ୍ଦ୍ର

ଛତ୍ରକୁ ମଣ୍ଡାରେ । ୬ । ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣିଲେ ବ୍ୟାସମୁନି ଶୁକ । ଯାହା ଭାବୁଛନ୍ତି ସନକ ଜନକ । ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ନାଥ ମୋ ମୁକୁନ୍ଦଦାସଙ୍କ ମୁକ୍ତି ପଥକୁ ଧ୍ୱଜାରେ । ୭ । ସାଧୁସଙ୍ଗ କର ନ ଭାଳ ଭୁ ଆନ । ସହସ୍ରଦଳ କମଳେ ନିରଞ୍ଜନ । କହଇ ଅଚ୍ୟୁତ ଦେଖିବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ପଞ୍ଚମନକୁ ବୁଝା ରେ । ୮ ।

—୦—

ଢାଳ—ଯଦୁ ।

ଲାଗିଛୁ ଲୀଳା ଶୂନ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ।
ସଜୀବ ଅଜୀବ ଜୀବ ଅନ୍ତରେ । ପଦ ।

ବାରବେନିବାଟ, ଉତ୍ତର କବାଟ, ଯିବାକୁ ସଙ୍କଟ ସୂତରନ୍ଧ୍ର ରେ । ଅଷ୍ଟକଣା ଭେଦ, ଶ୍ରୀମଠ ଗାଦୀ, ସ୍ୱାଦ ମସାଦ ଷଡ ଅକ୍ଷରେ । ବଟପୃଷ୍ଠରେ, ବିନା ଯନ୍ତ୍ରରେ, ବୀଣା ବାଜୁଅଛୁ ଗୋଲୋକପୁରରେ । ୧ । ବଙ୍କୁନାଳ ପାଣି, ଉଲଟି ଉଜାଣି, ବହୁଛୁ ତ୍ରିବେଣୀ ତଥିମଧ୍ୟରେ । ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ, ଶ୍ରୀମଠ ଧାମ, ଲାଗିଛୁ ଭଜନ ନାଗପୁରରେ । ଦୁର୍ଗା ସମ୍ମୁଖରେ, କର ଦୃଶ୍ୟରେ, ଦ୍ୱୀପ ଜଳୁଅଛୁ ବିନାବତୀରେ । ୨ । ବିନା ବନ୍ଧେ ଜଳ ଲହରୀ ପ୍ରବଳ, ଫୁଟିଛୁ କମଳ ବିନା ବୃକ୍ଷରେ । ଅଣା-କାର ଭୂଇଁ, କଳନା ନ ଯାଇ, ଷଣ୍ମୁଖୀ ଗାଇ ଚରେ ତହିଁରେ ॥ ଷୋଳ ଭରରେ, ତା କ୍ଷୀର ଝରେ, ବାଞ୍ଛାନନ୍ଦନ ତା ଆପ୍ୟାନ କରେ । ୩ । ବାର ବାର ବନ୍ଧ, କମଳରେ ସନ୍ଧି, ପବନ ନିରୋଧ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ । ଗଙ୍ଗାଧର କହ, ଅଙ୍ଗୀନୀ ଅଟଇ, ପବନକୁ ଭେଦ ସପତାଙ୍ଗରେ, କର ଶୋଭରେ, ଷୋଳ ଅକ୍ଷରେ, ମାଳା ଗନ୍ଥୁଅଛୁ ବିନା ସୂତ୍ରରେ । ୪ ।

—୦—

ଚାଳ—ଯଦୁ ।

କାହିଁପାଇଁ ମନ ଭୁଲିଛୁ ମାୟାରେ ।
ଏ ଭବେ ବିଭବ ସବୁ ଯିବକି ସଙ୍ଗରେ । ଘୋଷା ।

ଷାଣ୍ଡ ଲୁଟିଲଡା ପଣ, ଦ୍ୱେଷ ହିଂସା ତମୋଗୁଣ, ଏ ସବୁ ପାପ କାରଣ, ନ ଭୁଲିଲୁ ଥରେ । ୧ । ଛାଡ଼ ଦମ୍ଭ ଅଭିମାନ, ସଂସାର ସାର ସାଧନ, ଇଷ୍ଟଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତିମାନ, କର ନିରନ୍ତରେ । ୧ । କେହି ନୋହିବେ ଅମର, ଶାସ୍ତ୍ର ଅନ୍ତେ ଯେ ଯାହାର, ପ୍ରାଣପକ୍ଷୀ ଯିବ ଉଡ଼ି ପିଣ୍ଡକୁ ଥୋଇ ଶୂନ୍ୟରେ । ଯାହା ନାମ ଶତ୍ରେ ମନ୍ତ୍ର, ଭବ ସିନ୍ଧୁ, ହୋନ୍ତିପାର । କହେ ଭାଗୀରଥୀ ତାଙ୍କ । ସ୍ମାପ ହୃଦପୃରେ । ୪ ।

—୦❋୦—

ତାଳ—ଯୋସ୍ତା ।

ବିଷ୍ଣୁପତି ମୋ ବିନତି ଘେନି ପଦେ ଦିଅ ସ୍ଥାନ ।

ନ ପାରଇ ସହି ଆଉ ସଂସାର ଯାତନାମାନ । ଘୋଷା ।

ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ଅଖଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସ୍ୱାମୀ । ତୁମ୍ଭଙ୍କ କି ଜଣାଇବି କେଉଁ କଥା ବା ନ ଜାଣ । ୧ । ମୋହମାୟାରେ ଭୁଲିଲି । ସଂସାର ସୁଖ ଲୋଡ଼ିଲି । ଶତ୍ରୁ ସଙ୍ଗତେ ବୁଲିଲି । ଅନୁକ୍ଷଣେ କାନ୍ଦେ ପ୍ରାଣ । ୨ । ଆହେ ଦେବ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ଭକ୍ତିଭାବ ନ ଜାଣଇ । ଏ ଭବରୁ କର ତ୍ରାହି ଡାକେ ଭାଗୀରଥୀ ଦୀନ । ୫ ।

—୦—

ତାଳ—ଝୁପକା ।

କହୁଅଛୁ ଗଇଡନ, ଖୋଜ ସାଧୁସଙ୍ଗ ଚାଲ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶ୍ରୀପଦ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗିଛୁ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମ । ତୃଦେଗିବି । ନାଭିମଣ୍ଡଳ ଆସେ ଫେରି ଫେରି । ୧ । ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଧକର । ଷଡ ରତିରେ ବିହର । ଦୀବନ ପରମ ବିଶ୍ୱରି । କ୍ଷୀନ ନାଳେ ସ୍ୱେର ଧର । ନିତ୍ୟଦଳେ । ଅଷ୍ଟସଖୀ ସେବା ଦେଖ ନିରନ୍ତରେ । ୨ । ଟେକି ଥାକିଲେ ପାଇବୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଚାହିଁବୁ । ଛମ୍ଭରୁ ଷୋଳ ଭେଦିବୁ । ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ଟାଣ କହିବୁ । ଅଣାକାର ଅକାର ମକାର ମନ ହେତୁ କର । ୩ । ତିନିକି ଏକ କରିବୁ । ଥକାଏ ବସିଲେ ଥିବୁ । ଦୁଇଦଳ ମଧ୍ୟେ ଯିବୁ । ଧୀର ସର୍ଧିରେ ଚହିଁବୁ । ଜାଲଗିବି । ରତ୍ନଭିତ୍ତି ମୂରତି ଛନ୍ତି ବଜେଇକରି । ୪ । ପଦ୍ମ

ପାଦେ ମଧୁରସ । ପଙ୍କାବନ୍ଧେ ଯାର ବାସ । ବ୍ରହ୍ମା ଶିବ ଯାର ଦାସ । ଭକ୍ତ ନ ପାଇଲେ ଲେଶ । ମଧୁପାନେ ପିଇ ଭକ୍ତ ଭୋଳ ହେଲେ ହତଜ୍ଞାନ । ୫ । ଜାଣି ନାରଦ ପିଇଲେ । ରସେ ବ୍ରଜବାସୀ ଥିଲେ । ନବଧା ଭକ୍ତି ଲଭିଲେ । ବୃନ୍ଦାବନେ ରାସ କଲେ । ସୁର ନର । ମୁଖେ ଗାଇ ନୟନରୁ ବହେ ନୀର । ୬ । ସୁମନ ମୋ ବୋଲକର । ସାଧବ ଅଙ୍ଗକୁ ଧର । ହରିବ ଦୁଃଖ ତୁମ୍ଭର । କ୍ଷମା କଥିଙ୍କ ପୟର । କ୍ଷିତିତଳେ । ସ୍ଥିର ଜାଗା ନ ପାଇଲା ଅଜ୍ଞାନରେ । ୭ ।

ତାଳ—ଛପକା ।

ଭଜ ରାଧେ ରାଧେ ବରଜନନ୍ଦନଙ୍କୁ ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବଂଶୀବଦନ । ଶ୍ରୀରାଧାମୋହନଙ୍କୁ । ପଦ ।

କହୁଅଛୁ ଚଇତନ ଶୁଣ ରେ ମନାଇଁ । କ୍ଷୀରସିନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟେ ଦେଖ କଳ୍ପବଟ ସ୍ଥଳ । ୧ । ଗୁପତ ହୋଇଛୁ ମହାକାଳ୍ୟ ଯେଉଁଠାଇଁ । ଘନ ଘନ ହୋଇ ନିଦ୍ରା ମାଡେ ସେଇଠାଇଁ । ୨ । ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମରେ ମଞ୍ଚ । ଚାରି ଦ୍ୱାରେ ଚାରି ବେଦ ହୋଇଛନ୍ତି ସଙ୍ଗ । ୩ । ଶମ୍ଭୁ ଦର୍ଶନକୁ ବାଟ ପଡୁଛି ସନ୍ଧିରେ । ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ସିଂହାସନ ପରେ । ୪ । ଝିନପତନୀ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ପାଉଅଛୁ ଶୋଭା । ନିତ୍ୟଦଳେ ଜଶୋଗଙ୍କ ବଳେ କେଉଁ ପ୍ରଭା । ୫ । ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ଯାହାଙ୍କର କରିଛନ୍ତି ଆଶ । ଠୁଲ ଶୂନ୍ୟ ପରେ ଦେଖ ଲାଗିଛି ରହସ । ୬ । ଡାକହାକ ଶବଦ ଯେ ହେଲା ଯେଉଁଠାଇଁ । ଢେଉକୁ କଟିଲେ ତୁ ଯେ ଭୁଲାଇବୁ ନାହିଁ । ୭ । ନାଦକୁ ବିନ୍ଦୁରେ ଯେବେ ମିଶାଇବୁ ନେଇ । ଭଜିମୂର୍ତ୍ତି ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ଦେଖିବୁ ସେଠାଇଁ । ୮ । ଥୟ କର ପଞ୍ଚମନ ଭୃକୁଟିମଧ୍ୟେ ଭର । ଦୟା ଶାନ୍ତି କ୍ଷମା ଭାବ ସାଧୁସଙ୍ଗ କର । ୯ । ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ହେଉଅଛୁ ଦୂର । ନେବା ଆଣିବାକୁ ଆଉ ନାହିଁଟି ସଂସାର ॥ ପାଣି ପଙ୍କ ନାହିଁ ଯହିଁ ମାରୁଛି ଲହଡ଼ା । ଫୁଲ ଫୁଟିଅଛୁ ତହିଁ

ସହସ୍ରେ ପାଖୁଡ଼ା । ୧୧ । ବାହିରୁ ବାସନା । ଯେବେ ଗୁରୁ ସେବା କର । ଭ୍ରମର ଭ୍ରମୁଛି ଦେଖ କେଶର ମଧ୍ୟର । ୧୨ । ମଲ୍ଲି ମଲ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଗୁଣରେ ମନାଇଁ । ଜଗତକୁ ମଲ ଜୀବ ତୁମ୍ଭେ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ । ୧୩ । ଭଅଟି ଗ୍ରନ୍ଥିକା ଦେଖ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଛି । ଲୟ କରି ଭୁଷଣ୍ଡି ଯେ ଅମର ହୋଇଛି । ୧୪ । ବାରକୁ ପରଖେ ଯେବେ ହୋଇବୁ ରେ ମନ । ଶିଶୁବେଦ ଘରେ ଦେଖ ସୁସଙ୍ଖ ଭଜନ । ୧୫ । ଶଅଟି ଯେ ଶେଷଦେବ ଫଣିମଣି ପରେ । ସ୍ୱରୂପ ବିହରେ ମନ ଅରୂପ ମନ୍ଦରେ ।୧୬। ହଅଟି ହରି ଅଛନ୍ତି ହୃଦେ ତାଙ୍କ ଛାଡ଼ । ହରିଗୁଣ ଯେତେ ଅଛି ସହଜ ସ୍ୱରୂପେଣ ।୧୭। କ୍ଷମାଲକ୍ଷ୍ମୀ କ୍ଷୀରରଣ ଭଜ ହେ ସୁମନ । ଭ୍ରୁର ଙ୍କୋକା ଶିଶୁ-କହେ ବନ୍ଧୁଆଅଧମ । ୧୮ ।

—o—

ତାଳ—ଯତି ।

ଦୟା ମୟ ବିରାଜ ହୃଦସଦନ ।

ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମେ ରହୁ ସୁମନ । ପଦ ।

କାହାକୁ କହନ୍ତି ପୁଣ୍ୟ ବିରୂପେ ହୁଏ ସାଧନ । ଦିନେ ବୁଝି ନାହିଁ କରି ଯତନ ॥ ଭକ୍ତଜନନେ କେଉଁ ମତେ । ଜପୁଥାନ୍ତି ଅବିରତେ । ସେ ସୁକୃତ କରି ନାହିଁ ଅର୍ଜନ । ୨ । ଦିନେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଚିତ୍ତେ । ଚିନ୍ତି ନାହିଁ ହୃଦଗତେ । ନିଦ୍ରାଯୋଗେ ଦେଖି ନାହିଁ ସ୍ୱପନ । ୩ । ଆହେ ଶରଣ ସୋଦର । ଭବଗ୍ରାହୀ ଅଗୋଚର । ଦୀନହୀନ ଜନେ ହୁଅ ପ୍ରସନ୍ନ ।୪। ତୁମ୍ଭ ବିନା ଆନ କେହି । ସାହା ନାହାନ୍ତି ଗୋସାଇଁ । ପତିତପାବନ ଜଗଜ୍ଜୀବନ । ୫ । ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମନସାଧ । ଭୁଞ୍ଜାଅ ଭବ-ବିଷାଦ । ଭକ୍ତି ଲଭ ହେଉ ସଦା ଜନମ । ୬ । ପଶିଲ ତୁମ୍ଭ ଶରଣ । ସଙ୍କଟୁ କର ତାରଣ । ଯେନ ଦୀନ ଭଗୀରଥୀ ଜଣାଣ । ୭ ।

—✻—

ଢାଳ-ଖେମଟା

ପ୍ରଭୁ ନାମଭଜନା ଆନେ ରସନା,
ଭୁଞ୍ଜ ସମ୍ପଦରେ ଭୁଲବସନା । ପଦ ।

କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ଅଟେ ସଂସାର ସବୁ ବୁଦ୍ବୁଦ ପରାୟେ ଛିନା । ପାପେ ଅନେକ ବଢ଼ାଇ ଦୁଃଖ । ଅସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କେବେ ମିଶ ନା । ୨ । ଦାରିକୁମର କୁହନ୍ତୁ ତୋର । ମାୟା ମୋହଫାଶେ ଆଉ ପଶନା । ୩ । ଭଜ ଆନନ୍ଦେ ପରମାନନ୍ଦେ । ବୃଥା କଥାରେ ନ ଗ୍ଳଲ ରସନା । ୪ । ଯେ ପ୍ରେମଭରେ ଭକ୍ତେ ଅର୍ଚ୍ଚୟେ । ଭାଗୀରଥୀ ଭାବେ ପୂରେ ବାସନା । ୫ ।

ଢାଳ—ଯତି ।

ହଂସ ଖେଳୁଛି କଳପବଟରେ ରହି । ହଂସ ଉଡ଼ି ଗଲେ
ପିଣ୍ଡ ପଡ଼ିଥିବ ଡ଼ାକିଲେ ଶୁଣିବ ନାହିଁ । ପଦ ।

ବୃକ୍ଷର ମହିମା କି ଦେବା ଉପମା ତଳକୁ ମେଲିଛି ଡ଼ାଳ । ନବ ପଞ୍ଚଶାଖା ପଲ୍ଲବ ହୋଇଛି ପତ୍ରଣ ଉପରେ ମୂଳ । ୧ । ଶୂନ୍ୟରୁ ଆସଇ ଉମ୍ବ ସଞ୍ଚରଇ ନାହିଁ ତାର ନିଜ ସ୍ଥାନ । ଉଲଟ ବୃକ୍ଷରେ ନାବ ଖଟାଇଛି ଷଡ଼ରସରେ ଭୋଜନ । ୨ । ଉଲଟ ପବନ ପାଲଟି ବହୁଛି ସୂତ୍ରମୁନ ପ୍ରାୟେ ବାଟ । ଭଲଗେ଼ପା-ପ୍ରାୟେ କବାଟ ପଡ଼ିଛି ଗ୍ଳଲେ ମତ୍ତଗଜ ଥାଟ । ୩ । ଶିଶୁପା ଉପରେ ହଂସୁଳୀ ବସିଛି ଦୁହିଁଙ୍କି ଦୁହେଁ ଅଦୃଶ୍ୟ । ବୋଲେ ପଶୁରାମ ଗୁରୁ ସେବିଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ ଦୃଶ୍ୟ । ୪ ।

ଢାଳ—ଯତି ।

ଅହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ବାରେ ଫେଇ ମୋ ଆଡ଼େ ହେ ।
ଦୁଃଖ ଦେଖି ମହାପ୍ରଭୁ କର୍ଣ୍ଣେ ଦେଇଛ କି ହସ୍ତ ହେ । ପଦ ।

ଗଜ ଯେ ଡାକିଲା ଜଳେ, ତାହା ଶୁଣିଲ କର୍ଣ୍ଣରେ, ରହିଲୁ ପେଣ୍ଡିଲ

ଖରେ, ତ୍ରାହି ପ୍ରାଣ କଲ ହତ ହେ । ୧ । କୁରୁପତିସଭିତଲେ, ଦ୍ରୌପଦୀ ଆତଙ୍କ ଦେଲେ, କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଖି ହେଲେ, ରଖିଲ ତାର ମହତ୍ତ୍ୱ । ୨ । ଅଜୁର୍ଣ କଥାଏ ଘୂର୍ଣି, ଭୀଷ୍ମଙ୍କେ ତାଙ୍କେ ମୃଗୁଣି, ବ୍ୟାଧଙ୍କୁ ଜୀବନେ ହାଣି, ଫେଡିଲ ତାର ଆରତ । ୩ । ଅତି କଷ୍ଟେ ତାଙ୍କେ ହରି, ଦୁଃଖ ନ ଗଲା ମୋହରି, ବାରେ ଶୁଣ ମୋ ଗୁହାରି, କହେ ଦୀନ ରଘୁନାଥ ହେ । ୪ ।

———

ତାଳ—ପୋସ୍ତା ।

କୃପାସିନ୍ଧୁ ବିତରିଲେ ଏକବିନ୍ଦୁ କୃପାବାରି ।

ପୂରିବ ବଡ ଆଶା ତୃଷିତ ଦୀନ ଭିକାରୀ । ଘୋଷ ।

କଠିନ ପାଷାଣବତ, ହୃଦ ହେବ ତରଳିତ, ଉଚ୍ଛୁଳି ପ୍ରେମ ବହିବ ଝର ଝର ଅଶ୍ରୁବାରି । ସଂସାର ଭସ୍ମ ଭାବନା, ସକଳ ପାପ କାମନା, ଦେଇ ନ ପାରି ଯାତନା, ପଳାଇବେ ଛୁଡିକରି । ୨ । ଅଲଙ୍ଘ୍ୟ ପର୍ବତ ସମ, ବାଧା କରି ଅତିକ୍ରମ, ଭ୍ରମନ୍ତିବ ଶାନ୍ତିପଦେ କମଳେ ମିଳିବ ପରି । ୩ । ପାସୋରି ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ, ହୋଇ ପ୍ରେମିକ ବାଉଳ, ଚାଖିବ ହେ ଶାନ୍ତି ସୁଧା, ପରାଣ ସୁଧା ଜବାରି । ୪ । ବସାଇ ହୃଦୟ ସ୍ଥଳେ, ଭକ୍ତିପୁଷ୍ପେ ଅନୁକ୍ଷଣେ, ପୂଜିବ ଜପିବ ଭାଗୀରଥୀ କାହାକୁ ନ ଡରି । ୫ ।

—✻—

ତାଳ—ଯତି ।

କୃପା ବିଧାନ ହେ ଦେଖାଦିଅ ଅଛ କାହିଁ ।

ଘନନୀର ବିନା ଚାତକ ସମାନ ମନ ଅଛୁ ସଦା ଚାହିଁ । ଘୋଷା ।

ଜଗତଯାକରେ ତୁମ୍ଭ ନାମ ଗୁଣ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବିରାଜଇ । ଯୋଗୀ ଜନେ ଯୋଗାସନେ ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ଜପୁଛନ୍ତି ପ୍ରୀତହୋଇ । ବିପଦ-ଭଞ୍ଜନ ତବସମ ଆନ, ନାହିଁ ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ କେହି । ଜାଣିଲେହେଁ, ଚିତ୍ତ ନୁହଇ ଆପୃତ୍ତ ମାୟା ମୋହରେ ଭମଇଁ । ୨ । ସମ୍ପଦ ମଦରେ

ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ଯେବା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭୁଲଇ । ବିପଦ ପତନ ହେଲେ ସେହି ଅନ୍ତ, ଜନେ ଆରତେ ଡାକଇ । ୩ । ଦୁଃଖୀଙ୍କ ଗୁହାରି ଶୁଣି ଶୀଘ୍ରକରି, ଦୁଃଖଯାଏ ଦୂରହୋଇ । ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ସର୍ବଭୂତେ ସ୍ଥିତି ଭବୁଁ ତୁମ୍ଭେ କର ତ୍ରାହି ॥ ଆହେ ମହାପ୍ରଭୁ, ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ଧର୍ମ ମୋକ୍ଷ ଭବତ୍ରାହୀ । ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ନଦାତା, ସୁଗତି ବିଧାତା, ଧ୍ୟାନ ଜ୍ଞାନ ସୁଖଦାୟୀ ॥ ଅନ୍ଧର ଲଉଡ଼ି ଦରିଦ୍ରର ଧନ, ବିପଦବନ୍ଧୁ ଗୋସାଇଁ । ଶରଣ ରକ୍ଷଣ, କଲୁଷ ନାଶନ, ଅଖିଳ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡସାଇଁ । ୬ ।ଅସତ୍ୟ ଅନ୍ଧାର ବେଗେ କରି ଦୂର, ସୁପଥ ଦିଅ ଦେଖାଇ । ତୁମ୍ଭ ପୁଣ୍ୟ ଧାମ ପାଶକୁ ଯିବାକୁ, ଯେତେ ସକ୍ଷ ହୋଏ ମୁହିଁ । ୭ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇଁ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀପଦ୍ମରେ, ସେବା କରୁଥିବି ରହି । ଭଣେ ଭାଗୀରଥୀ ଆହେ ବିଶ୍ୱପତି ଭକତି ମୁଁ ନ ଜାଣଇଁ । ୮ ।

ତାଳ—ଯତି ।

ଜୟ ଜୟ ଜଗବନ୍ଧୁ ଜଗତ ଜୀବନ,
ଜୟ ଜୟ ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ନିରଞ୍ଜନ । ଘୋଷ ।

ପତିତପାବନ ଦୀନ ଦୁଃଖହର ସନାତନ । ଯୋଗୀ ଋଷି ପୁଣ୍ୟଜନ ମାନଙ୍କ ବନ୍ଦନ । ୧ । ଏ ଭବସାଗର କର୍ଣ୍ଣଧାର କୃପା ନିକେତନ । ବିଶ୍ୱତ କରୁଣା କର କଲୁଷନାଶନ । ୨ । ନ ଭୁଲୁ ମାୟାରେ ମନ କର ସୁପଥ ଗମନ । ଭଣେ ଭାଗୀରଥୀ ତୁମ୍ଭ ପାଦେ ଏହି ନିବେଦନ ॥

—✳—

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ହରିନାମେ କି ରସ ଅଛୁ, ପାନ କଲା ଲୋକ ସିନା ଜାଣିଛୁ ।
ଯେ ପାନ କରିଛୁ ସେ ଜନ ଜାଣିଛୁ ପାନ ନ କରେ
ଯେ ନ ଜାଣେ କିଛୁଁ । ପଦ ।
ଶୂନ୍ୟରୁ ପବନ ପବନରୁ ନାଦ ନାଦରୁ ବିନ୍ଦୁ ଜନମ ହୋଇଛୁ
ବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟେ ଜଳ ଜଳ ମଧ୍ୟେ କ୍ଷିତି କ୍ଷିତିପରେ ଯାର ଲୀଳା ଲାଗିଛୁ ॥

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କୀଟ ପତଙ୍ଗାଦି ଯେଉଁ ନାମେ ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ହୋଇଛୁ । ଷଡ଼ରିପି ଭେଦ ହିଁ ଗୁଣରେ ହେଉ ଯେ ନାମ ଧଇଲେ ନୁହେ ମୁକୁଳ । ୨ । ବ୍ରହ୍ମାଦି ନାରଦ ଶୁକ ସନକାଦି ଯେଉଁ ନାମ ସଦା ଜପ କରୁଛୁ । ଯେ ନାମକୁ ଧରି ବିଭୀଷଣ ହନୁ ଅମର ହୋଇଲେ ଭୁଷଣ୍ଡ ପକ୍ଷୀ । ୩ । ଅଭନୁ ଭଁସରେ ଚୋ ତନୁ ମିଶାଇ ଶୁଦ୍ଧ ଭାବେ ଭଜ ଅମରବର୍ଷି । କହଇ ବାହୁଡ଼ା ଶାଗୁ ରୁ ଶରଣ ପୂର୍ବରୁ ନ ଥିଲେ ନ ମିଳେ ବହ୍ନୁ । ୪ ।

ତାଳ—ଯତ୍ ।

ବିପଦେ ଲଦ୍‌ଭ ମୁହିଁ ଅଚେତନ ପ୍ରାୟ । ସଚେତନ କର ପ୍ରଭୁ ହୀନ ଦୟାମୟ । ପଦ ।

ସଂସାର ସାଗରକୋଳେ, ପଡ଼ ଦୁଃଖ ବୀଚମାଳେ, ଭାସେ କରତବ୍ୟ ମୂଢ଼ ବି ସଙ୍କଟ ହାୟ । ୧ । ଲୋଡ଼ଲେ ଆକୁଳଭରେ, ପଦ ତରୀ ଧରିବାରେ, ନ ମିଳଇ ବିଶ୍ୱପତି ପଛତ ସହାୟ । ୨ । ବିକଳିବ ଏବେ ନାଥ, ନ ଦିଶଇ ଆଶାପଥ, ସବୁଦିଗ ଅନ୍ଧକାର ଆଉ କି ଉପାୟ । ୩ । ଏ ଚାତ୍ମା ବିଷମ ଅସ୍ତ୍ର, ହୃଦଦଂଶି ଗରଜଇ ନ ଯାଇ ଜୀବନ ଜ୍ୱାଳା ଫଟାଏ ହୃଦୟ । ୪ ।

ତାଳ—ଯତ୍ ।

ପ୍ରିୟସଜନି ଗୋ ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିଲି ଆଜ । ଶୁଣିଲ ଲୋକର ମନକୁ ନ ଆସେ କହିଲା ଲୋକକୁ ଲାଜ । ପଦ ।

ପୁରୁଷଙ୍କଠାରେ ଇନ୍ଦ୍ରି ନାହିଁ ଠୁଳେ ନାରୀ ନୁହଇ ପଦ୍ମିନୀ । ଅଛି ହରଷରେ ବାହାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଦିବସ ରଜନୀ । ୧ । ଅଛିହରଷରେ ବାହାସ ଅନ୍ତରେ ଲଜ ବୀର୍ଯ୍ୟ କିଛୁ ନାହିଁ । କିଛୁଦିନ ପରେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ହେଲା କାନ୍ଦେ କୁଆଁ କୁଆଁ ହୋଇ । ସ୍ତନ ନାହିଁ ପୁତ୍ର କ୍ଷୀର ଖାଉଅଛି ଭାଷା ଭାବେ ନାହିଁ ମୁଖ ।

କେଉଁ ଠାରେ ରତ୍ନ ହାଟ ବସାଇଛ କାହିଁରେ ହୋଇଛ ଗୋପ୍ୟ ॥ ଚକ୍ଷୁ ନାହିଁ ତ୍ରିଭୁବନ ଦେଖୁଅଛ ଜିହ୍ୱା ନାହିଁ ସ୍ୱାଦୁ ମଣେ । ନାସା ନାହିଁ ସବୁ ବାସନା ଘେନୁଛ କର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ସବୁ ଶୁଣେ । ୪ । ସୁଜନ-ମାନଙ୍କ ଚରଣ ସେବଣ ଧରି ପଡ଼ିରୁଛି ମୁହିଁ । ଗୀତ ଚରିପଦ ଅର୍ଥ କରିଦେବ ଭଣେ ଗୋରେଖ ଗୋସାଇଁ । ୫ ।

ତାଳ—ପୋସ୍ତା ।

ଭାବଗ୍ରାହୀ କରିନାହିଁ ସ୍ନେହେ ତୁମ୍ଭପଦ ଧ୍ୟାନ ।
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ମାନବ ଜନ୍ମ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହୋଏ ଲୀନ । ଘୋଷା ।
ଶୁଣିଛି କର୍ଣ୍ଣପଥରେ । ଯେ ତୁମ୍ଭ ନାମକୁ ସ୍ମରେ । ସେ ଘୋର ନରକୁ ତରେ । ଲଭେ ବଇକୁଣ୍ଠ ସ୍ଥାନ । ୧ । ଯେତେ ବୁଝାଏ ମନକୁ । ସେ ନ ଆସେ ଆୟତ୍ତକୁ । ରିପୁଗଣ ଝୀଙ୍କି ତାଙ୍କୁ କରୁଛନ୍ତି ଛିନ୍ନ ଛିନ୍ନ । ୨ । ସତେ କି ଜଗତ ପତି । ଲଭିବି ମୁଁ ସଦଗତି । ସମର୍ପିବି ଯତ୍ନେ ଅତି । ତୁମ୍ଭଠାରେ ମନ ପ୍ରାଣ । ୩ । ଆହେ ହେ ଅନାଥନାଥ । ଫେଡ଼ ଏ ଦୀନ ଆରତ । ତୁମ୍ଭବିନା ନାହିଁ ଭାତ । ଭାଗୀରଥୀର ଜଣାଣ । ୪ ।

ତାଳ—ଝୁଲା ।

ରତ୍ନସିଂହାସନ ମଉଡ଼ମଣିକି କହୁରୁଛି କି କଥାଏ । ମହୋଦଧି କୂଳେ କଳ୍ପବଟମୂଳେ କରିଅଛନ୍ତି ବିଜୟେ । ପଦ ।
ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ପଙ୍କଜଲୋଚନ ଆଉ କିପାଁ ଏଡ଼େ ଭୟେ । ଭାତ ନ ମିଳଇ ଲୁଣ ନ ମିଳଇ ଲୁଣବିନା ବଡ଼ହିୟେ । ୧ । ଅଧୂଲି ଭିତରେ ଠଙ୍କା ଗୁପ୍ତ ଅଛି ସଞ୍ଚାର ଅନ୍ଧାରମୟେ । ମୋହପାଇଁ କିଛି ଧନ ମାଗୁଅଛି ନ ଶୁଣ ଦେବାଧିରାୟେ । ୨ । କିପରି ଦ୍ରୌପଦୀ ଲଜ୍ଜାକୁ ରକ୍ଷିଲ ଏବେ କି ପାସୋର ଯାଏ । ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭଭକ୍ତଗଣ ଅଟଇ ଯେବେ କୋହ୍ନ ବର୍ଟି ନ୍ୟାୟେ । ୩ । ଛତଅ ଗ୍ରାମରେ ରହି

ହୀନହାଡ଼ି ଜଣାଉଁଛି ପଦ୍ମପାଏ । ମୋହ କର୍ମକୁ ଯେ ବଧିର ହେଲ କି ନ ଶୁଣ ହେ ଦୟାମୟେ । ୫ ।

ଢାଲ ପିଲୁ ଖେମଟା ।

କର ଏ ନାମ ମନ ସଦା ଭଜନ ।
ଭକ୍ତପାବଲେ ପାଇବୁ ତୁ ଦର୍ଶନ । ପଦ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରାମ କୃଷ୍ଣ ହରି ମାଧବ । ବିଶ୍ୱଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ବିଷ୍ଣୁ ରାଧାବଲ୍ଲଭ । ଶ୍ରୀଧର ବାସୁଦେବ, ଦାମୋଦର କେଶବ । ନୃସିଂହ ଆଦିଦେବ, ଜଗନ୍ନାଥ ରାଘବ । କଂସାରି ପଦ୍ମନାଭ, ଜନକସୁତା ଧବ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମଧୁସୂଦନ । ୧ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ମୁରାରି ପତିତ-ପାବନ । ଦାଶରଥି ସ୍ୱସ୍ତିକାରି ସ୍ୱସ୍ତିବର୍ଦ୍ଧନ । ଶ୍ରୀବାସ ଶ୍ରୀମୋହନ, ଈଶ୍ୱର ସୁଦର୍ଶନ, ପ୍ରଭୁ ଗରୁଡ଼ାସନ, ଅଚ୍ୟୁତ ଭଗବାନ, ଶୌରି ବିଷ୍ୱକସେନ, ଅନାଦି ସନାତନ, ରଥାଙ୍ଗପାଣି ନନ୍ଦନନ୍ଦନ । ୨ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ କାଳୀମର୍ଦ୍ଦନ । ହୃଷୀକେଶ ଲୋକେଶ ପୂତନାସୂଦନ । ଶ୍ରୀଗର୍ଭ ନିରଞ୍ଜନ, ବିଧୁ କଞ୍ଜଲୋଚନ, ଗୋପନାରୀ ଜୀବନ, ଈଶ ଅମିତାଶନ, ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ପାବନ, ବିଶୋକ ସୁବନ୍ଧନ, ମୁକୁନ୍ଦ ଶ୍ରୀପତି ସୁଲୋଚନ । ୩ ।

ନରହରି ନରକାରି ରମାରମଣ, ଗଦାଧର କେଶିରିପୁ କଳିତାରଣ, ଗୋପେନ୍ଦ୍ର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ, ତ୍ରିବିକ୍ରମ ବାମନ, କୃଷ୍ଣ ବ୍ରଜମୋହନ କମଳାଧବ ଶ୍ୟାମ, ତ୍ରିଭଙ୍ଗି ଶ୍ରୀମୋହନ, ବିକର୍ତ୍ତା ମହାତ୍ମନ, ସୁମେଧା ଚକ୍ରୀ ଶତ୍ରୁତାପନ । ୪ ।

ବନମାଳୀ ବଳଧ୍ୱଂସି ରଘୁନନ୍ଦନ । ତାଡ଼କାଅନ୍ତକ ଆନନ୍ଦକନ୍ଦ ଶ୍ରୀମାନ । ତ୍ରିପଦ ବ୍ରହ୍ମ ଇନ, ଯମାରି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଧର ବଳ କାରଣ, ବିଶ୍ୱପ ମହାଧନ, ଅଲକ୍ଷ୍ମୀବିନାଶନ, ସର୍ବଲୋକ ପ୍ରଧାନ, ବିଳାସୀ ଶୁଣ୍ଡୀନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ । ୫ ।

ଅଷ୍ଟୋତ୍ତରଶତ ନାମ ହେଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାକୁ ଯେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାତେ କରେ ପଠନ । ଥିଲେ ଅନ୍ଧ ହୋଇଣ ପାଏ ସେ ଚକ୍ଷୁଦାନ, ବଧିର ଯେ ଶ୍ରବଣ ଶକ୍ତି ପାଏ ଚରଣ, ଅପୁତ୍ରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ମୂର୍ଖହିଁ ପାଏ ଜ୍ଞାନ, ମଧୁ ସୁଆଇଁ କରେ ଭଜନ । ୭ ।

ତାଳ—ଏକତାଳି ।

କଳା କୃଷ୍ଣ କମଳ ଆକ୍ଷି ।

ଡାକିଲେ ନ ଶୁଣ କାହିଁ ପାଇଁ କି । ପଦ ।

ଛି ନୀଳକନ୍ଦରେ କଳେ କରିଅଛୁ ମିଛେ ଭଣ୍ଡିବାକୁ ଲୋଡୁଅଛ କି । ଅହଲ୍ୟାତାରଣ ଉଦ୍ଧୃତବାରଣ ବାଳିକି ମାରି ରଖିଲ ସୁଗ୍ରୀବ କି ॥ ମହାବଳବନ୍ତ ବିଶ୍ରବାସୁତ ଛେଦ ପକାଇଲ ଦଶଶିରକି । ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଗଜ ଡାକ ଦେଲା ସେ ଡାକ ଶୁଣିଲ ପଶା ଖେଳକି । କୁରୁସଭା ମଧ୍ୟେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକିଲା ତାକୁ କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲ କି । ଭାରତଯୁଦ୍ଧରେ ଚରଇଆ ପକ୍ଷୀ ଘଣ୍ଟି ଘୋଡ଼ାଇଣ ରଖିଥିଲକି ॥ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅର୍ଜୁନ ରଥରେ ଆପଣେ ସାରଥି ହୋଇଥିଲ କି । ଭଣଇ ଭରତ ପଦ୍ମପାଦେ ଚିତ୍ତ ମୋ ମନ ରହିବ ନୀଳାଚଳେ କି ॥

ତାଳ—ଏକତାଳି ।

ଅରେ ବାଇମନ, ଭୁଲୁ କାହିଁ ରେ । ଅନିତ୍ୟ ସୁଖକୁ ନିତ୍ୟ ସୁଖ ଜାଣି ରତି ନିରନ୍ତର ହେଲୁ ତୁହିରେ । ଘୋଷା ।

ଦାରା ପୁତ୍ର କେହି ନୁହେ କାହାର, ସବୁ ବୋଲୁଛୁ ମୋହର ମୋହର, କେବଳ ମାୟାର ଡୋରେ ପରସ୍ପର ଛନ୍ଦା ହୋଇଛୁ ଜାଣୁ ନାହିଁ ରେ । ୧ । ପାଣିରେ ଫୋଟକା ପରି ଜୀବନ, ଆଶା ପାଶାଣରୁ ଅତି କଠିନ, ଘଟୁଁ ଗଲେ ପ୍ରାଣ ନେଇ ଶ୍ମଶାନେ ପୋଡି ପୋଡି କିବା ଫିଙ୍ଗି ଦେବେ ରେ । ୨ । ଯିବେ ନାହିଁ ତୋ ସଙ୍ଗତରେ କେହି, ଦଶ ଦିନେ ହେବେ ଶୁଦ୍ଧି ତୋ ପାଇଁ, ଥିଲେ ଧର୍ମ କିଛି

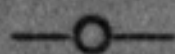
ଯାକୁ ସ୍ୱର୍ଗପୁରୀ ନରକେ ପଡ଼ିବୁ କରୁ ପାପ ରେ । ତେଣୁ ଏବେ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ତୁ କର, କାଳ ନିଷ୍ଠାଅ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗର, ଯାହୁଁ ହୋଇ ମୁକ୍ତ ହେବୁ ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରାପ୍ତ ଶ୍ରୀ ମଧୁ ସୁଆଇଁ ଭଣେ ଗୀତ ରେ । ୪ ।

ଚାଲ—ଯଦୁ ।

ନଳିନ ଚରଣ ଘନ ଘନରସେ ଚିତ୍ତତ୍ୱ ଭକ୍ତ ଗୃହିଁଥା ରେ ।
ମହି ଭକ୍ତଲଙ୍କ ଚରଣଉଦକ ଅନସ୍ତ୍ର ତୁ ପିଉ ଥାରେ । ଘୋଷା ।

ଯେଉଁ ପାଦ ସେବି ବାଲମୀକି ମୁନି, ଖଣ୍ଡିବୃତ୍ତି ତେଜି ହୋଇ ମହାଜ୍ଞାନୀ, ସପତକାଣ୍ଡ ରାମାୟଣ ରଚନା କଲେ ଶୋଳରୂପରେ ॥ ଯେଉଁ ପାଦ ଚିନ୍ତି ଅଞ୍ଜନାକୁମର, ଲଙ୍ଘିଣ ଅକ୍ଲେଶ ଦୁସ୍ତର ସାଗର, ଲଙ୍କାଗଡ଼ ଧ୍ୱଂସି ଶିରୋମଣି ଆଣି ରଖିଲା ପାଦ୍ମତଳ ରେ । ୨ । ଯେଉଁ ପାଦ ଚିନ୍ତି ସତୀ ଯାଜ୍ଞସେନୀ, କୁରୁସଭାରେ ବିବସ୍ତ୍ର ହେବାକ୍ଷଣି, କୋଟିବସ୍ତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ସେହିକ୍ଷଣି, ଲଜ୍ଜା ଲାଜେ ଅପସରେ । ୩ । ଯେ ପାଦ ପରଶେ ଗଉତମ ନାରୀ, ବାସବ ପ୍ରୀତିରେ ଶାପ ପାଇକରି, ପଡ଼ିଥିଲେ ବହୁକାଳୁଁ ଶିଳାରୂପେ ହେଲା ଅପୂର୍ବ ନାରୀ ରେ । ୪ । ଯେଉଁ ପଦ ଚିନ୍ତି ମରଣକାଳରେ ମେଳଛ ଗଣା ହେଲା ଦେବଲୋକରେ ଗୋବଧ, ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟାଦି କରିଥିଲେ ଯତ୍ନେ ମୁକତି ପାଇରେ । ୫ । ଯେଉଁ ପଦ ଥରେ ଅନନ୍ୟାଶ୍ରବର, ଶୁଣି ଆରମ୍ଭିତ ହେଲା ତା ଅନ୍ତର, ଅନେକ ଜୀବ ଥିଲେହେଁ ହତ୍ୟାକରି କାଳେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଗଲାରେ । ୬ । ଭଣଇ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ସୁଆଇଁ ସେ ପାଦେ ଶରଣ ବ୍ରହ୍ମା ଯା ନ ପାଇ ସତସଙ୍ଗ କଲେ ଦେଖିପାରୁ ମନ ସଦା ଆଶା ଛେକି ଥାରେ । ୭ ।

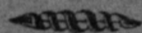
ଚାଲ—ଖେମଟା ।

ଚାଲ ଦେଖିଯିବା ଗୋ ସହି ଶୂନ୍ୟ ବେଦୀ ଚଉକୋଣିଆ ।
ଦୁଇପାଶେ ଦୁଇ ସମସ୍ଥ ବସନ୍ତି, ମଧ୍ୟେ ବସିଅଛି କଳିଆ । ୧ ।

ପୂର୍ବ ଭୂର ପଶ୍ଚିମକୁ ଅସୁ, ବାର ବରଜାଇ ମେଲେ । କନ୍ୟାମନ
ଛାଣି ବର କରିଅଛୁ ବାଟ ବରଗଛ ମୂଳେ । ୨ । ବରରୂପ ଗୋଟି
କି ଉପାମା ଦେବି ସଂସାର ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ । ଚବିଶଠାବରୁ ଦ୍ୱାଦଶ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗି ଅଛୁ ଧୂଆଧୋଇ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବିଜ୍ଞ
କରାଇଲେ ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟ ମିଶାଇ । ଶୂନ୍ୟ ନାରୀମାନେ ବନ୍ଦାପନା
କଲେ ଶୂନ୍ୟ ହୁଲାହୁଳି ଦେଇ । ୪ । ବରହିଁ ଚଳିବ କନ୍ୟାହିଁ
ଚଳିବ ଚଳିଯିବେ ବରଜାଇ । ଗୀତରେ କହଇ ହାଡିଆ ପାମର
ଲଭିବ ମୋକ୍ଷ କୁକଣ୍ଠ । ୫ ।

ଚାଲି—ଖେମଟା ।

ବୋହୂ ଚାଲି ନ ଜାଣଇ ଗୋ ପାଦ କରୁଥାଇ ବଙ୍କା । ଯେଉଁ
ଦିନ ବୋହୂ ସଲକ୍ଷି ଚାଲିବ ଘରେ ପଡିଯିବ ଡ଼ଙ୍କା । ପଦ ।
ଯେଉଁଦିନ ବୋହୂ ବାପଘରଠାରୁ ଅଇଲା ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ।
ଘୁପଣା ପଛର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗ ନାହିଁ ଉପରେ ଉଭାଏ ପରକୁ । ୧ ।
ପାଞ୍ଚ ଭଲଲୋକ ବୁଝାଇ କହିଲେ ନ ବୁଝିଲା ବୋହୂ ଢାଳେ ।
ଅନ୍ନ ପାଣି ବୋହୂ କିଛି ନ ଖାଇଣ ରହିଛୁ ଶୂନ୍ୟ ଆହାରେ । ୨ ।
ପଚାଶ ନଣନ୍ଦ ଜଞ୍ଜାଳ କରନ୍ତି ବୋହୂ ମୋର ବାଗୁଆଳି । ବୋହୂ
ଦୁହୁଦଣ୍ଡୀ ସହି ନ ପାରଇ ବୁଲଇ ପଡଶା ଓଳି । ୩ । ବୋହୂ
ଗୋଟିକି ମୁଁ କରି ଆଣିଅଛୁ କାଉଦା ଘରର ଝିଅ । ବାଞ୍ଜକରକଣ୍ଟି
ନୁହଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋହୂ ଅଡ଼େଇଛି ବୁଅ । ୪ । ପୁଅ ବୋହୂ ଦୁହେଁ
ଏକଙ୍ଗ ହୋଇଲେ ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଫଳ ପାଇ । ରଘୁନାଥ ଦାସ ଭଣି
କରିଛୁ ବୋହୂକୁ ଭେଟିବା ପାଇଁ । ୫ ।

ଚାଲି—ଖେମଟା ।

ଠାକୁରାଣୀ ମୋ ଚିତ୍ତ-ପକ୍ଷୀ ପ୍ରେମ ପଞ୍ଜୁରୀରେ ଦୟା-ବନ୍ଧନ ।
ଛେଲପଟି ପାପ ବୃକ୍ଷ ନଷ୍ଟ ହେଲେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଆଉ ବୋଲାଇବ କି ॥

ନରେଶ ବଳିଙ୍କି ସତ୍ୟଯୁଗେ ଦାନ ମାଗିଲ ବାମନ ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଙ୍କି । ଝିଟିଲି ଯେ ତିନିପାଦ ଘେନି ଦାନ ଚିପିଲ ତାହାଙ୍କୁ ତଳ-ପୁରୀକି । ୧ ।

ଜଟା ବାନ୍ଧି ଶିରେ ତ୍ରେତୟାଯୁଗରେ ରୌଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ପିନ୍ଧି ସତ୍ୟ ପାଳିଲ । ଛବିଶ ସମ୍ପତ୍ତି ତେଜି ବନେ ଗମି ରାବଣ ବଧିଲ ସୀତା ପାଇଁକି । ୨ ।

ଉତ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତ ନନ୍ଦଘର ବଢ଼ିଲ ଦ୍ୱାପରେ ଦେବକୀ ଗର୍ଭେଁ ଜନ୍ମିକି । ନନ୍ଦ ଦେବା ବୃଷଭାନୁଯେମା ଭାବେ ମାତିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାମ ବହିକି । ୩ ।

ଘର କରିଅଛ ଏ କଳିଯୁଗରେ ହିନ୍ଦୁ କୂଳେ ବୌଦ୍ଧରୂପ ହୋଇକି । ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଧ୍ୱଜ ଉଡ଼ା ଉଛ ନୀଳାଚଳନାଥ ନାମ ବହିକି । ୪ ।

ଖରାପ ଶମନ ଦମନଙ୍କୁ ଡରି ଶରଣ ପଶଇ ଛନ୍ଦ ଉପେକ୍ଷି । କହଇ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ମୁଁ ଆଉ ତୁମ୍ଭ ବିନା ଅଛୁ ଅନ୍ୟ ଗତି କି ॥

ତାଳ—ଖେମଟା ।

କହିଲେ କି ପ୍ରତେ ଯାଇ ରେ । ମନୁଆ ବାଇ । ବନସ୍ତରେ ଗାଈ ବସ୍ତାଙ୍କୁ ହରାଇ ବାଘୁଣୀ ଆଣେ ଅଡ଼ାଇ । ପଦ ।

ଡିଙ୍ଗିକି କଲାଣି ଆମ୍ବକୂଲା ଝାଡ଼ା ଚିଲୁଣୀକି କଲା ଜ୍ୱର । ଥୋକାଇ କୁଣ୍ଢାଇ ବାପଘର ଗଲେ ଛୁଞ୍ଚୁଣୀ ଜଗିଛୁ ଘର । ୧ ।

କୁମ୍ଭୀରଙ୍କୁ କଲା ବାତ କଫଜ୍ୱର ମେଣ୍ଢା ଗଲା ବୈଦ୍ୟପଣେ । ଦରିଆଭିତରେ କିଛୁ ନ ପାଇଲା ଖାଇଲା ମରିଚ ପଣେ । ୨ ।

କେଉଟ ବାଘୁଡ଼ା ମାଛ ମାରି ଗଲା ଧଇଲା ବାଳିଆ ଜଣ । ଦରିଆ ଭିତରୁ ଇଙ୍ଗୁଡି ଡାକିଲା କେଉଟ ଗଲୁ ତୁ ନାଶ । ୩ ।

ବେଙ୍ଗ ମାଉଅଛୁ ଝିମୂଙ୍କଠାରୁ ନେଉଳ ନାକରେ ଗୁଣା । ମୂଷା ଶୋଇଅଛୁ ରତ୍ନ ପଲ୍ୟଙ୍କରେ ମଞ୍ଜାରି ବିଞ୍ଚେ ବିଞ୍ଚଣା । ୪ ।

ପିମ୍ପୁଡ଼ି ବାପୁଡ଼ା ହସ୍ତୀ ହୋଇ ଗଲା ଗଗନେ ଉଡ଼ିଲା ଧୂଳି ।
ଜଳର କଙ୍କଡ଼ା ମାଦଳ ଧଇଲେ ବେଙ୍ଗ ଦେଲେ ହୁଳହୁଳି । ୫ ।

ବଳଦ ବାପୁଡ଼ା ଘର ଛେଇଁ ଗଲା ଦୁବଯାକ ହେଲା ବଡ଼ା ।
ଦଣ୍ଡକର ମାଛ ଗଣ୍ଡି ଉଡ଼ୁଥିଲା ବଗ ଧଇଗଲା ଛଡ଼ା । ୬ ।

କଇଁଛ ବାପୁଡ଼ା ବଡ଼ ଦୁଧିଆଳି ଗୋଲଣୀରେ ମୁହେଁ ଦହି ।
ସେ ଦହି ଖାଇଣ ଗୋରଖଦାସ ଯେ ଗଲେ ବଇରାଗୀ ହୋଇ । ୭ ।

ରାଗ ପଞ୍ଚମ ବରାଡ଼ି—ଖେମଟା ପଢ଼ି ।

ହେ ଅଖିଳ ଭୁବନଠାକୁର । ଦୁଃଖୀଠାରେ ଏଡ଼େ କିପାଁ ହେଲ ନିଷ୍ଠୁର । ପଦ ।

ପ୍ରଥମ ଅବତାରେ ମୀନରୂପ ଧରିଣ । ପଢ଼ି । ସିନ୍ଧୁ ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ଜଳକୁ ବିହିମିଣ, ମାଇଲ ଶଙ୍ଖାସୁର ଖୋଜିକରି ଆଣିଣ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବତାରେ କୂର୍ମରୂପ ହୋଇଣ, କାଯାକୁ ବିସ୍ତାରିଲ ଦେବତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାନ, ଧଇଲ ଧରାପ୍ରଭୁ ପୀଠଣର ସମାନ, ସପତଦ୍ୱୀପ ସାତ ସିନ୍ଧୁକୁ ଉଦ୍ଧରିଣ, ତୃତୀୟ ଅବତାରେ ବରାହ ରୂପେଣ, ସ୍ୱର୍ଗ [illegible]

ମେରୁ ଯେ ଗୋପନ କରି ତୁମ୍ଭ ପସୃର, ଦଶନରେ ଧରଣୀ ଧଇଲ ଗଦାଧର; ଚତୁର୍ଥେ ନରସିଂହ ନରକାୟ ଘୀବର ସିଂହ ସଦୃଶ ମୁଖ ହୋଇଲା ଯେ ତୁମ୍ଭର, କାଳାନଳ ଅନଳ ବାହୁ ବଳ ପ୍ରଖର, ହିରଣ୍ୟ ବିଦାରିଲ ବାହୁ କରି ବିସ୍ତାର, ପଞ୍ଚମ ଅବତାରେ ସାମାନ୍ୟ ଦ୍ୱିଜବର ହୋଇ ବଳିରାଜାଙ୍କୁ ଛଳି ପାଦ ଭୂମିର, ଦାନକୁ ମାଗି-ନେଇ ବଳଙ୍କ ତଳପୁର ଚପିଲ ହେ ସୁରଙ୍ଗଅଧର । ୨ ।

ଷଷ୍ଠେ ହେଲ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭେ ପରଶୁଧର, ଜନନୀ ବଧ କଲ ଆଜ୍ଞା ପାଳି ପିଅର, କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟାର୍ଜୁନଙ୍କୁ କଲ ବଧ ଆବର, ଧରା ନିକ୍ଷତ୍ର କଲ ଏକବିଂଶ ଯେ ବାର, ସପ୍ତମ ଅବତାରେ ଦଶରଥ ରାଜାର ସୁତ ଶ୍ରୀରାମ ରୂପହୋଇ ଛଲେ ସୀତାର ବାଳିକି ବଧ କରି ମିତ୍ର ହୋଇ ସୁଗ୍ରୀର, ସମୁଦ୍ର ବନ୍ଧାଇଣ ମାଇଲ ଦଶଗିର ବିଭୀଷଣଙ୍କୁ ରାଜା କଲ ଲଙ୍କାରାଜ୍ୟର, ମନ୍ଦୋଦରୀଙ୍କ ରାଣୀ ତହିଁର । ୩ ।

ଅଷ୍ଟମ ଅବତାରେ ଗୋପେ ନନ୍ଦଘର, ରାମକୃଷ୍ଣ ରୂପେଣ ଅବତାର ନିକର, କଂସକେଶୀ ଯାମଳା ବତ୍ସଦୈତ୍ୟ ଆବର ମାରିଣ ଅବହେଳେ ଷୋଳସସ୍ର ଗୋପର, କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଯେ ରମିଲ, ନବମେ ବଉଦ୍ଧର ରୂପେ ଯେ ନୀଳଗିରି ମହୋଦଧିର ତୀର, ଯୋଗଲୟ କରନ୍ତି ମୂଲେ କଳ୍ପବଟର, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରେ ଧରି ଶଙ୍ଖ ଚକର, କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତରେ ଦଶମଅବତାରେ, କଳଙ୍କି ରାମ ହୋଇ ଈଶ୍ୱର ॥

ବେନି ଖଣ୍ଡା ଧରିପ୍ରଭୁ ଯୁଗଳ କର । ଦୁଷ୍ଟଜନଙ୍କୁ ମାରି ପାଳି ଜନ ସୁଧୀର, ନିବାରିବ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀଜନ ସୋଦର, ମଧୁସୁଦନ ସ୍ୱାଇଁ ସେବେ ପଦକଞ୍ଜର, ତୁମ୍ଭ ଦାସର ଦାସ ମୁହିଁ କମଳା ବର, ମୋତେ ସୁଦୟା କରି ନାଶି ପାପ ମୋହର, ଦେଖାଅ ଜ୍ଞାନପଥ ଭୟା ଯେ ଏହି ମୋର, ତୁମ୍ଭର ମହିମାର ଅଟେ ହିନା ଅପାର, ବୁଝିବ କେଉଁ ପରି ମୁହିଁ ଛାର ପାମର, କୃପାରେ ମୋ ଦୋଷ କ୍ଷମା କର । ୫ ।

ଦ୍ୱିତୀୟଭାଗ ।

କେଦାର ।—କଓ୍ୱାଲ ।

ଅହଙ୍କାରେ ମତ୍ତ ସଦା ଅସାର ବାସନା । ଅନିତ୍ୟ ଯେ ଦେହ ମନ କେହେ କି ଜାନନା ॥ ଶୀତ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଆଦ ଯେବେ । ବାର ତିଥି ମାସ ହବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମି କୋଥା ଯାବେ ଏକବାର ଭାବିଲେ ନା । ଏ କାରଣେ ବଲି ଶୁଣ, ତ୍ୟଜ ରଜ ତମଗୁଣ, ଭାବ ସେଇ ନିରଞ୍ଜନ, ଏ ବିପତ୍ତି ରବେ ନା ।

—o—

ପୂରବୀ ।—ଆଡ଼ା ।

ଦିବା ଅବସାନ ହଲ କିକର ବସିୟାଁ ମନ । ଉତ୍ତରିତେ ଭବନଦୀ କରେଛ କି ଆୟୋଜନ । ଆୟୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଯାୟ, ଦେଖିଏ ଦେଖେନା ତାଏ, ଭୁଲିଏ ମୋହମାୟାଏ, ହାରାଏଛ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ । ନିଜ-ହିତ ଯଦି ଚାଓ, ତାହାର ଶରଣ ଲଓ, ଭବ କର୍ଣ୍ଣଧାର ଯିନି ପାପ ସନ୍ତାପ ହରଣ ।

ସନକାଫି ।—ଠୁମ୍ରି ॥

ଗୌର ପାଦ କି ସାଧନେ । କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ମୋହଇତ୍ୟାଦି ରିପୁ ଛଏଦିକେ ଟାନେ ॥ କେହ ବଲେ କ୍ରିଷ୍ଣରାଧା, କେହ ବଲେ ଆଲ୍ଲା ଖୋଦା, ଇହାତେ ନାଇ କି ବାଧା ଯାର ଯେଇ ମନେ । କେହ ବଲେ ମାନି ନା ମକା ପିଁଡ଼ାୟେ ବସେ ଘୀରରେ ଦେଖା, ଇହାତେ ବଡ଼ାଇ ବାଙ୍କା କତଇ କୁମନ୍ତ୍ରଣା ଜାନେ । କେହ ବଲେ ଗୟା ଯାବ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ପିଣ୍ଡ ଦିବ, ପିତୃଲୋକ ଉଦ୍ଧାରିବ ଏଇ ବାସନା ମନେ । ଗୁରୁପଦେ ନାଇ କି ମତି, କଥା ଶୁନେ ନା ଏ ଦୁର୍ମତି, ନା ହଇଲ ନିଷ୍ଠାରତି, ବେଡ଼ାୟେ ତୀର୍ଥ-ପର୍ଯ୍ୟଟନେ ॥

ବାଉଲ ସୁର ।

ହରିନାମ୍ ଖାସା ଗୁଡ଼ୁକ, ଡୁଡ଼ୁକ ଡୁଡ଼ୁକ, ଟାନ୍ ଦେଖି ମନ

ଦିବାନିଶି । କେଶାଗ୍ରେ ଗା ମେଡେ ଯାବେ, ମଜା ପାବେ, ମନେ ମନେ ହବ ଖୁସି । ଭକ୍ତି କଲକେତେ ସେଜେ, ଝାନ୍‌ଲେ ତେଜେ, ହସ୍ତ ରେ ମାଳା ବେଶି । ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୁଁକୋ ଧରେ ଯତ୍ନ କରେ ଦମ ଲଗାଓ ଭାଏ ବସି ବସି ।

ବିଭାସ ଆଡ଼ାଠେକା ।

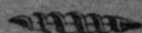
ତୁମି କାର କେ ତୋମାର କାରେ ବଲେ ହେ ଆପନ । ମୋହ-ମାୟା ନିଦ୍ରାବଶେ ଦେଖିଛ ସ୍ୱପନ ॥ ନାନାପକ୍ଷୀ ଏକବୃକ୍ଷେ ନିଶିତେ ବିହରେ ସୁଖେ; ପ୍ରଭାତ ହଇଲେ ଦଶଦିକେତେ ଗମନ ॥ ତେମନି ଜାନିବେ ସବ, ଅମାତ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ସମୟେ ପାଲାବେ ଛାୟା ନ କରେ ବାରନ ॥ କୋଥା କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ, ବିନିମୟ ଘୁଭରନ, କୋଥା ବା ରହିବେ ତବ ପ୍ରାନ ପ୍ରିୟଜନ ॥ ଧନ ଯଉବନ ମାନ କୋଥା ରବେ ଅଭିମାନ, ଯଖନ କରିବେ ଗ୍ରାସ ନିଷ୍ଠୁର ଶମନ ॥

ଭୈରବୀ ।—ଏକତାଲ ।

ଯାଏ ଦିନ ଜୀବ ମଜ ନା ଜାନକୀଜୀବନାମ୍ବୁଜଚରନେ । ସ୍ମରନା ମନେ ସେ ରଘୁବଂଶତିଲକ, ତ୍ରିଲୋକପାଲକ ସୁଲକ ପାବେ, ଯାବେ ସବ, ହବେ ସବ ପାପଲାପଭବ ରାଘବ-ସ୍ମରନେ ॥ ଦିନମନି କୁଲୋଦ୍ଭବ ଭବକାଣ୍ଡାରି ଧ୍ୟାନ କାରନେ । ଭବ-ଜଲଧିଜଲେ ତରବି ତାକ ଦୟାଜଲଧି ଜଲଦବରନେ । ଯେ ଚରନେ ଜୀବ ଜନ୍ମେନ ଜାହ୍ନବୀ, ପରଶେ ଚରନ ପାଷାନ ମାନବୀ, ଅହଲ୍ୟାଦି ବିଧି ଶଶି ରବି ପଦେ ଅବନୀ ଧନ୍ୟ କାରନେ । ନକ୍ତଚରାନ୍ତକ, ଭକ୍ତଭୟାନ୍ତକ, ବ୍ୟକ୍ତଗନ ବେଦ ପୁରାନେ । ଦଶରଥ କିବା ହବେ କେବଲ ଆଛେ ଦାଶରଥି ଦୀନ ଦୁଃଖହରନେ ।

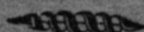
ଭୈରବ—ଖେମଟା ।

ଏ ଜୀବନେର ନାଇଁରେ ଆଶା । କର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରନ ଭରସା । ଦେହେରେ ଗୌରବ କର ମିଛେ, ନିଶ୍ୱାସେର କି ବିଶ୍ୱାସ ଆଛେ, କାଲ ଶମନେ ଜାଲ ପେତେଛେ, ଭାଙ୍ଗବେରେ ତୋର ସୁଖେର ବାସା । ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ଦାରା ସୁତ, ତାରା କେବଲ ପଥେର ପରିଚିତ, ଯଖନ ପ୍ରାନ ହବେ ଗତ, କେ ତୋରେ କରବେ ଜିଜ୍ଞାସା ଆପନ ଆପନ ବଲେ ଯାରେ, କେଉତ ସଙ୍ଗେ ଯାବେନା ରେ, ସ୍ୱଜନାତେ କାଁଧେ କରେ, ନଦୀରକୂଲେ ଦେବେ ବାସା । ଗୋସାଇଁ ସଦାନନ୍ଦେ ବଲେ ଗୁରୁର କୃପା ନା ହଇଲେ , ମୁକ୍ତି ନାହିଁ କୋନ କାଲେ କେବଲ ଭବେ ଯାଓଯ୍ଯା ଆଶା । ୬ ।

ହର ।—ଖେମ୍ଟା ।

ଅହରହ କର ମନ ହରିପଦ ସ୍ମରନ । ଅପରାଧ ହୟ କ୍ଷୟ ଭବ ନଦ ତରନ । ମନଗଜ ମଦ ଯତ୍ନକର ସବ ଦମନ । ଭକ୍ତିପଦ ରତ ରହ ଜନ୍ମ କର ଶମନ । ତପ ଜପ କତମତ କର ଯତ ଯଖନ । ହରିପଦ ଭବଫଲ ସମ ନୟ କଖନ । ଅଥ ମନ ସଯତନ ଧର ମମ ବଚନ । ବଲ ବଲ ହର ହର ଜନ୍ମ ହର-ଚରନ ।

ତାଲ ।—ଖେମଟା ।

ହେଲତେ ରତନ ହାରାଓନା ମନ୍ ହରି ହରି ବଲ ବଦନେ । ହରି ବୋଲ ହରି ବୋଲ ବୋଲ ଶୟନେ ସ୍ୱପନେ ଜାଗରନେ ।ପଦା

ଅଲକେର ସୁଖ ହଲ ନା ବଲିଏ, ତା ବଲେ କି ନାମ ଯାବି ରେ ଭୁଲିଏ , ଯାର ନାମେ ଯାର ପ୍ରେମେ, ହେଲେନ ଶୁକଦେବ ମୁନୀ, ହଲେନ ନାରଦ ବୈରାଗୀ, ହଲେନ ମହାଦେବ ଯୋଗୀ, ବେଡାନ ଶ୍ମଶାନେ ମଶାନେ ମଶାନେ ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ॥ ତ୍ୟଜି କରେ ଯେଧନ୍ ଯାହାରେ ସଂସାର କୋଥାଏ ରବେ ତୋର ମୂଢ ପରିବାର ଅସାର

ସଂସାର, ଆଁଖି ମୁଦିଲେ ଅନ୍ଧକାର, କରେ ହରି ନାମ୍ ସାରଂ ରେଖ
ରଖ ମନ ହୃଦରରନେ ॥ ପୃଥ୍ୱୀଶଯ୍ୟାସ୍ତେ ହେଦନ କରିବ ରେ

ହରି ବୋଲ | ହରି ବୋଲ

ଶଯ୍ନ । କୋଥାଏ ରବେ ତୋରବନ୍ଧୁ, ବାନ୍ଧବଗନ, ସେଦିନଛଦାନେ
କର ହରି ନାମ ସାର, ତୋମାସ୍ତେ ଲବେ ନା ହେବେ ବା ଶମନେ ।

ଭାଲ ଛପକା କଓ୍ୱାଲ ।

ଢଲ୍ଲ ଭୁ କ୍ୟା ସମଜତାରେ, ଆଖର ମଟ୍ଟିମେ ମିଲ୍‌ଯାଏଗା । ପଦ ।
ଚଲ୍‌ବ ଯାଏଗା ମନ୍‌ବ ଯାଆଗା ଯାଆଗା ମଲ୍ ମଲ୍ ଖାସା ।
ଲକ୍ଷୌଁ ଚୋପେୟାକା ଯିନ୍‌ଗି ଯାଆଗା ଜଙ୍ଗଲ ହୋଗା ବାସା । ୧ ।
ଜଲ୍ଲ ଘରକ୍ଷ ବେୟେଲ ହୋଗୀ ଆଁଖେ ପଟ୍ଟିବାନ୍ଧେଗା । ଖାନେ
ପିନେ କୁଛୁ ନେହିଁ ଦେଗା ସାବ୍‌ଦିନ୍ ଘୁମାୟେୟାଗା । ୨ । ଧୋବ
ଘରକ୍ଷ ଗଙ୍ଗା ହୋଗା ମୟୂଲ କପଡ଼ା ଡ଼ୋହେଗା । ଯାନେ ଆନେ
ଜୁଲୁମ କରେଗା ଦୋଗ୍‌ର ସୋଠା ଖାୟେୟାଗା । ୩ । ବାଜଗରକେ
ବନ୍ଦର ହୋଗା ଗଲ୍ଲେ ରସି ବାନ୍ଧେଗା । ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାରମେ କୌଡକେ
ଓ୍ୟାସ୍ତେ ଲକ୍କ୍ଟ ପର ଲଟ୍‌କୟୋଗା । ୪ । ଓର ଜନମ୍‌ମେ କଓ୍ୟା
ହୋଗା କାକା ବୋଲକେ ୟଏୟୋଗା । କହେତେ କବିରା ଶୋନ
ଭାଇ ସାଧୁ ଉଭ୍ରାଶୀ ଘୁମାୟେୟାଗା । ୫ ।

—❋—

ଦେଶ କଓ୍ୟାଲ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ଓହି ଜଜ ରେ ପ୍ରାନ, ଆଓରେ କାହାଁଭ
ନେହି ଓ୍ୟାକେ କୋହି ସମାନ । ଶ୍ୱେତ ନ ପୀତ ନ ରକ୍ତ ନ
ଅକାର । ସକଲ ସ୍ୱଷ୍ଟି ରଚେ । ସୋ ପ୍ରଭୁ ହାମାରା, ଏକ ତ୍ରୁଷ୍ଟକୋ
ହୃଦୟେ ରଖୋ ରେ ଧ୍ୟାନ । ୨ ।

—o—

ମାଥେମେ ମୁକୁଟ ଶ୍ରବନ କୁଣ୍ଡଲ ବିଶାଲଲାଲ । ଅଲଖ କୁଟିଲ
ଶୋହେ ଆଲ ମ୍ରିଭୁ ଗଞ୍ଜନ । ପଦ ।
କାଛେନ କଟ କିଙ୍କିନ କଟଙ୍କ ତଟ ପୀତାମ୍ବର ଅଙ୍ଗ ରଙ୍ଗ
ରାଧାହୁକେ ବଞ୍ଚନ । ୧ । ଭାଲଗଲେ ବୟୁଁପିଆ ପିତମ ବେହାର
କରେଁ ଅଭି ଅନୁରାଗଭରେ ଆଇନାଇଁ ଭୁଜନ । ୨ । କହେ ଯୋ
ଦୟାଲ ପ୍ରଭୁ ମେରୋ ନମ ମୋହେଲଓ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ବାଜେତ
ଗୋବନ୍ଦ ପାଏଞ୍ଜନ । ୩ ।

—o—

ତାଲ ଯତି ।

ରଥମେ ରଘୁନନ୍ଦନ ଆଓତ ହବଁଈ । ଚଲୋଈ ସଖି ଦରଶନ କରିଏ । ପଦ ।

ଜଲଧର କମଲ କମଲ ଧର କଲଅାଁ ଭ୍ରମର ଭୁରଙ୍ଗ ଉଡ଼ାଓତ ହବଁଈ । ୧ । ମାଥେ ମୋର ମକରା କୃତ କୁଣ୍ଡଲ ହୀରା ଲାଲ ଲଟ୍ଟାଓତ ହବଁଈ । ୨ । ବାଜେତ ତାଲ ମ୍ରିଦଙ୍ଗ ଝାଞ୍ଜ ଡ଼ଫ ନାରଦ ବୀନା ବଜାଓତ ହବଁଈ । ୩ । ସୀତା ରାମ ଲଛମନ ଭରତ ଶତ୍ରୁଘନ ହନୁମନ୍ତ ଚମର ଢୁଲାଓନ ହବଁଈ । ୪ । କୋଶଲ୍ୟାମାଈ କରତ ଆରତ ସଖିଗନ ମଙ୍ଗଲ ଗାଓତ ହବଁଈ ॥

—❋—

କାୟା ଗଡ଼ୁକା ଧନ୍ଦା । ମତକର ଗରବ ଗୁମାନ କାୟା ନାରେ ଆପନା । ପଦ ।

ରୁଗ ରୁଗ କଙ୍କର ମହେଲ ଚଣାୟୋ ବନ୍ଦା କହେ ଘରମେରା । ଫୌଜ ଆଇ ଗୋପାଲ ଲିଲକି ନ ଘର ତେରି ନ ମେରା । ୧ । ମାତ କହେ ଏ ପୁତ୍ର ହାମାରି ବହେନ କହେ ଭୟା ମେରା । ୧ । ଭାଇ-କହେ ଏ ଭୁଜା ହମାରି ନାରୀ କହେ ପତି ମେରା । ୨ । ପୁରଜନା ମିଲ ମତ ଉପାୟୋ ଇତୋ କାଠକି ଘୋଡୀ ଯାଏ ଜଙ୍ଗଲମେ ଡେରାକିନ୍ତ ଉହାଁ ଫୁଙ୍କଦେଇ ହୋଇ । ୩ । ହାଡ଼ଜଲେ ଜୈସୋ ଲାକଡରେ କେଶଜଲେ ଯେଉଁ ଘାସ । କାଞ୍ଚନକାୟା ଏଉଁ ଜଲେରେ କୋଇ ନ ଆବେ ପାଶ । ୪ । କହେତ କବିର ଶୁନ ଭାଇ ସାଧୁ ଏ ପଦ ହଏ ନିର୍ବାଣ । ଏ ପଦକୁ ଯୋ ନିନ୍ଦା କରସି ଯାକ ନରକ ନିଶାନି । ୫ ।

—❋—

ତାଲ ଛପକା ।

ଗଗନ ମୁଁ ଆଓ୍ୟାକେ ହୋତା ଧୋକା ।
ଭୋଇ ଶୁନତା ହେରେ ଗୁରୁଜ୍ଞାନୀ । ପଦ ।

ଗଗନ ଶିଖରମେ ଗଉ ହଥାଇ ଧରତୀ-ଦନ୍ତ ଯମାଇ ମାଖ ମଖନେ

ସାଧୁନେ ପାର୍ଓ୍ୟେ ଛୁଟେ ଜଗତଭର ମାଈ । ୧ । ଗଗନ ଶିଖରମେ ଅମିରେଟେ କୋଷ୍ଠା ହୁଇଁ ଗୁରୁକୋ ବାସା । ସଦ୍‌ଗୁରୁ ପାର୍ଓ୍ୟେ ଭେଦ ବତାର୍ଓ୍ୟେ ନ ସୁଚୁନେ ଜ'ଟେ ପିଆଶା । ୨ । ପଦ୍ମଲେ ଆଯୁ ନାଦ ବିନ୍ଦୁ ସୋଁ ପିଛେ ଯମାଯୁଁ ପାଈ । ଘଟେ ଘଟେ ପୂରେତ ପୁରି ରହେ ହୋ ଅଲେଖ ପୁରୁଷ କରେବାଈ । ୩ । ହୋଆନ୍ସେଁ ଆଯୁ ପଞ୍ଚା ଲେଖାଯୁ ଦୋସ୍ରା ଲଫ୍ୟେ ମୁଝାମି । ଅମରିତ୍ ଝେଡ଼େ ବ୍ରଜ-ରସେ ପାର୍ଓ୍ୟେ ଉଲଟେ ଫାଁଶ ଫାଁଶାଈ । ୪ । ଢନେ ଧରଣୀ ଏକ ମନ୍ଦର ଦେଖୋ ବିନା ସରୋବରେ ପାଈ । ବିନା ତରବର ଏକୋ ପଞ୍ଛିନ ବୋଲେ ଗୁରୁମୁଖେ ପୁଛଲେଓ ଜ୍ଞାଈ । କହେତା କବିରା ଶୋନ ଭାଇ ସାଧୁ ଏପଦ ହଏ ନିର୍ବାଈ । ଏ ପଦକୁ ଯୋ ଅର୍ଥେ ଲଗାର୍ଓ୍ୟେ ଉନକୋ ସରଗ ନିଶାଈ । ୬ ।

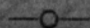
ରାଗ ପିଲୁ ।

ଓ୍ୟାକୁରୁବି ମହାରାଜ ଭଇରେ । ବିଷ୍ଣୁ କରେଯୁ ତୋଣି ପ୍ରୀତ ନଇରେ । ପଦ । ହମକୁରି ଯୋଗ ଭୋଗ କୁରୁକାସେ କର୍ମଲିଖା ଶୋଭଯୁ ଯୋ ସହ୍ଵରେ । ୧ । ଦୃଢ଼ ନିୟୁଭକୋ ପୁତମରେ ପାନିମେ ଆଗ ଲଗାଏ ଲୁଗାଇ । ପାନିମେ ଆଗ ପାହାଡମେ ମେଣ୍ଡ୍ରକ ରେତମେ ନାବ ଚଲର୍ଓ୍ୟେ ଲୁଗାଇ । ୩ ।

ତାଲ ଦୁମ୍ବୁରି ।

ସଦା ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁନ ଗାଓରେ । ଛୁଡଦେ ମାନ ଗୁମାନ । ପଦ । କାହାଁଯୋ ଟେଲା ଯଏଦା ବଦନ । କାହାଁଯାଏଗା ସ୍ତ୍ରୀ ତେରା ଢନରେ ମାନୁଷ ଦେହେପାଯୁ ଭୁଲ ପସ୍ତାଓରେ । ୧ । ଯବ ଯାଓଗେ ଯମକେ ଦ୍ଵାରେ ଯମରାଜା ରଖବାରେ ହୋ । ଉହାଁ ଭୁମାରେ ଏକନେ ଲଗେକର ମନଙ୍କ ଫଲ ପାବୋ ରେ । ୨ ।

ରାଗିଣୀ ଇମନ୍ କଲ୍ୟାଣ ତାଲ ଚୌତାଲ ।

ବୀଣାପାଣୀ ବାକ୍‌ବାଦିନୀ ଶ୍ୱେତ ସରୋଜ ବାସିନୀ ।
କଣ୍ଠେ ଅଧିଷ୍ଠାନ ହଓ ମାତ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ସନାତନୀ ॥
ଜଗନ୍ନାତା ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା,
ସରସ୍ୱତୀ ବିଧିତନୟା,
ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ବେଦମତା ଶ୍ୱେତବସନ ଧାରିଣୀ,
ସର୍ବବିଦ୍ୟା ମୟୀଦେବୀ ହରିହୃଦ ବିଳାସିନୀ ॥

ରାଗିଣୀ କାଲେଙ୍ଗଡ଼ା-ତାଲ ଝାଁପତାଲ ।
ସବାଇ ବଲେ ତୋମାୟ ହରି କରୁଣା ନିଧାନ,
ଅପାର ମହିମା ତବ ବେଦେ କରେ ଗାନ ।
ତୁମି ଧର୍ମ ତୁମି ଶିବ,
ତୁମି ବିରିଞ୍ଚି ବାସବ,
ତୁମି ହେ କେଶବ ସକଲ ଦେବେର ପ୍ରଧାନ ॥
ତୁମି ରାଧା ତୁମି ସୀତା,
ତୁମି ଦୁର୍ଗା ଅପରାଜିତା,
ତୋମାୟ ପୂଜେ ବେଦମାତା ତୁମି ଯେ ମହାନ ॥
ତୁମି ପିତା ତୁମି ମାତା,
ସୁତା ସୁତ ବନ୍ଧୁ ଭ୍ରାତା
ସକଲ ଜୀବେ ବଶିଧାରି ତୋମାର ଅଧିଷ୍ଠାନ ॥
ଆମି ଅତି ମୂଢ଼ମତି,
ନାଜାନି ଭକତି ସ୍ତୁତି,
କରୁଣା ବିତରି ଆମାୟ କର ପରିତ୍ରାଣ ॥

ରାଗିଣୀ ଭୈରବୀ-ତାଲ ଆଡ଼ାଠେକା ।
ଏତ ଚତୁରତା କୃଷ୍ଣ କୋଥାୟ ଶିଖେଛିଲେ,
ଗୋକୁଲେ ଗୋପୀଙ୍କର ମାଖନ ଚୁରି କରେ ଖେଲେ ॥
ଅବଲା ସରଲା ନାରୀ,
ବୃକଭାନୁ ରାଜକୁମାରୀ,
ମନଟି ତାର କରେ ଚୁରି ମଥୁରାୟ ପାଲାଇଲେ ॥
କୁବ୍‌ଜା କୁରୂପା ନାରୀ ତାରେ ବାମେ ବସାଇଲେ,
ରାଧିକାରେ ଅଶା ଦିୟେ,
ଗୋପିନୀରେ ଭୁଲାଇୟେ,
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳିର କୁଞ୍ଜେ ଗିୟେ ସେଥା ନିଶି ପୋହାଇଲେ,
ଆସି ବଲେ ବନମାଲି ଶ୍ରୀମତୀରେ କାନ୍ଦାଇଲେ ।

ହରି ହେ ଲୀଳା ତବ ପାରେ କେ ବର୍ଣ୍ଣିତେ ।
ବଲିରେ ଛଲନା କରି ପ୍ରବେଶିଲେ ପାତାଲେତେ ॥
ରାଖାଲ ରାଜା ବେଶଧରେ,
ମୋହନ ଚୂଡ଼ା ବେନ୍ଧେ ଶିରେ,
ବୃନ୍ଦାବନେର ବନେ ବନେ ରାଖାଲ ସନେ ହର୍ଷେ ଧେନୁ ଚରାଲେ,
ହରି ହେ ଲୀଲା ତବ ପାରେ କେ ବର୍ଣ୍ଣିତେ ।
ବନମାଲା ଗଲେ ପରେ,
ନଟବର ବେଶ ଧରେ,
ବାଁଶରୀ ଲୟେ କୁଞ୍ଜେ ଗିୟେ ଗୋପିଙ୍କର ମନ ଭୁଲାଇତେ ।
କଶୋଦାରେ ବାମେ ଲୟେ ଶାଧନିଶି କାଟାଇତେ ।

ରାଗିଣୀ ବେହାଗ ତାଲ ଆଡ଼ାଠେକା ।
ଦୟା କର ହେ ଦୟାଲ ହରି ।
ପାପୀରେ ଉଦ୍ଧାର କର କରୁଣା ବିତରି ।

ଅଜାମିଲ ପାପୀ ଥିଲ,
ହରି ନାମେ ତରି ଗେଲ,
ରତ୍ନାକର ହେଲ ମହାଋଷି ତବ ଗୁଣଗାନ କରି ।
ତୁମି ଗୁହକ ଗଣ୍ଡାଲେ,
ନିଜଗୁଣେ ତରାଇଲେ,
ସୁଗ୍ରୀବରେ ରାଜ୍ୟ ଦେଲେ ବାଲିରାଜେ ବଧ କରି ।
ବିଷାକ୍ତ କାଲନ୍ଧର ଜଲେ,
ଝାଁପଦେଲେ କୁତୁହଲେ,
କାଲୟେରେ ଉଦ୍ଧାରିଲେ ଚରଣ ରେଖେ ଶିରୋପରି ।

କୋଥାୟେ ଅକୂଲେର କାଣ୍ଡାରି,
ଆମାର ଡୁବୁ ଡୁବୁ ହୟେଛେ ଏ ଜୀର୍ଣ୍ଣତରୀ ।
ଭାରି ବାନ ଡେକେଛେ ସାଗରେ ତୁମି ବିନା କେ ରାଖିବେ ହରି ।
ତରୀ ପାପେ ଭାରି ହୟେ ଆଛେ, ବାନ ହୟ ପାଛେ,
ତୁଫାନେ ତରଣୀ ଦୁଲଛେ, ହାଲଟିଲକେ ରାଖିବେ ଧରି ।

କତରୂପେ ତୁମି ଖେଲା କର ହରି
କଭୁ କାଲି ବନମାଲି କଭୁଶ୍ମଶାନରଙ୍ଗୀ ।
କଭୁ ବଶକରେ ଧର ପ୍ରହରଣ,
ଅର୍ଦ୍ଧପୁଣ୍ଡ୍ରୀ ରୂପେ କର ଅନ୍ନ ବିତରଣ ।
ଚଣ୍ଡିକା ରୂପେତେ ଦାନବ ଦଲନ କରି ହେ ବଂଶିଧାରୀ ।
କଭୁ ଏଲୋକେଶୀ ଗଲେ ଦୋଲେ ମୁଣ୍ଡମାଲା,
ଚରଣତଲେ ପଡେ ଆଛେନ ଶବରୂପେ ଭୋଲା ।
କଭୁ ଶିରେର ଚୂଡ଼ାର କେଶ ଗଲେ ବନମାଲା ।
କଭୁ ଜଟାଧାରି କୃଷ୍ଣରୂପେ ପୀତାମ୍ବର ଝାଅଙ୍ଗେ,
ଶୋଭଛେ ଶିବରୂପେ ବାଘାମ୍ବର ଖସିୟେ ପଡଛେ ।

କାଲଦଗମ୍ବରୀ ହୟେ ଡାକିନୀ ଯୋଗିନୀ (ସଙ୍ଗେ) ଲୟେ ।
ଶମଶାନେ ବେଡ଼ାଓ ନୃତ୍ୟ କରି,
ଆବାର ମଦନ ମୋହନ ରୂପଧର ।
ବାମେ ଲୟେ ରାଧେଶ୍ୱରୀ ।

କୋଥାୟ ହେ ରାସବିହାରି ବଂଶିଧାରି ମାଧବ ମଧୁସୂଦନ ।
ବ୍ରଜେର ଜୀବନ କୋଥାୟ, କୋଥାୟ ହେ ମଦନ ମୋହନ,
ଅହଲ୍ୟା ପାଷାନ ହଲ,
ଚରଣ ପେୟେ ତରେ ଗେଲ,
ଅପାର ମହିମା ତବ ଓହେ ଗୋପିକା ରଞ୍ଜନ ।
ଅର୍ଜ୍ଜୁନେର ସାରଥି ହଲେ,
ନନ୍ଦେର ବାଧାବୟେ ଛିଲେ,
ରାଧିକାର କରେଛିଲେ କଲଙ୍କଭଞ୍ଜନ ।
ଧ୍ରୁବ ତୋମାୟ ଡେକେଛିଲ,
ତୋମାର ଦୟା ପେୟେଛିଲ,
ନରସିଂହରୂପେ ପ୍ରହ୍ଲାଦକେ କରିଲେ ରକ୍ଷନ ।
ତାଇ କାତରେ ଡାକଛେ ତୋମାରେ,
ଦେଖାଦାଓ ହେ ଅଭାଗୀରେ,
ପତିତପାବନ ହରି ରାଧିକାରମଣ ।

—o—

ବୋଲ ମନ ହରି ହରି,
ହରି ଭବେର କାଣ୍ଡାରି ॥
ଯଖନ ଶମନ ଏସେ, ଧରବେ କେଶେ,
ଲୟେ ଯାବେ ଏକ ନିମେଷେ
ଭାଙ୍ଗବେ ରେ ତୋର ଜାରିଜୁରି ॥
ତଖନ କୋଥାୟେ ରବେ ବାଲା ଖାନା,

ଖାଟ ବିଛଣା, ସୋନାଦାନା,
କୋଥାୟେ ରବେ ଘଡି ଛଡି ॥
ଭଖନ (ମନରେ ଆମାର)
କୋଥା ରବେ ଟାକାର ତୋଡ଼ା,
ଶାଲେର ଯୋଡ଼ା ହାତି ଘୋଡ଼ା,
କୋଥାୟ ରବେ ଯୁଡି ଗାଡ଼ୀ ॥
ଭାଇ ବଲି (ମନରେ ଆମାର)
ଛାଡସବ ଖୁଁଟି ନାଟି,
ମୟୂଲ ମାଟି, ହୟେ ଖାଁଣ୍ଟି
ହରି ନାମେର ଦାଓରେ ପାଡି ॥

———

ବାଉଲସୁର—ତାଲ ଖେମଟା ।

ଅମାୟ ମନଭ୍ରମରା ଯାଓରେ ଭୁମି ଉଫାତେ,
କେନ ଭ୍ରବଛ ବସେ ମାୟାତେ ।
ଏଯେ କାଁଟାୟ କେୟାବନ,
ଦେଖେ ଭୁଲନାରେ ମନ,
ମଧୁ ପାବେନା ତାତେ
ଓରେ ରେନୁମାଖା ସାର ହବେ,
କାଁଟାୟ ପାଖା ଛିଁଡ଼େ ଯାବେ
ଲୋଭେ ପଡ଼େ ମରବିରେ ମନ ହାବାତେ ।
(ମନରେ ଅମାର)
ତାଇବଲି ଯୁଗଲଭଜ
ଅଙ୍ଗେ ମାଖ ଯୁଗଲ ପାନରଜ,
କରମଧୁ ପାନରେ ହରି ନାମେତେ ।

———

ଆମି ଛଳନା ଛଳନେ ଓହେ ବଂଶୀଧାରୀ ।
ନନଦୀର ବାକ୍ୟଜ୍ବାଲା ଆର ଯେ ସହିତେ ନାରି ॥
ଆମି ଗୃହବାସ ତ୍ୟାଗ କରିବ ପୀତବାସ ହୃଦୟେ ପୂଜିବ ।
ଯୋଗିନୀ ସାଜିବ, ହରି ବଲେ ହବ ଦେଶାନ୍ତରୀ ॥
ଆମି ରବନା ହେ ଗୋକୁଲେ, ଆର ରବନା ଗୋ କୁଲେ ।
ହରି ଯାର ହୃଦ କମଲେ, ସେ ହୟେ ଯେ ବନଚରୀ ॥
ହରି ତବ ଗୁଣ ଗାନ କରେ, ଭିକ୍ଷା ମାଗିବ ଦ୍ଵାରେ ଦ୍ଵାରେ ।
ସେ କି କାରେ ଭୟ କରେ, ସଖା ଯାର ଗୋଲକବିହାରୀ ॥

ଓ ମା ଦୁର୍ଗେ ଦୁର୍ଗତି ହାରିଣୀ,
ପତିତ ପାବନୀ ଶିବେ ଶିବସୀମନ୍ତିନୀ ।
ପତିତେ ତରାଓ ତାରା,
ଶକ୍ତି ରୂପା ଭବଦାରା,
ରକ୍ତମୁଣ୍ଡ ଭୟ ହରା, ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନୀ ।
କାଲେର କୋଲେ ଦିଓ ନା ଫେଲେ କାଲ ଭୟ ନିବାରିଣୀ ॥

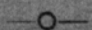
ରାଗିଣୀ କେଦାର—ତାଲ ଆଡ଼ାଠେକା ।
କତରୂପ ଧର ଗୋ ମା ଶଙ୍କର ମୋହିନୀ ।
ଭବାନୀ ଭୈରବୀ ତାରା ଗଣେଶ ଜନନୀ ॥
(ତୁମି) କାଲରୂପେ କର ଦାନବ ଦଲନ,
ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ହୟେ କର ଅନ୍ନ ବିତରଣ,
ଦକ୍ଷପୁରେ କରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ, ନାମ ଧରେଛ ଦାକ୍ଷାୟିଣୀ ।
(ତୁମି) ବୃନ୍ଦାବନେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ,
ଗୋଷ୍ଠେ କୃଷ୍ଣମାତା ଏଲୋକେଶୀ,
ପୁରୀତେ ବିମଲା ତୁମି ମା କମଲା କମଲ ବାସିନୀ ।

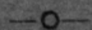
ଏକି ଖେଲା କରିଛ ଗୋ ମା ପାଷାଣେର ମେୟେ ।
ନାଙ୍ଗି ହୟେ ନୃତ୍ୟ କରିଛ ଲଜ୍ଜାର ମାଥା ଖେୟେ ।
କରେଧର ଅସି ଗଲେ ମୁଣ୍ଡ ମାଳା,
ଅଟ୍ଟ ଅଟ୍ଟହାସି ପଦତଲେ ଭୋଲା,
ନେଚେ ବେଡ଼ାଓ ରଙ୍ଗିଲା, ଉଲଙ୍ଗିନୀ ହୟେ ।
ଦୁର୍ଗା ରୂପେ ଧର ଦଶ ପ୍ରହରଣ,
ପଦତଲେ କର ଅସୁର ଦଲନ,
ଅବର କୈଲାଶେତେ ବାସ କର ଶିବ ସୋହାଗିନୀ ହୟେ ।

ଅଲାଇୟା—ତାଲ ଆଡ଼ାଠେକା ।
ଉମା ଧନେ ଏନେ ଦାଓ ହେ ଗିରି ।
ବହୁକାଲ ଦେଖି ନାଇ କିରୂପେ ପ୍ରାଣ ଧରି ॥
ପାଗଲେର ଘରେ ମେୟେ ଦିୟେ,
କସେ ଆଛ ପାଷାଣ ହୟେ,
ଏକବାର ଦେଖଲେ ନା ଗିୟେ କୈଲାଶ ପୁରି ।
ଏକ ବତ୍ସର ହୟେ ଗେଲ,
ଉମା ଆମାର କଇ ଏଲ,
ମାୟେର ପ୍ରାଣ ହଲ ବିକଲ ଧୈରଯ ଧରିତେ ନାରି ।

ଯା ଯାଓ ଯାଓ ଯାଓ ଓହେ ମନ୍ତ୍ରଧର ଲୟେ ଚଲ ମୋରେ କୈଲାଶପୁରି ।
ଆମାର ବ୍ୟାକୁଲ ହୟେଛେ ପ୍ରାଣ ନା ହେରେ ସେଇ ପ୍ରାଣ କୁମାରୀ ।
ଉମା ଆମାର ନୟନ ତାରା,
ଛୟେ ତାରା ହାରା,
ଆଛି ଯେନ ପାଗଲ ପାରା,
ଉମା ବିନା ଆର ଆମି ଏ ଗୃହେ ଥାକିତେ ନାରି ।

ରାଗିଣୀ ପିଲୁ, ବାରୱାଁ—ତାଲ ଠୁଂରି ।
ଗିରିରାଜ ହେ ସ୍ୱପ୍ନେ ଉମା ଏସେଛିଲ ।
କେମନ କରେ ଆଛ ଓ ମା କେଁଦେ କେଁଦେ ବଲେ ଗେଲ ॥
ପାଷାଣ ହଲ ଆମାର ପିତା ତୁମି ଗୋ ପାଷାଣୀ ମାତା ।
ଭେବେ ଭେବେ ଆମାର ସେଥା, ଅଙ୍ଗ କାଲିବରଣ ହଲ ॥
ହୟେଛେ ମା ପାଗଲ ଦେଖେ, ସଦାଇ ଭସ୍ମ ଗାୟେ ମାଖେ ।
ଭାଇଟି ଆମାର ତାଇ ଦେଖେ, ସାଗରେତେ ଝାଁପ ଦିଲ ।

—o—

ରାଗ ଭୈରବ ତାଲ ଏକତାଲ ବା କାୱାଲି ।
ବଲ ହେ ହର ବାଘାମ୍ବର, ଆମାର ପ୍ରାଣ କେନ କରେ ଏମନ ।
ବହୁକାଲ ଦେଖି ନାଇ ନା ଜାନି ମା ଆଛେନ କେମନ ॥
ନାଇକ ହେ ତୋମାର ପିତା ମାତା,
କି ଯାନିବେ ତୁମି ଆମାର ବ୍ୟଥା ।
ଏକ ବସ୍ତୁର ଆଛ ହେଥା,
ପ୍ରାଣ ହୃଦୟ ସଦା ଉଚାଟନ ।
କରି ମିନତି ଓହେ ପଶୁପତି ଅନୁମତି ଦାଓ ଯେତେ ଜନକ ଭବନ ।

—o—

ରାଗିଣୀ ଖମ୍ବାଜ—ତାଲଠୁଂରି ।
ଏକି ଉଦାରୁଣ କଥା ବଲିଲେ ଶଙ୍କରୀ,
ଶିରେ ବଜ୍ରାଘାତ କର ନା ହେ ମହେଶ୍ୱରୀ ।
ଦକ୍ଷ ରାଜାର ଯଜ୍ଞ କାଲେ,
ଦକ୍ଷ ଆଲୟେ ଗିୟାଛିଲେ,
ଦେହ ତ୍ୟାଗ କରେଛିଲେ,
ମମ ହଦା ଶୁଣେ ପ୍ରାଣେଶ୍ୱରୀ ।
ଆମିଓ ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରାଣେ,
ବମ୍ ବମ୍ ବଲି ବଦନେ,

ଘୂରେ ବେଢାଇ ତ୍ରିଭୁବନେ,
ଭବ ଦେହ ସ୍କନ୍ଧେ କରି ।
ତାଇ ବଲି ଶବାସନା,
ଆମାୟ ଛେଡ଼େ ଆର ଯେଓ ନା,
ଅନ୍ଧକାର ତୁମିହିନା,
ହବେ ମନ କୈଲାଶ ପୁରି ।

—o—

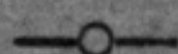
ଆମାୟ ବିଦାୟ ଦାଓ ହେ ଶଙ୍କର,
ଆମି ଆର ରବ ନା ତବ ଭବନେ ।
କି ସୁଖ ଆଛେ ତୋମାୟ ଘରେ,
ସତୀରେ ରେଖେଛ ଶିର ପରେ,
ଅଙ୍ଗ ଧୂଲାୟ ମତ ହୟେ, ଭୂତ ଗୁଲାରେ ସଙ୍ଗେ ଲୟେ,
ଶ୍ମଶାନେତେ ବାସ କର ।
ମନେର ଦୁଃଖେ ଅଙ୍ଗ କାଲି,
(ଆମି) ନାମ ଧରେଛି ମହାକାଲି.
ବସନ ବିନା ଦିଗବସନା ଜାନେ ଆମାୟ ତ୍ରିଭୁବନେ ॥
ତେଲ ବିନା ରୁକ୍ଷ ହାଓୟାୟ ଉଡ଼େ,
ହାଡେର ମାଲା କଣ୍ଠେ ପରେ,
ଅନ୍ନ ନାଇ ହେ ତୋମାୟ ଘରେ,
ରକ୍ତ ଖେୟେ ତାଇ ଉଦରେ, ବଧ କରେ ଦାନବଗଣେ ।

—o—

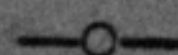
ରାଗିଣୀ ଖାମ୍ବାଜ— ତାଲ ମଧ୍ୟମାନ ।

ମିଛା ଦୋଷ ଦାଓ କେନ ଆମାରେ ଶଙ୍କରୀ ।
ଆମି କହି ନା ମାନା ଯେତେ ତୋମାୟ ଜନକପୁରି ॥
ତୁମି ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ରୂପ ଧର, ଅନ୍ନ ବିତରଣ କର,
ଆମି ଭିଖାରୀ ଶଙ୍କର, ତୋମାର ଦ୍ୱାରେ ଅନ୍ନ ଭିକ୍ଷା କରି ।

କୁବେର ଭଣ୍ଡାରୀ ଯାର, କି ଅଭାବ ଅଛେ ତାର,
ଅହଙ୍କାର ମହେଶ୍ୱର (ଧରାତଳେ ପଡେଅଛେ)
ଚରଣ ଦୁଟି ହୃଦୟେ ଧରି ।
ଯାର ପ୍ରଭୁ ସଦୟ ହଓ, ତାରେ ତୁମି ରାଜ୍ୟଦାଓ,
କ ଦୁଃଖେତେ ଭିକ୍ଷାଖାଓ, ତାଇ ଭେବେ ଭାବନା ଭୋଲା ଦିପୁରାରି ।
ଦାନବେ ବଧ କରିତେ, ଛୁଟେ ଯାଓ ଶ୍ମଶାନେତେ,
ଜ୍ଞାନ ହାରାୟେ, ବସନ ଫେଲେ ନାମ ଧରେଛ ଦିଗମ୍ବରୀ ।
ଭକ୍ତେର ଦୁର୍ଗତେ ମନେର କାଲ,
ତୁମି ନାମ ଧରେଛ ମହାକାଲି, ତାଇ ମା ମୁଣ୍ଡମାଲି,
(ଦାସିରେ) ଦାଓ ଚରଣ ଦୁଟି କୃପା କରି ।

ଏସ ମା ତାରା ଦୁଃଖହରା ଜଗତ ବାସୀ ତୋମାୟ ଡାକିଛେ,
ଭୁବନ ମୋହିନୀ ଶିବେ ଆସିବେ ବଲେ ସକଲ ଦୁଃଖ ଭୁଲେଛେ ।
ଏଲ ଯେ ମା ଶରତ୍ କାଲ,
ଆର ଭୁଲେ ରବି କତକାଲ,
ଛେଡେ କି ଦେୟ ନା ମହାକାଲ,
ଭବତରେ ଜନନୀ ଗୋ, ଧରଣୀ ସୁନ୍ଦର ସେଜେଛେ ॥
ନିର୍ମଲ ଗଗନେ ସନାଥ ତାରା,
ଢାଲିତେଛେ ମା ସୁଧାର ଧାରା,
ଆସିବେ ବଲେ ଦୁର୍ଗତିହରା,
ଆମୋଦେ ଭବନ ମେତେଛେ ॥

ଗନ୍ଧର୍ବେ ମହାରବେ ଜୟଧ୍ୱନି ଶୁନି,
ଐ ମା ଆମାର ଏଲ ବଲେ ଧେୟେ ଜାୟ ତ୍ରିଦିବାଣୀ ।
ଅଞ୍ଚଲ ଲୁଟାୟେ ଜାୟ,
କୋନ ଦିକେ ନାହିଁ ଚାୟ,

ମୁଖେ ବଲେ ଆୟ ଆୟ ଯେନ ପାଗଲିନୀ ।
ହୃଦୟେତେ ବହେ ଧାରା,
କୋଲେ ଲୟେ ଜୀବନତାରା,
ଆଁଚଲେ ମୁଛାୟେ ଦେୟ ଉମାର ଚନ୍ଦ୍ରବଦନଖାନି
ଏକବତ୍ସର ନାହି ହେରି,
କେମନ କରେ ଛିଲ ଗୌରୀ,
ଭୁଲେ କି ଛିଲ ତୋର ଦୁଃଖିନୀ ଜନନୀ ।

—o—

ଆଜ ମମ ଘରେ, ସିଂହବାହନେ ଚଢ଼େ,
ଏଲେନ ମା ତ୍ରିନୟନୀ ।
ଜୁଡ଼ାଲ ପରାଣ ଗିରି, ହେରି ମାର ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନଖାନି ।
ଭକ୍ତଗଣେ ଅଭୟ ଦିୟେ,
ଏଲେନ ଅଭୟା ହିମାଲୟେ,
କାର୍ତ୍ତିକ ଗଣେଶ ସଙ୍ଗେ ଲୟେ,
ମା ଆମାର ତ୍ରିଭୁବନ ମୋହିନୀ ।

—❋—

ରାଗିଣୀ ଲଳିତ—ଆଡ଼ାଠେକା ।

ଗିରିରାଜ ହେ ଦେଖ ଆସିଛେ କାହାର ନନ୍ଦିନୀ ।
ପଦଭରେ କାଁପେ ଧରା ମହିଷାସୁର ନାଶିନୀ ॥
ମାୟେର ଅଙ୍ଗେ କତ ରୂପ ଧରେ,
ଆଛେ ମଣି ମୁକ୍ତା ଶୋଭା କରେ,
ରତନ ମୁକୁଟ ଶିରପରେ, କାର କନ୍ୟା ଭୁବନ ମୋହିନୀ ।
ସଙ୍ଗେ କାର୍ତ୍ତିକ ଗଣପତି,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆର ସରସ୍ୱତୀ,
ଦେବଗନ କରେ ସ୍ତୁତି, ତ୍ରିଭୁବନେ କରେ ଜୟଧ୍ୱନି ॥
ପ୍ରହରଣ ଦଶକରେ,

କେ ରମଣୀ ନଁହିପରେ,
ରକ୍ତମୁଖ ହସ୍ତ ହରେ,
ଅଭାଗୀ ଦ୍ୱିଜ ଗଙ୍ଗାଚରଣ ଦୁଖୀଲ ।

ତୁମି କି ଗୋ ଶ୍ୟାମ ଧାଙ୍ଗଡ଼େର ମେୟେ,
ଫିରୁଚେଛ ରଣ କର ପତିର ବୁକେ ପଦଦିୟେ ।
ବାମକରେ ଧର ଅସି,
ମୁଖେ ଅଟ୍ଟ, ଅଟ୍ଟ, ହାସି,
ରଣ ମାଝେ ନାଚ ଗୋ ମା ଲଜେର ମାଥା ଖେୟେ ॥
ଯେଇ ଶିବ ଲାଗିୟେ କାରଣ, ତ୍ୟଜିଛିଲେ ଆପନ ଜୀବନ,
ସେଇ ଶିବ ପଦତଲେ ଆଛେନ ଯେ ପଡ଼ିୟେ ॥
ତୋମାରେ ସବ କାଣ୍ଡ ଦେଖେ,
ମହେଶ୍ୱର ମନେର ଦୁଖେ,
ଭଙ୍ଗ ଖେୟେ ପଡ଼େ ଆଛେନ ଶ୍ମଶାନବାସୀ ହୟେ ॥
ପତିର ବୁକେ ପଦ ଦିୟେଛ,
ରଣେ ମତ୍ତ ହୟେ ଘୁର,
ପଦଭରେ ଶିବ ଶବ ହୟେଛେନ, ଦେଖନା ଗୋ ପାହାଡ଼େ ମେୟେ ॥
ଛାଇ ବଲି ମା ବସନ ପର,
ରଣ ସମ୍ବରଣ କର,
ଆମି ମନେର ସୁଖେ ପୂଜା କରି ଜବା ବିଲ୍ୱଦଲ ଦିୟେ ॥

ଆଜ ତୁମାରଲେ ଆସିବେନ ଉମାଧନ,
ସପ୍ତମୀର ବିହିତ ପୂଜା କର ଆୟୋଜନ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣଘଟ ସ୍ଥାପନ କରିୟେ,
ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟାଦି ଦିୟେ,
ଶୁଭକ୍ଷଣେ ଭକ୍ତିଭରେ କର ମାୟେର ଆବାହନ ।

ଆନ ଗୋ ଜାହ୍ନବୀର ଜଲ,
ଆର ରକ୍ତଜବା ବିଲ୍‌ଦଲ,
ଯତନେ ତୁଲିୟା ଆନ ନୀଲୋତ୍ପଲ,
ପୂଜିବେ ମାୟେର ରାଙ୍ଗା ଚରଣ ।
ମା ଆମାରେ ଭୁବନ ମୋହିନୀ,
ଆସିଛେନ ହୟେ ସିଂହ ବାହିନୀ,
ସଙ୍ଗେ ଲୟେ ସକଲ ସଙ୍ଗିନୀ-
ଦେଖ ଯେନ ହୟ ନା ଅଯତନ ॥

ବେହାଗ—ତାଲ ଅଡ଼ାଠେକା ।

ଶ୍ୟାମା ମା ଆମାର ଶ୍ୟାମ ହୟେଛେ ।
ସମର ତ୍ୟଜିୟେ ଶ୍ୟାମା ଗୋଷ୍ଠେ ଧେନୁ ଚରାତେଛେ ।
ମୁଣ୍ଡମାଲା-ଦିୟେ ଫେଲେ,
ବନମାଲା ପରେ ଗଲେ,
ତ୍ୟଜି ଅସି ଲୟେ ମୋହନବାଁଶୀ,
ମଧୁରସ୍ୱରେ ବାଜାତେଛେ ।

ମା ଆମାର ଦିଗମ୍ବରୀ,
ପରିୟାଛେ ପୀତାମ୍ବରୀ,
ବାମେ ଲୟେ ରାଇ କିଶୋରୀ,
ବାଁକାହୟେ ଦାଁଡ଼ାୟେ ଆଛେ ।

ମାୟେର ଆଁଚର କେଶ,
ତୁଲେ ଚୂଡ଼ା ବେଁଧେଛେ ବେଶ,
ଧରେ ନଟବର ବେଶ,
ଗୋପିନୀର ମନ ଭୁଲାତେଛେ ।

ସୁଧା ଫେଲେ ତ୍ରିନୟନୀ,
ଖେତେଛେ ମା କ୍ଷୀରନନୀ,

ହୁଏ ଯଶୋଦାର ନୟନ ମଣି,
ମେନକାରେ ଭୁଲେ ଅଛ ।
ଇନ୍ଦ୍ରବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଳେ, ନନ୍ଦେର ବାଧା ମାଥାଯ଼ କରେ,
ଗୋକୁଲ ନଗରେ ଗୋପାଲ ହୟେ ବେଡ଼ାଚେଛ ।

—o—

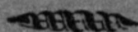
ସଖିଗୋ ଦଣ୍ଡ ଧରେ ବନମାଝେ କୃଷ୍ଣ ଅଯ଼ାନ ଏସେଛିଲ ।
ରକ୍ଷିତେ ମାନ ଆମାର ଶ୍ୟାମ ଆଜ ଶ୍ୟାମା ହୟେଛିଲ ॥
ତ୍ୟାଗ କରେ ମୋହନ ବାଁଶୀ,
ଭୁଲେ ଧରିଲ ବାମକରେ ଅସି,
ଏଲାୟେ ଦୟେ ମୋହନ ଚୂଡ଼ା ଶ୍ୟାମ ଆମାର ଏଲୋକେଶୀ ହଲ ।
ଲଲିତା ସଖୀ ଛିଲ ସଙ୍ଗେ,
ସାଜାଇଲ ନାନା ରଙ୍ଗେ,
ହିଙ୍ଗୁ ମୁଛର ଯଦ ଭଲ ରକ୍ତ ଚନ୍ଦନେ ଢାକା ଦିଲ ।
ଶ୍ୟାମ ଆମାର ତ୍ରିଭଙ୍ଗ ଧାରୀ,
ଆଜ ସେଜେଛିଲ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀ,
ପୀତବସନ ତ୍ୟାଗ କରେ ଦିଗବସନା ହୟେଛିଲ ।
ଘୁଚ୍ଲେ ଆମାର କଲଙ୍କ କାଲି,
ଶ୍ୟାମ ସେଜେଛିଲ ଦକ୍ଷିଣାକାଲୀ,
ହରମନ ମୋହିନୀ ହୟେ ଅୟାନେରେ ଭୁଲାଇଲ ।
ଗଲାୟ ଛିଲ ବନମାଲା,
ସେ ମାଲା ହଲ ମୁଣ୍ଡମାଲା,
ଲଲିତା ଯୋଗିନୀ ହୟେ ଅଧରେ ସୁଧା ସଁପିଲ ।
ଯତ ଦେବଗଣ ବାହନେ ଚଢ଼େ,
ଗେଲ ଶ୍ୟାମାର ଚରଣ ପୂଜାକରେ,
ଦକ୍ଷିନାରେ ହେବରେ ବଲେ ଯମୁନା ଉଜାନ କରେଛିଲ ।

—*—

ଅଭିମାନ ଭାଲ ନୟ ଗୋ ଧନି ।
କେଁଦେ ଫିରେଗେଲେ ତୋର ଗୁଣମଣି ।
ଯେ ଜନ ରାଜାର ରାଜା,
ସେ ତୋରେ କରେଛେ ରାଜା,
ତାରେ କେନ ଦସ ଗୋ ସାଜା,
ଏ କେମନ ବିଚାର କମଲିନୀ ।
ଛି ଛି ଏକି କାଜ କରିଲ,
ମାଥାର ମଣିରେ ପାୟେ ଧରାଲ,
ଏ ମାନ ଭୁଲ କୋଥାୟ ଶିଖିଲ,
ମୋଦେର ବଲ ଦେଖି ତା ଶୁନି ।
ଏଯେ ତୋର ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ମାନ,
ଶ୍ୟାମକେ କରିଲ ଅପମାନ,
ସେ ଯେ ମାନେର ଉପର କ'ରେ ମାନ,
ଚଲେଗେଲ ଚିନ୍ତାମଣି ।
ଶ୍ୟାମ ଯେ ଜଗତେର ଗୁରୁ,
ତାରେ ଲଘୁପାପେ ଦିଲ ଦଣ୍ଡ ଗୁରୁ,
ସେ ଯେ ଭକ୍ତବାଞ୍ଛା- କଳ୍ପତରୁ,
ତା'କି ଜାନନା ଗୋ ବିନୋଦିନୀ ।
ଆର କେନ ରାଇ ମାନ କରେ,
କ୍ଷମାକର ଗୋ ଯୋଗେଶ୍ୱରେ,
ଯୋଗୀବର ଏକ ଦର୍ଡ଼ିୟେ ଦ୍ୱାରେ,
ବଲେ, ମୋରେ କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା ଦାଓ ମାନିନୀ ।

ଓହେ ସୁଧାଂଶୁ ତୋମାର କପାଲେ ବିଧି,
ଏତ ଦୁଃଖ କେନ ଛିଲେ ।
ଏକେ ଥାକ ମେଘେ ଢେକେ,

ତୋରେ ଅବାର ଋନ୍ଧୁ ଆସି ଗଉାସିଲେ ।
କେନ ଓହେ କଲଙ୍କି ଚାଁଦ,
ପାତଯେ ମୋହନ ଫାଁଦ,
ପୂରାତେ ମନେର ସାଧ, ଗୁରୁପତ୍ନୀ ହରଣ କରିଲେ ।
କେନ ହେ କଲାନିଧି,
ତୋମାଯ ନିଦଯ ବିଧି,
ଦାରୁଣ କ୍ଷଯ ବ୍ୟାଧି, ତୋମାର ଶରୀରେ ଦିଲେ ।
ଗୁରୁର ଶାପେର ଭଯେ,
ପାଲାଇଲେ ଶିବାଲଯେ,
ଶିବ ତୋମାରେ ଦଯେ ଅଭଯ ରାଖିଲେନ ଜଟାଯାଲେ ।
ରୋହିଣୀ ଆଦି ସାତାଶ ଜାଯା,
ତାଦେର ପ୍ରତି ଛଲନା ମାଯା,
ତାରରେ ଆଣିଲେ ଛଲଯା, ସାଧକରେ ଗାଯେ କଲଙ୍କମାଖିଲେ ।

ନଦୀଯାର ପଥେ (ଆମାର) ଯାଯ ଗୋରା ରାଯ ଗୋ ।
ହେରିଯା ଓ ମୁଖଶଶୀ ନଯନ ଜୁଡ଼ାଯ ଗୋ ।
ସୋନାର ଅଙ୍ଗ ଧୂଲାଯ ଭରେଛେ,
ଆବେଶେ ଅଙ୍ଗ ଢଲିଯା ପଡ଼ଛେ,
ଗଦାଧରେର ଗାଯ ଗୋ ।
ରାଧାରୂପେ ଗଡ଼ା ଦେହ,
ଥେକେ ଥେକେ ଯାଯ ମୋହ,
ହରିନାମେ ଜଗତ୍ ମାତାଯ ଗୋ
ଏକେ ନବୀନ କିଶୋର ଅଙ୍ଗ,
ତାହେ ଖେଲେ ପ୍ରେମେର ତରଙ୍ଗ,
ନଦେବାସୀ ତାମେ ଭେସେ ଯାଯ ଗୋ ।
ଗୌରରୂପେ ଯାର ମଜେଛେ ମନ,

ଗ୍ୱସ୍ୱେନା ସେ ଧନ ରତନ,
ଅନାୟାସେ ମୋକ୍ଷ ଫଳ ପାୟୁ ଗୋ ।

———

ହରିନାମ ବଡ଼ ଭଲ ବାସି ।
ସଦା ଭାବରେ ମନ ଭାଳେ ଶଶୀ ।
ବ୍ରଜକୁଳ ଆକୁଳ କରି,
ରାଧାରାଣୀର ମନ ଚୋରି,
ତାରେ କରନ୍ତୁ ହୃଦୟବାସୀ ।
ଭାବରେ ବିନୋଦ କାଳା,
ଜୁଡ଼ାବେ ସକଲ ଜ୍ୱାଳା,
ଦୂରେ ଯାବେ ମନେର ମସି ।
ତୋର ଲଲାଟ ଫଲରେ କାଲ,
ଛିଡ଼େ ଫେଲ ମାୟା ଜାଲ,
ଘୁଚିର ମିଛ କେନ ଭାବ ବସି ।
ହରି ନାମ ମହାସୁଧା,
ପାନ କର ଯାବେ କ୍ଷୁଧା,
ହବରେ ତୁଇ ଗୋଲକ ବାସୀ ।

———

ଖାଓରେ ହରି ନାମେର ଔଷଧି,
ଯାବେର ମନ ତୋର ସକଲ ବ୍ୟାଧି ।
ଓମନ ତୋର ଶରୀରେ ନାନା ରୋଗ, କରିତେଛେ ସଦା ଭୋଗ ।
ତାତେ ଶମନ ଦିତେଛେ ଯୋଗ ନିରବଧି,
(ତାଇ ବଲି) ହରି ଭକ୍ତି କବଚ, ରାଖରେ ଅନ୍ତରେ,
ଯତନ କରେ, ବାଧି ଶମନ ତାଡ଼ାବି ଯଦି ।
ହରି ସୁଧାର ଆକାର, ସେଇ ସୁଧା ପାନକର,
ତୁଇ ଅନାୟାସେ ହବି ପାର, (ମନରେ ଆମାର) ଭବନଦୀ ।

———

ରାଗିଣୀ ଲୁମ ଝିଝିଟ—ତାଲ ଏକତାଲ ।
ଏକି ହୃଷିକେଶ,
ଏକି ଦେଖି ବେଶ,
କେନ ତୁମି ଆଜ ଏବେଶେ ସେଜେଛ ।
କୋନ ଅଭାଗି,
ସାଜାଯେଛେ ଯୋଗୀ,
ପୀତାମ୍ବର, କେନ ଆଜ ବାଘାମ୍ବର ପରେଛ ।
ଏକି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାବ,
ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ମଖାଯେ ଛାର,
ବେନୁ ଫେଲେ କେନ ହେ ହରି ଡମ୍ବରୁ ଲୟେ ।
କି ଦୁଃଖେ ମଳିନ ବିବସ ବଦନ,
ଜଲେଭାସେ ଦୁଟି କମଲ ନୟନ,
ଚାଚର ଚିକୁର କେନ ଜଟା କରିୟାଛ ।
ଭାବଛ କହେ ଜ୍ଞାନୀଦାସ,
କରବେ ବୁଝି ବନେ ବାସ,
ଚନ୍ଦ୍ରେ ନାକି ହରି ଯୋଗିନୀ କରେଛ ।

—୦—

ବାଉଲେର ସୁର— ତାଲ ଖେମଟା ।
ଶୁନ ହେ ଲଳିତା ସଖି,
ଦୁଃଖେର କଥା କଥା ଆର ବଲବ କି,
ବଁଧୁ ଆମାରେ ଠେଲେଛେ ପାୟ ।
ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣ ବଲି,
ପଥେ ପେୟେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଲି,
ଲୟେ ଗେଲ ଆପନ ଆଲୟ ।
ବଲେ ଏକ ରାତ୍ରିକେର ବାସ,
ମନକୁଞ୍ଜେ ଜ୍ଞାନୀଦାସ,

ଆସ ମିଳାଇ ଚରଣ ପୂଜିୟେ ।
ସଖି ହେ ସକଲ କଥା ଜାଣ ତୁମି,
ବାଞ୍ଛା କଳ୍ପତରୁ ଆମି,
ବାଞ୍ଛାପୂର୍ତ୍ତି କରି ଯେ ଡାକେ ଆମାୟେ ।
ସାର୍ ବର୍ଷ ଭକ୍ତିଭରେ,
ପୂଜା କରେଛିଲ ମୋରେ,
ବର୍ଷ ଶେଷେ ଆସିନୁ ଚଲିୟେ ।
ଇଥେ କି ଆମାର ଦୋଷ ଅଛେ,
ରାଜନନ୍ଦିନୀ ରାଗ କରେଛେ,
ସଖିଗୋ ଏଖନ ଠେକେଛି ମାନେର ଦାୟେ ।
ବୃନ୍ଦେ ବୁଝାଇଲ ବାର ବାର,
ଆମି ପାୟେ ଧରିଲାମ ଶତବାର,
ତଥାପି ଶ୍ରୀମତୀର ଦୟା ହଲନା ଆମାୟେ ।
ବୃନ୍ଦେ ଦୁଃଖ ଦେଖେ ଅବଶେଷେ,
ସାଜାଇଲ ଯୋଗୀ ବେଶେ,
ଏଖନ ମାନ ଭିକ୍ଷାୟେ ଢେରେ ଆଛିଦ୍ୱାରେ ଦାଁଣ୍ଡିୟେ ।
ଯଦି ପାଇହେ ମାନ ଭିକ୍ଷା,
ତବେ ସକଲ୍ଦିକ ହବେ ରକ୍ଷା,
ନହିଲେ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟଜିବ ଗିୟା ଯମୁନାୟେ ।

—o—

ସଖି କଇ ଗୋ ମାନା ।
କାନୁର କୁଟିଲ ବାଁଶୀ ଯେନ ଢାକେନା ।
ଶ୍ୟାମେର ମୋହନ ବାଁଶରୀ, ଯଖନ ଡାକେ ଏସ ଗୋ କିଶୋରୀ ।
ତଖନ ମନ ଯେ ଧରିତେ ନାରି ।
ବୁଝେ ଯେତେ କେବଲ କରି ଛଲନା ।
ଶାଶୁଡ଼ି ନନଦୀ ବାଧା ଦେୟ,

ପ୍ରାଣ ସଦା ବାହ୍ୟର ହେତେ ଗ୍ରସ୍ତ ।
କେମନେ ସହ୍ଚ ସକ୍ତି ଏତଯାତନା ।

—o—

ମା ଆମାୟ୍ କରେଛ ବଡ଼ଦୁଖୀ,
ଏବାର ଭବେ ଏସେ ନା ହଲାମ ସୁଖୀ,
ଶିଶୁକାଲେ ପିତା ଗେଲ,
ସେ ଦୁଃଖ ମା ସୟେଛିଲ,
ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ଛିଲ, ସେଓ ଦିଲେ ଗୋ ଫାଁକି ।
ଅର କତ ଦୁଃଖ ଦିବଲ,
ଯମ ଖେୟେଛେ ମା ଇହକାଲ,
ବାକି ଆଛେ ପରକାଲ, ଆର କୋନ ଉପାୟ୍ ନାହି ଦେଖି ।
ଓମା ଶମନେର ଶମନ ଏସେଛେ,
କଲ ସକଲ ବିକଲ ହୟେଛେ,
ଅସ୍ଥାରାମ ଯା ବାନ୍ଧାୟେ ଆଛେ, ଯାବେ ବଲେ ମା ଦକ୍ଷିଣ ମୁଖୀ ।
ପ୍ରାଣେ ଆର କତ ସଯ୍,
ସଦାଇ ଶଙ୍କ୍ଟ ଦେଖାୟ୍ ଭୟ୍,
ଅଭୟା ଦାଓଗୋ ଅଭୟ୍, ଅନ୍ତିମେ ଯେନ ଦିଓନା ଫାଁକି ।

—✱—

ମିଛ ମାୟାୟ୍ ବଦ୍ଧ ହୟ୍ କେନ ଆଛ ମନ ।
ଭାବ ବସି, ଦିବାନିଶି, ସେଇ ନିତ୍ୟ ନିରଞ୍ଜନ ॥
ଏ ଯେ ଭବେର କାରାଗାର,
ଦୁଃଖ ଆକଣ୍ଠ ହୟେଛେ ତୋମାଏ,
ଆରକୋନ ସୁଖେରଆଁଶା କର ଏଖନ ।
ସୁଖେର ଆଶା ମିଛେ କର,
ଦୁଃଖତୋମାରି ଯେ ସହଚର,
ସେ ଯେ ମୌରସିପଟ୍ଟା ନିଏଛେ ପ୍ରାଣେ ଥାକବେ ଆଜୀବନ ।

ଓମନ ତୋରେ ବଲବ କତ ଘଡ଼ ଘଡ଼
ଭେଙ୍ଗେ ଫେଲ ରେ ମାୟାର ବେଡ଼ି,
ଅନନ୍ତ ସୁଖ ପାବେ ତାବେ, ସଦା ଭବଲେ ପାବେ ଶ୍ରୀଗୌରଚରଣ ।

ମନ ଗଏନା ପକ୍ଷୀ ଯଦି ଶୋନ ବଲି,
ହରି ନାମ ସୋନାର ଶିଁଡ଼ ମୁକ୍ତ ଝଲମଲ ।
ଓରେ ପର ରେ ମନ ଠାୟୁର ଖାସା,
ହୀରେ ହରି ନାମେର ହୀରାବସା,
ନାକେ ପର ହରି ନାମେର ନଙ୍ଗକଲ ।
ହରି ନାମେର କାନ ପରୟେ ମନ,
ଦେଖିବ କତ ହବେ ଶୋଭନ ।
ଓରେ ଗୟନାର ଗୁଣେ ମନେର ମୟଲା ଯାବେ ଚଲି ।
ପର ହରି ନାମେ ତାବିଜ ବାଁକ,
ଥାକବେ ନା ତୋର ମନେ ବାଁକ,
ବାଜବେ ତୋର ଅଙ୍ଗ ଉଠବେ ଉଜ୍ଜଳ ।
ହରି ନାମେର ବାଲା ଚୁଲା ପରିବ ଯବେ,
ଛୟ ରିପୁ ଭୟେ ପାଲୟେ ଯବେ,
ତଖନ ପରମବ୍ରହ୍ମ ତନଦିରେ ମନ ଗାୟେ ଦିଲେ ନାମାବଲି ।

ସୁଧାମାଖା ହରି ନାମ ଏକବାର ବଲରେ ମଧୁରସ୍ୱରେ ।
ଓରେ ହରିବିନା କି ଧନ ଆଛେ ସଂସାରେ
ଯେୟେ ହେର ମୁକ୍ତା ଭୂଷ ଭୁଲେଗେଲ ନୀଲମଣି,
ଓ ମନ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଚଲିଲ ନାରେ ।
ଓରେ ଯେ ନାମେର ଲାଗି ଶିବ ହିଁୟେଛେ ସର୍ବତ୍ୟାଗୀ,
ମହାଯୋଗୀ ସଦାଇ ଆଛେନ ଯୋଗାସ୍ତରେ ।

—❋ ସମାପ୍ତ । ❋—